Bitkilerin Gizemli Gücü

Machaelle Small Wright

...ÖTESİ

Bitkilerin Gizemli Gücü

Machaelle Small Wright

Türkçesi
Neslihan Burcu Akdağ

... ÖTESİ

©PEGASUS AJANS

BİTKİLERİN GİZEMLİ GÜCÜ
Machaelle Small Wright

KİTABIN ÖZGÜN ADI
Behaving As The God In All Life Mattered

TÜRKÇESİ
Neslihan Burcu Akdağ

YAYIN YÖNETMENİ
Nil Gün

YAYINA HAZIRLAYANLAR
Gülşen Sayın - Uğur Alkapar

KAPAK
Uğur Alkapar

ISBN 975-8363-26-3
İstanbul, 2001

BASKI
Kitap Matbaacılık
Tel: 0212. 567 48 84

CİLT
Fatih Mücellit
Tel: 0212. 501 28 23

ÖTESİ YAYINCILIK
Sinan Ercan Cad. No: 34/33 81080 Erenköy-İstanbul
Tel: 0216. 445 22 14 - 380 29 24 Faks: 0216. 410 52 99
email: otesi@kuraldisi.com
www.kuraldisi.com

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 5

1. Sokakların Manastırına Giriş 13
2. Periler ve Cinlerle İlgili Bu Saçmalık da Neyin Nesi? ..107
3. Dersler Devam Ediyor 137
   Enerji olarak Gerçeklik 138
   Enerji ve Biçim Arasındaki İlişki 139
   Enerjilerin Etkileşimi, Birbirine Karışması ve Dengelenmesi ...143
   Mineraller Alemi 148
   Hayvanlar Alemi 151
   Ve Sonuç Olarak... 159
4. Tek Başıma Yapabiliyorum Anne! 163
   "Cansız" Nesneler ve Enerji 164
   Çevremizdeki Şeylerin Gözetilmesi 166
   Bağların Koparılmasında İzlenecek Uygun Tutum 168
   Düşünce Ve İletişim 171
   Düşüncenin Ekolojik Etkileri 172
   Enerji Arıtma İşlemi 174
   Enerji Hareketi Egzersizi 176
   Rahatlama Egzersizi 178
   Enerji Arıtma İşlemi: Hazırlık 181

BUGÜNKÜ PERELANDRA 187

Sonsuzluğun ötesi içinizdedir

GİRİŞ

Bitkilerin Gizemli Gücü, geleneksel olarak devalar ve doğa ruhları olarak bildiğimiz zeki tabiat alemi ve bizlerin bu alemle olan ilişkimizden yola çıkarak, nihayetinde gezegenimizle olan ilişkimizi değiştirmemiz gereği üzerinde duran bir kitaptır. Burada "gereği" kelimesini vurgulamak istiyorum zira ihtiyaçlar tanımlanmadan bu kitapta önerdiğim bilinç ve eylem değişimlerini gerçekleştirecek enerjiyi ve itici gücü bulmamız mümkün değil.

Yaşadığımız dünya bir yüksek teknoloji ve uzmanlık dünyası. Şifa bulmuş ve serpilmiş bir gezegende daha sağlıklı yaşamamız için kendilerini ihtiyaç duyduğumuz cevapları bulmaya adamış olağanüstü niteliklere sahip araştırmacı bilim insanlarından oluşan sayısız ekibimiz var. Yaraları sarılmış bir gezegende daha sağlıklı yaşama nasıl ulaşabileceğimizi söylemeleri için bu insanlara başvuruyoruz. Ama bütün bu ağır başlı teknoloji ve araştırmaya rağmen, dikkatimizi artık doğanın kendisine yöneltmemiz, yeryüzündeki her doğal formun kendi içinde barındırdığı zekayı fark etmemiz ve bu zekanın içinde bulunduğumuz

ekolojik beladan kendimizi kurtarmamız için gerekli olan şeyleri bize öğretmesiyle, öğrendiğimiz bu bilgiyi yaşamımıza ve teknolojimize uyarlayabilmemize olanak tanımamız gerektiğini söylüyorum.

Bahsettiğim doğa zekası kendi bünyesinde gerçeği barındırıyor -zamanın başlangıcından beri mevcut olan ve çağlar boyunca ulaşabileceğimiz kadar bize yakın olan o gerçek. Bu gerçek yalnızca yetenekli olanların ulaşabileceği bir imtiyaz değil. O, çevremizdeki her yerde mevcut olan engin bir evrensel gerçek. Bu gerçeğe açılan kapımız ise doğanın ta kendisi. Birçok insan bu kapıyı araladı. Virginia eyaletindeki Jeffersonton gibi dünyanın dört bir yanındaki küçük kırsal bölgelerde yaşayan kişiler, doğanın içinde barındırdığı bu gerçeğe hayat hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olabilmek gibi basit bir kişisel ihtiyaçtan ötürü ulaştılar. Daha büyük çapta bir örnek vermek gerekirse, büyüme ve gelişimine yirmi yıl önce başlayarak, insan ve doğa arasındaki ortak-yaratıcılığın keşfini dayanak noktası alarak kurulan İskoçya'daki ünlü Findhorn Topluluğu'ndan bahsedebiliriz. Ama bütün bu örnekler bir gerçeğin var olduğunu ve bunun bizler kim olursak olalım, nerede yaşıyorsak yaşayalım hepimizin ulaşabileceği kadar yakınımızda olduğunu yalnızca doğrulamaktan öteye gitmiyor.

Bu gerçekle ilk defa, sizlerle bu kitapta paylaşacağım bir dizi olayın ardından doğanın öğrencisi olmaya, onun tarafından eğitilmeye bilinçli olarak karar verdiğim 1976 yılında karşılaştım. İster bitki olsun, ister hayvan ya da mineral, doğadaki tüm formların bünyesinde olağanüstü bir zeka barındırdığını ve bu zekanın doğa hakkında -o ahenkli düzeni, gerçek ekolojik dengesi, bu dengenin insanın yardımıyla (hatta bazı durumlarda insanın müdahalesine rağmen) nasıl korunabileceği, doğanın yeryüzündeki önemli rolü ve insanla farklı ilişkileri üzerine- sorabileceğimiz tüm soruların cevaplarını içerdiğini keşfettim. Bu

bilgi yalnızca bizim ona ulaşmamızı bekliyor. Tek yapmamız gereken onu duyup duymak istemediğimize karar vermek -bu bazen tarafımızdan cesaret gerektiren bir karar olabilir zira doğanın bize öğretecek olduğu şeyi kabullenmek çok kolay değildir. Ona nasıl ulaşılacağını öğrenin ve bilgiyi alın.

Doğanın içinde barındırdığı zeki formların bize ulaşmak, bizimle iletişim kurmak ve beraber çalışmak için yoğun bir istek duyduklarını da kısa sürede fark ettim. Kendi yaşamımızın olduğu kadar yeryüzünde var olan tüm canlıların yaşam kalitesi, yaşama zarar vermek veya onu yok etmekten çok onu yüceltecek tutum ve davranışları öğrenmek için duyduğumuz isteğe bağlıdır.

Perelandra'nın Işık Devasıyla geçenlerde yaptığım bir celsede daha önceden bana sorulan bir soruyu tekrarladım: "Eğer size 'İnsanlığın dünya gezegenine spiritüel olarak yeniden bağlanması günümüzde neden bu kadar önemli görünüyor?' diye sorsaydım, bana nasıl cevap verirdiniz?"

Perelandra'nın Işık Devası

Bunun gibi bir soruyu yanıtlamak için öncelikle 'hayatta kalma' terimini vurgulardım. Ama bu ifadeyi siz insanların anladığı geleneksel şekilde kullanmadığımı da hemen belirtirdim. Sizler hayatta kalmayı ölümün karşıtı olarak görüyorsunuz. Bizler ölümü bir gerçeklik olarak kabul etmediğimizden hayatta kalmayı da aynı bağlamda kullanmıyoruz.

Hayatta kalmak ifadesiyle, fiziksel gezegen Dünya üzerinde ruh ve madde arasındaki kaynaşmayı ve dengeyi korumayı kastediyoruz. Ölüm diye bir şey yoktur çünkü ruh birden bire varlığına son vermez. Ruh ebedidir ve sonsuza kadar varlığını sürdürecektir. Ama yeryüzünde yapılması gereken öncelikli hamle ruh ve maddenin dengeli bir sentez oluşturmasını sağlamaktır. Bu yüzden ruhu artık dünyanın bir gerçeği olan bu formdan

ayırmaya çalışmak engin evrenin bir parçası olan bu gezegenin temel amacının tam aksi istikametinde bir tutum benimsemektir.

Eğer insan, ister cehaletten ister kibirden kaynaklanan bir tutum izleyerek, ruhu yeryüzündeki formundan ayırmayı başarırsa gezegenin varlığını ortadan kaldırmayacak, yalnızca onun varlık seviyesini değiştirecektir. Bu değişim yeryüzünün amacını değiştirmeyecektir. Dünya, nasıl desek, mükemmel biçime bürünmüş ve bu biçimden yansıyan sınırsız ruhun gerçekliğin her evrensel seviyesinde övülmesi görevinden ansızın muaf tutulmayacaktır. Eğer böylesine feci bir değişim gerçekleşirse, insan başarılması zaten zor olan bir işi yalnızca daha zorlaştırmış olacaktır.

Doğa ve insan, öteden beri işbirliği içinde çalışmak için yaratılmıştır. İnsanın yeryüzündeki maddesel varlığı doğanın tüm alemlerine bağımlı olmuştur. Kısacası, insan ve doğanın bu gezegende beraber yaşıyor olması bu işbirliğini beraberinde getiren bir olgudur. Günümüzün değişen koşullarından önce bu işbirliği büyümüş ve gelişmişti. Çağımız insanı bu gerçeği fark etmekte oldukça isteksiz davrandı. Ruh ve maddenin tam anlamıyla kaynaşabilmesi için insan ve doğa arasında gerçekleşmesi gereken şeyi keşfetmek her zaman işbirliğimizin ardındaki güç olmuştur. İnsan ve doğanın gezegende bir araya geldiği andan itibaren aramızdaki bu bağ değişmedi.

Buna karşın, zaman değişti. Her şeyde olduğu gibi bu işbirliği de çağdaşlaştırılmalı ve yeni bir döneme girilmeli. Geçmişte olduğu gibi mesafeli bir kibarlıktan uzaklaşarak bilinçli bir ortak-yaratıcı işbirliği sağlanmalı. Yeryüzünün bu amacının kanıtlanması yolunda ilerleyebilmek için aramıza diktiğiniz engelleri ortadan kaldırın ve bizimle yeniden işbirliği yapın.

İnsanlar, genel olarak, ruh ve madde arasındaki dinamik ilişkiyi kavrayamıyor. Ama doğa bunu başarıyor. Bu, doğanın yaşam gücünün kendi içinde barındırdığı bir dinamiktir. Ama di-

namiğin bu evrendeki tüm gerçeklik düzeylerine yararlı olabilmesi için doğanın nezaretinden kurtarılması ve insan zekası ile birleştirilmesi gerektir. Ancak o zaman yaşamın tüm alanlarında prensipte uygulanabilir.

Öyle ki doğa hayal edebileceğinizden de öte bir güç taşır. Ve öyle ki insan da hayal edebileceğinizden güçlüdür. Bu gezegende olduğu gibi, bir araya gelen insan ve doğa, eğer doğanın içinde barındırdıklarını elbirliğiyle gün ışığına çıkarabilir ve bunları insanın entellektüel bilgisiyle harmanlayarak faydalı hale getirmeyi başarabilirlerse, bireysel güçlerinin çok çok ötesinde bir potansiyele sahip olacak ve güzel bir geleceğin ilk adımlarını beraber atacaklardır.

Eğer insan önerdiğimiz işbirliğinde bizlere katılmakta gönülsüz davranmaya devam ederse, işte o zaman kesinlikle insanın cehaleti ve kibri yüzünden hepimiz yaşam mücadelemizde zorlu engellerle karşılaşacak ve sonuç olarak, ruhun maddeden tümüyle ayrılmasıyla karşı karşıya kalacağız.

Kitaba doğayla yaptığım çalışmalar ve bu çalışmaların sonuçlarının yanı sıra kendi geçmişimle ilgili bir bölüm de ekledim. Bunu, beni doğadaki zeka gerçeğini kabullenmeye iten, yaşamımdaki mantıklı ilerlemeyi sizlerin de görebilmesi için yapmaya karar verdim.

Bu kitapta kendi hayatımdan bahsetmemin daha da önemli bir nedeni var. Hepimiz mantıklı bir ilerleme yaşarız. Ben bunu yaşam boyu süren spiritüel seyir olarak adlandırıyorum. Hepimizin yaşam öyküsü bazıları belli belirsiz, bazıları da bizi derinden sarsan bir dizi olaydan meydana gelir. Bizler bu olayları genellikle duygusal olarak değerlendiririz: Bana acı veren neydi? Beni inciten kimdi? Şansımı elimden kim aldı? vb. Bunun geçmişimizle yüzleşirken yaşamamız gereken doğal bir süreç olduğuna inanıyorum. Elbette ben de kendi yaşamımda duygusal acıyı tattım

Ama bunun başımıza gelenleri değerlendirmenin tek yolu olduğuna inanmıyorum. Bu kitapta yaşamımdaki belli başlı olayları ele alarak (ancak burada söz konusu olan kesinlikle eksiksiz bir yaşamöyküsü değil, zira amacım detaylı bir otobiyografi kaleme almak değildi) her olaya başka bir açıdan yaklaştım.

Yaşamımdaki o spiritüel seyri aradım. Bir şeyin beni neden böylesine üzdüğünü ve neden bu kadar çok şeyi elimden aldığını sormak yerine, bu şeyin, olayın ya da insanın şu anda bulunduğum yere gelmem için bana neler verdiğini sordum. Sanki bir kaleydoskoptan bakıyordum ve yaşadığım her olay kaleydoskopun içindeki renkli bir parçaydı. Kaleydoskopu birazcık çevirdim ve aynı parçalar, aynı olaylar yeni bir motif oluşturmak üzere değişti. İşte orada spiritüel seyri buldum. Bu, yeni motifi bir öncekine bağlıyordu.

Eğer benim farklı, özel veya seçkin bir mistik gruba ait olduğuma inanırsanız doğa hakkında iletmek istediklerimi keşfetmeyi ve anlamayı başaramayacağınızı düşünebilirsiniz. Aramızda bir ayrım gözetir ve benden daha düşük seviyede bir insan olduğunuz fikrine kapılırsınız. Bundan daha saçma bir şey olamaz. Hepimizin izlediği bir spiritüel seyir vardır. Hepimiz, dayanılmaz acılarla dolu olsun olmasın, bizi A noktasından B, C ve D noktalarına, en sonunda da var olduğunu daha önceden hiç bilmediğimiz bir dünyayla karşı karşıya kalacağımız belirli noktaya götüren o mantıksal ilerlemeye tabiyiz. Hiçbirimiz o noktaya kaza eseri varmayız.

Yaşamımdaki bu spiritüel seyir arayışını kendi yaşamlarınıza geri dönüp bakarken sizlere örnek teşkil etmesi için sunuyorum. Bu egzersizi herkesin yapmasını her ne kadar tüm samimiyetimle tavsiye ediyorsam da, sanırım kendimi yeterince ifade edebilmem mümkün olmayacak. Kendi açımdan, yaşamımdaki bu düalist tutumu (bir şeyi doğru veya yanlış, iyi veya kötü, gerekli veya gereksiz olarak değerlendirmek) yumuşatmak hatta orta-

dan kaldırmak çok zamanımı aldı. O spiritüel seyri arayarak her olayın kendinde barındırdığı amacı gördüm. Her olayın, bir birlik ve bütünlük motifi yaratacak şekilde nasıl bir öncekinin üzerinde kurulduğunu fark ettim. Sentezin ışığını gördüm. Sonuç olarak, geriye doğru artık öfke ve hayal kırıklığıyla değil, minnetle ve hatta yaşananlara mutlulukla bakıyorum.

Perelandra
Ekim 1986

Sonsuzluğun ötesi içinizdedir

1
Sokakların Manastırına Giriş

Her şey yeterince normal başladı.

1945 yılında Baltimore, Maryland'de doğan, genç bir çiftin tek çocuğu. Güzel bir anne, kendini başarılı olmaya adamış bir baba. İkisi de *Dick ve Jane'in Gerçeklik Anlayışını* benimsemiş ve bunu kızlarına da öğretmişlerdi.

Ebeveynlerimle, yardımcımızla, bana yan gözle bakmaya cesaret eden herkesi dişlemesiyle tanınan Alman çoban köpeğimiz Mark'la, iki küçük evcil beyaz faremle ve mahalledeki tüm dostlarımla kendimi güvende ve tehlikelerden uzak hissettiğimi anımsıyorum. Küçük bir detay hariç: Öylesine başarılı bir patenciydim ki asfalta oturmadan durmayı beceremiyordum! Her cumartesi arkadaş grubumla sinemaya giderdik. Anaokulunda gerçek aşkımla kaçtım -onun evine. Anne babası beni kendi evime geri götürdüler ve benimkilerden kıçıma iyi bir şaplak yedim.

Katolik kilisesiyle aramdaki tuhaf ilişki o zamanlarda gelişmeye başladı.

Yahudi bir aileden geliyordum. Katolik kilisesinin iç işleri hakkında ne bilebilirdim ki? Her sabah okula giderken Katolik kilisesinin içinden geçerek yürüyeceğim yolu kısaltırdım. Bir gün, yolumun üstünde yanan bir yığın adak mumu gördüm. Nedense yanan mumları ortalıkta öylesine bırakmanın tehlikeli olacağını düşünerek, bir yıl boyunca her sabah onları üfleyerek söndürdüm.

Birinci sınıfı kazasız belasız atlattım. Eğitim yılının sonuna doğru ailem evimizi satacağımızı ve şehir dışına taşınacağımızı söyledi. Babam başarı merdivenini hızla tırmanıyor ve yeni bir tutku keşfediyordu: atlar. Artık statümüze uygun düşen bir evimiz ve babamın tutkusunu gerçekleştirebileceği bir toprağımız vardı.

O yazın başında eşyalarımızı topladık, yardımcımızı ve köpeğimizi de yanımıza alarak taşraya taşındık (Beyaz fareler ve bebekleri kafeslerinden kaçıp bodruma yerleşmişti. Hiçbirini bulamadık ve ebeveynlerim evin yeni sahiplerine bir bodrum dolusu beyaz fare bırakmaktan büyük sevinç duyarak evden ayrıldı).

İşte o zaman "Dick ve Jane Gerçekliği" çökmeye başladı.

Annem Baltimore'daki hayatından keyif alıyor, arkadaşlarından hoşlanıyordu. Onun ukalalık maskesinin altında gizlenen utangaç ve ruh sağlığı bozuk bir kadın olduğunu çok sonraları öğrendim. Bu özelliklerinden hiçbiri taşınıncaya kadar su yüzüne çıkmamıştı. Benim açımdan talihsiz olanı, rahatsızlık duyduğu şeylerden birinin de bir çocuk sahibi olmasıydı. Çocukları sevmiyor ve bir çocukla yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Beni evin dışında meşgul edecek şehir eğlencelerinden artık mahrum olduğum için taşradaki ilk birkaç ayımı orada yaşayanların eğlenmek için neler yapıyor olabilecekleri üzerinde kafa patlatarak geçirdim.

Varlığım annemi gerginleştiriyordu. Yardımcımız, Tanrı ondan razı olsun, olanları gördü ve bakımımın ve beslenmemin ço-

ğunu üstlendi. Annemi benden uzak tutmak için elinden gelen yaptı.

Annemin yalnızlığının üstüne üstlük, giyim endüstrisinde artık başarıyı yakalamış olan ve sürekli seyahat eden babam bazen üç ayını yollarda geçiriyordu. Üç haftalığına döner, zamanının büyük bir kısmını atlarına harcar, annemin kontrolsüz bir şekilde çek yazma alışkanlığı yüzünden onunla tartışır ve sonra üç aylığına yeniden giderdi.

Her üçümüzün de kendimizi bilinçsizce birbirimizden soyutlamaya başlamamız o zamana denk gelir. Annem, bir annenin yapması gereken en basit görevleri yerine getirmenin dışında benimle bağlantışını kesti ve babam seyahatlerinden dönene kadar kendini meşgul edecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Bu konuda pek yaratıcı değildi. Televizyondaki pembe dizileri izliyordu. Kışın dikiş dikerdi. Ama bir kuralı vardı: Yaptığı işi bir günde bitiremezse onu tekrar eline almıyordu. Etraf bitiremediği kıyafetlerle doluydu. Bir yaz yerel bir seradan bitkiler satın aldı, bir çiçek tarhı kurdu ve her gün saatlerce yabani otları ayıkladı. Bunun nedeni çiçeklerle uğraşmaktan çok hoşlanması değil, iyice bronzlaşmayı kafasına koymuş olmasıydı. Eğer uzun süre güneşte kalırsa çillerinin (ki çok fazla çili vardı) birbirine karışarak tüm vücudunu kaplayacak -ve rengini hiç kaybetmeyecek- bir bronzluğa sahip olacağına karar vermişti.

Babam seyahatlerinden döner, giysilerini değiştirir ve atlarıyla ilgilenmek için ahıra giderdi. Atlara karşı duyduğu tutku para kazanma tutkusu kadar güçlüydü. Çevredeki en iyi eğitilmiş av atları ve açık hava engelli atlama şampiyonlarıyla çalışarak en iyi at binicisi olmak için kendini eğitecekti. Başlarda annem de onunla beraber ata biniyor ama tutkusunu paylaşmıyordu. Bir gün yaptıkları tartışmadan sonra ata binmeyi tamamen bıraktı.

Yardımcımız beni ebeveynlerim arasında gittikçe büyüyen

gerilim ve kopukluğun büyük kısmından koruyordu. Ama yine de evde yapması gereken işler vardı ve bu yüzden yalnız kaldığım çok fazla zaman oluyordu.

Kèndime gizli bir dünya kurarak manevi bir yaşam oluşturdum. Öyle bir dünya ki bana zevk veriyor ve beni heyecanlandırıyordu. Odam ana rahmine benzer korunağım, evimizin arkasındaki otuz iki dönümlük koru dostum olmuştu. Kendimi yeni vatanına gitmek için binlerce millik ormanı yayan geçen bir Kızılderili olarak gördüğüm oyunlar oynuyordum. Her zaman beni yakından takip eden beyaz askerlerden kaçtığım için ormanda çıt çıkarmadan ilerlemem gerekiyordu. Saatler boyunca parmak uçlarımda yürüyor ve dar yerlerden bir yaprağı bile kımıldatmadan geçiyordum. Sonra askerlerin peşimde olup olmadıklarını görmek için sessizce ağaçlara tırmanıyordum. Kendimi oyalamakta oldukça ustalaşmıştım. Bu hiç kimseyle -hele ebeveynlerimle katiyen- paylaşmadığım bir şeydi.

Yazı yazmayı öğrenir öğrenmez maceralarımı kaydetmeye başladım. Fantezilerimi de -yalnız başıma sessizce otururken karşılaştığım yabancı yerleri ve insanları- yazıyordum. Sesleri ve kokuları, ortamın tuhaflığını kaydediyordum. Bu yerlerin nereleri olduğunu bilmiyordum. Bana tanıdık gelen hiçbir tarafları yoktu. Bunların yalnızca fanteziden ibaret olduğunu ve herkesin bu tip fantezileri olduğunu düşünüyordum. Bu çocukluk fantezilerinin aslında astral seyahatler olduğunu ancak yirmi sekiz yaşına geldiğimde fark ettim.

İkinci ve üçüncü sınıfların arasındaki yaz, babam artık ata binmeyi öğrenmemin zamanının geldiğini söyledi. Annem artık ata binmiyordu ve babamın atlara idman yaptırmak için başka "biri"ne ihtiyacı vardı. Böylece bana daha önce annemin olan, iri, yumuşak huylu ve 1 metre 65 santim yüksekliğindeki 'Özgürlük' adlı melez av atını verdi.

Bu attan bir yıldan beri korkuyordum çünkü çok büyüktü ve

dişleriyle yeni köpeğimizi ensesinden kavrayıp sırtına fırlatarak oynamak gibi bir huyu vardı.

Köpek çırpınarak ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken, at da onu sırtında bir sirk midillisi gibi tarlanın etrafında gezdirirdi. Eğer ona çok yakın dursam beni de ensemden yakalayıverecekmiş gibi hissediyordum. İkinci sınıftayken, okul danışmanımız sorulardan birinin "Hayatta en çok korktuğunuz şey nedir?" olduğu o korkunç kişilik değerlendirme testlerinden birini sınıfa dağıttı. Ben, elbette, "Özgürlük" diye yanıtladım. İşte bu yüzden sınıf öğretmenim, danışman ve okul müdürü telaşa kapılarak, anne ve babamı özgürlükten korkan bu tuhaf çocuk hakkında görüşmek için acil bir toplantıya çağırdılar. O sıralarda McCarthy'yi destekleyenler çoğalmıştı ve ebeveynlerimin okul yetkililerinin bizim komünist olduğumuzu düşündüğünü zannettiklerini sanıyorum! Babam bu yanlış anlamayı derhal düzeltti ve altı ay kadar sonra atı bana hediye etti. Bunun bir ödül mü yoksa bir ceza mı olduğundan emin değilim.

Özgürlük hakkında verdiğim ilk karar ondan düşmek istemediğimdi -atın sırtıyla yer arasındaki o dik mesafeden düşersem öleceğimden korkardım. Sonraki üç veya dört sene ata yapışıp kalmamı sağlayan başlıca yönlendirici güdü bu oldu.

Erkeklerin eşleri ve çocuklarına öğretmenlik yapmasının felaket getirdiğine dair o eski atasözünü bilirsiniz. Babam tarafından eğitilmek bana bu atasözünün ne kadar da doğru olduğunu kanıtladı.

Babam, bana, kendisi için geliştirdiği program kadar azim, sadakat ve disiplin gerektiren yeni bir program hazırladı. Benden çok şey bekliyordu ve sabırsızdı; üstüne üstlük, ben de heyecanım ve gerginliğim sayesinde arada sırada kızının bir alt mak olduğunu kanıtlama imkanını bir şekilde buluyordum. Bir komut haykırdığında nefesim tıkanır, dediğinin tam tersini yapardım. O da beni dikkat etmediğim takdirde atı elimden almak

la tehdit ederdi. Her gün, iki üç saatliğine beni bu hayvanın üzerine çıkarırdı ve aynı gergin rutini izlerdik. (O zamanlar ikimiz de sorunumun disleksi olduğunu bilmiyorduk. Babam bana atın başını sola çevirmemi bağırdığında beynim durur ve Özgürlük'ün başını her zaman sağa çevirirdim.)

Bir gün babam bir komut haykırdığında atın kendiliğinden söyleneni yaptığını fark ettim. Özgürlük sesli komutlarla eğitilmişti ve ben bunu bilmiyordum! Eğer yalnızca atın tepesine kurulup onun babamın bağırdıklarına tepki göstermesine izin verseydim daha fazla hata yapmayacaktım.

Bu çok parlak bir fikirdi. Ve işe yaradı. Babamla aramdaki gerginlik gözle görülür şekilde azaldı. Babamın kızının mucizevi bir gelişme gösterip bir anda zeki ve akıllı olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Bana her zaman atın benden daha zeki olduğunu söylerdi. Ama sanırım o andan itibaren atın gerçekten de ne kadar zeki olduğunu fark ettiğimi takdirle karşılamıştır.

Yedi yıl boyunca neredeyse her gün ata bindim. Başlarda temel kuralları öğrenirken daha çok Özgürlük'le çalışıyordum. Deneyim kazandıkça babam beni diğer atlarla çalıştırmaya başladı. Saatler boyunca atımla daireler çiziyordum. Okuldaki arkadaşlarımın da atları vardı ve şehir dışındaki ormanlık alanlarda atlarıyla uzun gezilere çıkmaktan bahsediyorlar, onlarla beraber gelmemi istiyorlardı. Ama babam buna izin vermiyordu. Bu çok tehlikeliydi. Atlarla uğraşmak ciddi bir işti. Aptalca bir şey yaparken düşebilir ve kendimi öldürebilirdim. Sanki bu lafı vurgulamak istemişçesine kız arkadaşlarımdan biri sahada otlayan midillisinin üstüne zıpladı. Bir şey midilliyi korkuttu ve atın kendi etrafında çılgın gibi döndükten sonra aniden ileri fırlamasına neden oldu. Arkadaşım düştü -binici şapkası takmamıştı- başını bir kayaya çarptı, bitkisel hayata girdi ve bir ay hastanede yattı.

Böylece ben de daireler çizmeye devam ettim.

Daha uçarı seçeneklerim olmadığından, ilgim mükemmellik fikrine yöneldi. Atımla yaptığım her şeyi mümkün olduğunca en mükemmel şekilde yapmak istiyordum. Bu, zamanla merakımı uyandıran, hiç bitmeyen bir oyun, bir yap boz haline geldi. Atım ve/veya benim yanlışım neredeydi ki bu hareketi hakkıyla yapamıyorduk? Mükemmele ulaştığımız zaman, bunu anlıyordum. Hareketin niteliğindeki değişikliği fark ediyordum. Ve zamanla daire çizmek eğlenceli olmaya başladı.

Babamla yaşadığım bu yoğun deneyimden birkaç yararlı şey kazanarak çıktım. Birincisi, başarma duygusu -artık iyi bir binici olmuştum. Özgürlük'e karşı duyduğum korkuyu yenmiştim. Ve düşmemiştim! Aynı zamanda mükemmellik için çabalamanın -ve onu elde etmenin- ne anlama geldiğini öğrenmiştim. Artık enerjimi daha disiplinli bir biçimde nasıl odaklamam gerektiğini biliyordum. Ve uzaktan bunaltıcı görünen bir şeyden nasıl iç mutluluk ve tatmin elde edilebileceğini öğrenmiştim.

Hem de bütün bunları on iki yaşıma gelmeden öğrenmiştim.

Ata binmeye başlamamdan birkaç yıl sonra yardımcımız ayrılmak zorunda kaldı. O zamana kadar hafta içinde bizimle kalıyor, hafta sonlarında ailesinin yanına dönüyordu. Birisi -eşi veya oğlu- rahatsızlandı ve ona kendi evinde ihtiyaç duyuldu. Gidişine çok üzülmüştüm. Onu bir dost ve bir anne gibi görmeme rağmen, daha çok beni ebeveynlerimden korumak için yanımda bulunmayacağı zamanlarda olacaklardan korkuyordum.

Bir süre işler fena gitmedi. Babamın iş seyahatleri değişti ve artık evden üç ay yerine üç haftalığına uzaklaşıyordu. Atlarla ilgili her şeyle çok fazla ilgilenmeye başladı -av, partiler, at gösterileri. Annem ata binmese de yalnızca gösterilere gitmek, parti vermek ve yeni insanlarla beraber olmak ona yaşamında bir yön duygusu veriyordu. Artık eskisi kadar yalnız görünmüyordu.

Ama bu yeni insanlar aşırı içki içiyordu ve annem de işte bu dönemde içmeyi alışkanlık haline getirdi -bunu daha önce hiç

yapmamıştı. Artık yaz aylarında ot ayıklayarak vücudunun büyük bir çille kaplanması için çabalamak yerine, güneşin altına uzanıp o büyük çilin oluşum sürecinde buzlu nane likörünü yudumluyordu.

O zamana kadar zaten kopuk olan ilişkilerimiz boyut değiştirdi ve birbirimizden daha da uzaklaştık. Annem içki şişesinin içine düştü. Babam kendisine atlarıyla ilgili kişisel amaçlar yaratarak, hayatının bu alanında daha da sabit fikirli bir hale geldi. Aynı zamanda işini değiştirdi. Bir süredir çalıştığı şirketi satın almaya ve işin başına geçmeye karar verdi. Hayatı artık tümüyle iş ve atlar arasında bölünmüştü. Eşi olarak, evle (yardımcı seçimi ona kalmıştı) ve çocuklarla ilgilenmek (ki bir tane vardı) annenin göreviydi.

Bu ortamda yaşamımı sürdürebilmek için daha da içime kapanmalıydım. Boş zamanımın çoğunu hala ata binmek kaplıyordu. Çok iyi notlar almaya yoğunlaştım ve okulla ilgili mümkün olduğunca fazla faaliyetle uğraşmaya başladım. Yalnız olduğum saatlerde ise iç dünyamda maceralara çıkıyordum. "Fantezilerimde birdenbire beliriveren" şeylere yepyeni bir sükunet ve hayranlıkla yaklaşmaya ve bunları her gece günlüğüme kaydetmeye başladım.

Her şey günlüğüme not ediliyordu -fantezilerim, tanıştığım insanlarla ilgili gözlemlerim, korkularım, beni öfkelendiren şeyler, sorunlarım, arzularım... On iki yaşına geldiğimde, kendi içimde yaşadığım tüm bu şeyleri ifade edebilmek için böyle bir sistem geliştirmiştim artık- bu öyle bir şeydi ki bana muhteşem bir duygusal rahatlama hissi veriyordu, çünkü dışarıdan gelecek yargılardan korkmadan istediğim her şeyi "söyleyebiliyordum". Bu yöntem sayesinde, dış engeller ve acıya rağmen bir içsel özgürlük duygusu tattım ve bunu geliştirdim.

Hapishanenin içinde uçan bir kuş. Benim uçuşum içlere doğruydu.

On yaşına geldiğimde annem artık tamamen alkolikti. 1950'li yılların ortasında alkolizm üst-sınıfı ilgilendiren bir sorun değildi. Daha çok fakir insanların ve serserilerin yakasına yapışan pis bir belaydı. Bu yüzden annemin gönderdiği tüm uyarı sinyalleri göz ardı edildi. Babam yalnızca istediklerini görmek gibi olağanüstü bir yeteneğe sahipti. (Yıllar sonra annemin içki bağımlılığı konusunu açtığımda babam beraberliklerinin son iki yılı boyunca annemin her gün sarhoş olduğunu fark etmediğini söyledi. Ona inandım. İstediğinde at gözlüklerini takmayı becerebiliyordu çünkü.)

Annemin tutumu -özellikle bana karşı- gittikçe tutarsız olmaya başladı. Bir çocuk sahibi olmanın neden olduğu öfke alkolle su yüzüne çıktı ve bana garip şeyler yapmaya başladı -manyakça şeyler. Eğer beni oturma odasının halısına uzanmış televizyon izlerken yakalarsa, başımı oynatmama izin vermeyecek şekilde saçlarıma basar ve yavaşça yüzüme tükürürdü. Çocuk aklımla bile bu davranışın biraz garip olduğunu anlıyordum. Arkadaşlarımdan hiçbiri anne veya babasının böyle şeyler yaptığını söylemiyordu. Annem kafama demir tavayla vurarak, yüzümü ve ellerimi sıcak yemek tenceresine sokarak, beni kusana kadar yemek yemeye zorlayarak ve başarısız olduğum takdirde uzun süre odamda hapis kalmamı gerektiren tuhaf psikolojik testlere tabi tutarak öfkesini benden çıkarıyordu. (Bu son cezayı seviyordum.)

Bütün bu davranışlarının yanı sıra arada bir bana ağlayarak gelir, beni ne kadar çok sevdiğini söylerdi -Bunu hemen kabul ederdim, zira "Dick ve Jane'in Gerçeklik Anlayışı"na göre anneler çocuklarını severler.

Genelde, ona mümkün olduğunca saklanarak karşılık veriyordum. Okul faaliyetlerimi daha da artırdım, günlüğüme saatler boyunca yazdım ve içsel maceralarıma kaçtım. Annemden saklanmaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Evin içinde gergin bir hava hakimdi. Kimse kimseyle konuşmuyordu. Birbirimize iyi geceler bile demiyorduk. Her birimiz gündelik hayatımızı maskelerimizin ardına gizlenmiş olarak sürdürüyorduk.

Ebeveynlerim haftalık partiler vermeyi sürdürüyorlardı. Annem garip hareketlerini artık daha aleni sergiliyordu. Elbette her zaman sarhoştu ama artık toplum içinde davranışlarına dikkat etmemeye başlamıştı. Partilere katılan insanlarla alay ediyor, onlara çok kaba davranıyordu. İnsanlara mükemmel, sevgili küçük çocuklarının aslında baş belası veletler olduğunu söylüyordu.

O döneme geri dönüp baktığımda, annemin ailede akıl sağlığı yerinde olan tek insan olduğu hissine kapılıyorum bazen. Ev hayatımız koca bir maskaralıktan ibaretti ve o da en sonunda abuk subuk davranmayı seçmişti. Partiler Dorothy Parker öykülerine ilham verecek nitelikteydi. Herkes kendi saygın maskesini takıyordu. Ama annem bir gün sarhoş haliyle her nasılsa tüm rezaleti gördü ve patladı.

Olay bu partilerin birinde oldu. Birisi anneme yemeğin ne zaman servis yapılacağını sorma gafletinde bulundu. Yemek yalnızca üç saat gecikmişti. Annem bu soruya yanıt olarak martini bardağını salonun bir ucundan diğerine birilerinin sevgili küçük çocuğunun (baş belası dediği o çocuk) kafasına fırlattı. Sonra evin içinde sağa sola koşturarak ve geçtiği yerleri yıkıp döktü. Bir sandalyeyi kaldırıp televizyona geçirdi. Çin yapımı cam dolaba doğru savurduğu başka bir sandalyeyi ise babam havada yakaladı.

Divana oturdum ve bembeyaz olmuş yüzleriyle herkesin bir şeyler fısıldayarak telaşla arabalarına doğru koşuşturmalarını izledim. Sonunda annem ayaklarımın dibinde yere serildi ve babam onun hareket etmesini engellemek için üzerine çıktı. Babam ağlarken yüzündeki kan gözyaşlarına karışıp annemin üzerine damlıyordu. Annem sızmadan önce babama pis bir küfür savurdu. En azından ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Hafif bir şoka girmiştim -ve sekiz sene boyunca bu halde kalacaktım. Bu olanların hiçbiri benim bir ailenin nasıl olması gerektiğine dair sahip olduğum düşünceye uymuyordu. İki farklı insana bölünmeye başladığımı hissetmem de o zamanlara denk gelir. Bu kişilerden birinin içinde olağanüstü, neşeli, güçlü ve hayat veren bir yaşam vardı. Diğeri ise zorlu hayatta kalma görevini üstlenmişti. O zamana kadar kendi sorunlarım ve kendi yaşamımla başa çıkmaya öylesine alışmıştım ki yardım istemek aklıma bile gelmemişti. Eğer bir süreliğine "yüzümü pek göstermez" ve kendi işimle meşgul olursam her şey kendiliğinden yoluna girer ve hepimiz Dick ve Jane oyununa geri dönerdik.

En azından okulum ve odam vardı -onlar hayatımda hala değişmemiş tek şeylerdi. Gündelik hayat devam ediyordu.

Bir ay içinde annem bana ait olan bu son alanları da alt üst etmeyi başardı. Bir gün okuldan döndüğümde onun bir avukatlık bürosuna gittiğini, boşanma evraklarını imzaladığını ve geri dönmeyi düşünmediğini öğrendim. Şunu da hatırlatmalıyım ki, hala hafif bir şok yaşıyordum -bu öylesine bir durumdu ki beni acıdan koruyordu. Haberi babamdan öğrendiğimde oldukça sakindim, bilgiyi küçük "bilgisayarıma" yükledim ve olayların böyle bir hal almasının yaşamım için ne ifade edeceğini çözmeye çalıştım. Anladığım kadarıyla hala okula gidebilecektim, ama odam ve karnımın doyacağı konusunda artık pek de emin değildim. Temel ihtiyaçlarımın karşılanacağına dair bir işaret görmek umuduyla babama döndüm. Ne de olsa bunu sağlamak hala babanın göreviydi.

Babam bunalıma girdi. Onun aile kavramı, görev tanımına uygun şekilde davranan bir eşin varlığı üzerine kuruluydu. Ama artık, şimdiye kadar nadiren konuştuğu ve nasıl bakılacağını bilmediği on iki yaşındaki bu çocukla kala kalmıştı.

Birkaç kişi beni, en azından eğitim yılı bitene kadar, evlerine almayı önerdi.

İlk aile sessizlik dönemlerimle başa çıkamadı. Çok tuhaf olduğumu düşünüyorlardı. Anne ve dört genç evin babasıyla dost olmama gerçekten bozuluyorlardı. Baba ailenin geri kalanı evin başka yerlerinde kendi hayatlarını yaşarken bana hikayelerini anlatmaktan hoşlanan sessiz, kibar ve oldukça entelektüel bir adamdı. İkimiz beraber gayrı-resmi bir dışlanmışlar kulübü oluşturuyorduk; bu da o evde yaşamamı kabul edilemez kılıyordu. Babamın beni almaya geldiği gün evdeki herkes ortadan kayboldu. Bir teşekkür ve veda mektubu bıraktım.

İkinci evde bir koca, (emekli) öğretmen olan bir eş ve yeni doğmuş bir bebek vardı. Öğretmen eş sessizlik dönemlerimi kabullendi ve her şey adamın, eşinin şehir dışında olduğu bir hafta sonu sarhoş olup bana tecavüz etmeye kalkışmasına kadar iyi gitti. Nasıl olduysa konuşarak onu vazgeçirmeyi başardım. Eşi geri döndüğünde beni daha da içime kapanmış, çılgın gibi günlük yazarken buldu. Bir şeylerden kuşkulanmış olmalı ki okulda olduğum bir sırada odama girip bu kötü olayı günlüğümden okumuş. O akşam eve geldiğimde babam beni bekliyordu. Büyük bir kavga vardı ve günlüğümde yazdığım suçlamaları adamın yüzüne karşı da söylemek zorunda kaldım. Yaptıklarını itiraf etti ve ben de evden apar topar uzaklaştırıldım.

Arkadaşıyla yaşadığım olay hakkında babam şahsen hiçbir şey söylemedi. Nedense bir şeyleri yine yanlış yaptığımı hissediyordum. Birkaç gün sonra adam babamla konuşmaya gelene kadar babamın bana inandığından bile emin değildim. Konuşulanları üst kattan dinledim. Görünüşe göre babam bu adamı dava etmek için -tecavüze teşebbüs ithamıyla sanırım- bir avukata başvurmuştu ama avukat bunun beni derinden sarsacağını söylemiş ve ona bu fikrinden vazgeçmesini tavsiye etmişti. Adam bunu duyduğunda oldukça rahatladı çünkü eşinin yeniden hamile olduğunu henüz öğrenmişti. Babamdan özür diledi ve oradan ayrıldı.

Artık yeniden kendi odama dönmüştüm.

Babam ailesini eskiden olduğu gibi bir arada tutabilmek için yoğun bir şekilde yeni bir eş arayışına girmişti. Yeni eş adayı kendi sekreteriydi -benden sekiz yaş büyük bir kadın. Eski alıştığım yaşantıma tekrar kavuşabilmek için her ne şekilde kurulacak olursa olsun bir aileye kavuşmayı iple çekiyordum. Ama yeni kadın daha başka bir şeyle ilgileniyordu: para. Babamın şirketi satın alacağını ve yakında çok zengin bir adam olacağını biliyordu.

İstediği en son şey bütün o para üzerinde hak iddia edecek, kendi kanından olmayan bir mirasçıydı. Böylece ben bir "ablam" olacağı umuduyla onu sabırsızlıkla beklerken, o beni evden ve babamın hayatından sepetlemenin yollarını arıyordu.

Annem tekrar sahneye çıktı. Altı aydır ortalıkta görünmüyordu. Hemen anlaşılıyordu ki bu kadar berbat bir anne olduğu için arada sırada olduğu gibi yine suçluluk duymuş ve mükemmel bir zamanlamayla, onunla kalıp kalamayacağımı sormak için babamı aramıştı. Babam iki numaralı müstakbel eşi ile benim yüzümden sürekli tartışıyordu ve eğer beni evleninceye kadar bir süreliğine evden uzaklaştırabilirse, hayatını tekrar düzene soktuktan sonra yanına alabileceğini -ve ömür boyu mutlu mesut yaşayacağımızı- düşünüyordu.

Okul biter bitmez eşyalarımı toplamam söylendi -Bir süreliğine annemle yaşayacaktım. Afallamıştım.

Evden istediğim her şeyi alabileceğimi söylediler. Bütün kıyafetlerimi, ansiklopedi setimi, günlüklerimi, bütün plaklarımızı (yaklaşık on tane vardı), babamın o Noel bana verdiği taşınabilir stereo kaset çaları ve çerçevelenmiş bir resmi topladım. Evin sağında solunda kara kalemle çizilmiş at eskizleri vardı. En çok sevdiğim eskizi -Bir tarladaki üç kısrak ve üç tay- aldım. İki tay annelerinin onlara sunduğu sütü afiyetle içiyorlardı.

Üçüncü tay ve annesi birbirlerinden ayrılmış, her ikisi de ot

luyordu -tay otlara ulaşabilmek için ön ayaklarını bükmüştü. Ancak yıllar sonra resmi düşürüp isim levhasının çerçeveden çıkmasına neden olduğumda resmin adının *Katı Bireyci* olduğunu fark ettim. Hiç farkına varmadan, o anda eşiğinde olduğum yeni hayatı sembolize eden bir resim seçmiştim.

Evi terk ettiğim gün bir daha hiçbir zaman geri dönmeyeceğimi biliyordum. Eve ağaçlara, tarlaya, Özgürlük'e uzun uzun bakarken içimi yoğun bir duygu sarmaladı... Dönmeyeceğimi biliyordum. Üzgündüm ve korkuyordum. Her şey elimden alınmıştı. Güvenli, hiç değişmeyen gündelik yaşamım. Okulum... önümüzdeki yıl başka bir okula gitmek zorunda kalacaktım çünkü annem çok uzakta yaşıyordu. Odamın güvenliği. Babaların çocuklarına karşı görevi olduğu söylenen himaye. Evim.

On üç yaşındaydım. Geleceğim hakkında önsezilerim vardı. Evden ayrıldığım gün, o andan itibaren tüm varlığımın kendi sorumluluğumda olacağını her nasılsa biliyordum. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama yine de hissedebiliyordum. Bilinçli bir şekilde düşündüğümde, kendi yaşamımı idare edebilmemi sağlayacak niteliklere sahip olmadığımın farkındaydım. Babamın evinden, yardımcımız sayesinde yalnızca iki beceri kazanmış olarak ayrıldım: Omlet yapabiliyor ve mendil ütüleyebiliyordum. O zamanlar fark etmediğim şey, ebeveynlerimin yarattığı o gergin ortamda yaşamanın beni önümde uzanan bu yeni hayatta ihtiyaç duyacağım yetenekleri geliştirmeye zaten zorlamış olduğuydu. Yaşamak için gerekli olan maddi imkanlara sahip değildim -bu zamanla elde edilebilecek ve yaşadıkça öğrenilebilecek bir şeydi- ama içimden gelen bir güç, yaşam mücadelesi vermek için beni harekete geçirecek olan bir dürtü vardı.

Komşularımızdan biri beni arabasıyla annemin yanına götürdü. Annem Maryland'in doğu kıyısında bir sayfiye kasabası olan Ocean City'de yaşıyordu. Bir aile olduğumuz zamanlarda,

hatırladığım kadarıyla, her yaz tatilinde oraya giderdik. Annem orayı babamın sevdiğinden daha çok severdi.

Yeni bir işi ve apartman dairesi olduğu dışında bana annemin yeni hayatı hakkında pek bir şey anlatmamışlardı. Evi terk ettiğimde yanımda karton kutum ve valizimin yanı sıra babamın bana yolculuk için verdiği yirmi dolar ve annemin adresi vardı.

Kasabaya öğleden sonra vardık. Annem bizi parlak mavi ojeli tırnakları ve yeni erkek arkadaşıyla karşıladı. Sonraki birkaç saati annemin dairesinde üç yetişkin giderek kafayı bulurken, anneme eski evine dair havadisleri vererek geçirdik. Herhalde annem beni gerçekten özlemişti. O kadar içmesine rağmen bana karşı hala sıcak ve dostça davranıyordu. Güzel, harika çocuğu hakkında erkek arkadaşına böbürleniyordu. Bu sahneyi müthiş utanç verici buluyordum.

Öğleden sonra geç vakitte beni getiren komşu evine döndü ve annem -adı her neyse- o adam ile akşam yemeğine çıkacaklarını söyledi. Bu arada ben de eşyalarımı açabilir ve acıkırsam, buzdolabında duran ve yalnızca benim için aldığı yiyeceklerden yiyebilirdim. Eve erken dönecekti ve yabancı hiçbir adamı eve almamam gerekiyordu.

Ancak üç ay sonra geri döndü.

İlk üç günü dairede oturarak onu beklemekle geçirdim, yalnızca arada bir sahilde kısa yürüyüşler yapmak için çıkıyordum. Yarı şok halim gittikçe daha da büyüyor ve gün geçtikçe tüm benliğimi kaplayan büyük bir şoka dönüşüyordu. Ne kadar paniklersem o kadar sessizleşiyordum. Ve o noktada çok, çok sessizdim.

İkinci günden sonra sokağın aşağısındaki bir ankesörlü telefondan babamı aramaya çalıştım. (Annemin dairesinde telefon yoktu.) Ama telefonu açan iki numaralı müstakbel eş oldu ve bana babamı rahatsız edemeyeceğimi, bütün sorunlarının benden kaynaklandığını ve defolup gitmemi, onları rahat bırakmamı

söyledi. Birkaç defa daha telefon ettiğimde elimdeki yirmi dolarım gözle görülür şekilde azalmıştı, ben de paramı yiyecek için kullanmanın daha iyi olacağını düşünerek babama ulaşmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Yaşamımın bu dönemini ne zaman dostlarımla paylaşsam, bu noktadan sonra hayatta kalmayı nasıl başardığımı anlayamazlar. Yalnızca on üç yaşındaydım. Hayat konusunda bundan daha toy olamazdım. Yabancı bir çevredeydim. Topu topu yirmi dolarım vardı ve bu tüm gereksinimlerim düşünüldüğümde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ve yalnızdım -annem babamla bağlantım kopmuştu. Ama bu noktaya gelmiş olan herkes bilir ki içinizdeki bir şeyler kıpırdar ve ani bir güç, yaşamda kalmak için güçlü bir dürtü, sizi eyleme geçmeye zorlar. Hayatta kalmak başlıca amaç haline gelir yaşam daha basit bir hal alır.

Açlıktan öleceğim diye korkmaya başladım. Yabancı bir apartman dairesinde yalnız başına günden güne eriyerek, kuruyup gitmek düşüncesi beni korkutuyordu. Böylece o temel yaşama dürtüsü harekete geçti. Yiyeceğe ihtiyacım olduğuna karar verdim. Ve yiyecek alabilmek için paraya ihtiyacım vardı. Para kazanmak için bir iş bulmam gerekiyordu.

İşte o zaman jeton düştü. On altı yaşından küçük bir çocuğun iş bulabilmesi için önce çalışma izni alması gerektiğini okulda duymuştum. Çalışma izninin ne olduğundan pek emin değildim ama onu imzalayacak olanların ebeveynler olduğunu biliyordum. Etrafta imza atacak bir ebeveyn olmadığı için bu işi kendi başıma halletmeye karar verdim. Şansıma, on üç yaşımda olmama karşın boyum 1 metre 80 santimdi. Böylece 1945 yerine 1942 doğumlu olmak yalnızca birkaç dakikamı aldı ve yaş sorununu böylece çözümledim.

Sıradaki sorun göz kamaştırıcı mendil ütüleme ve omlet yapma becerilerimle nasıl bir iş bulabileceğimdi. Çevrede bir sürü restoran ve kafe vardı, bundan ötürü yumurtalar konusundaki

yeteneğime duyduğum güven ağır bastı ve bir garsonluk işi için şansımı denemeye karar verdim.

İş arama fikri beni korkutuyordu ama açlıktan ölmek düşüncesi kadar değil. Beni o daireden dışarı çıkmaya iten birinci korkudan çok daha ağır basan ikinci korkuydu.

Buna inanmayacaksınız ama -çünkü çok kolay görünüyor- ilk denememde şans yüzüme güldü. Söz konusu yer bir motel deki küçük bir kafeydi. Orada çalışan tek garson kız işten ayrılmıştı ve müdürün, en az benim bir işe olduğu kadar bana ihtiyacı vardı. İş başvurusunu doldururken, işe alınmamı engelleyebilecek nitelikteki tüm soruların cevaplarını kafadan uydurdum, dolu bir mideyle aramda duran tek şeyin bu aptal sorular olduğunu fark etmiştim.

Ama sırada sosyal güvenlik numarası sorunu vardı -bunu daha önce hiç duymamıştım. İşte müdür bu noktada biraz huzursuz oldu. Yanıma oturdu ve nereden geldiğimi, Ocean City'de ne yaptığımı sordu. Ufak çapta bir şov sergileyerek ona anne ve babamın daha yeni boşandığını, babamın fakir olduğunu, annemin babamdan bizi geçindirecek kadar nafaka alamadığını ve buraya yeni bir yaşama başlamak için taşındığımızı anlattım. Annem zaten bir işte çalışıyordu ama aldığı para yetmiyordu ve ben de çalışmam gerektiğini düşünmüştüm. Sosyal güvenlik konusunu tamamen unutmuştuk, ama bana işi verdiği takdirde derhal bir kart başvurusunda bulunacağıma dair samimiyetle söz verdim...

Eh, bunun pek de inandırıcı bir numara olmadığını itiraf ediyorum, ama o zaman işe yaradı. Müdürün öğle yemeğinden önce bir garson bulma zorunluluğu ve benim yemek yeme konusundaki güçlü kararlılığım sosyal güvenlik kartımı beklerken çalışmama izin verilmesini sağladı. (Şanslıydım ki bu kart iki haftada elime geçti. Hükümetin herhangi bir konuda elini çabuk tuttuğu tek an o zaman olmalı.)

Yirmi dolarımdan kalan son parayı da yanıma alarak müdürün tavsiye ettiği bir mağazaya gittim, kendime bir üniforma satın aldım ve o öğlen çalışmaya başladım.

Felaket bir garsondum. Bunun nedeni kesinlikle tembel olmam değildi. Kafenin içinde kısa mesafeli sürat yarışındaymışçasına koşturuyordum. Ama ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ve bu yüzden tüm çabalarım tamamen boşa çıkıyordu.

Kendimi nasıl organize edeceğimi bilmiyordum. Müşterilere siparişlerini götürüyordum ama bu bana sekiz gelgite patlıyordu. Kendimi paraladığımı fark etmiş olmalılar ki ilk günden itibaren çok iyi bahşişler aldım. Para tıkır tıkır geliyordu -o ilk gün yaklaşık sekiz dolar geçti elime! Bu iyi bir yemek yiyebilmek hatta ertesi güne biraz artırmak için yeterliydi.

Zamanla iyi bir garson olduğumu söylemek isterdim ama bu bir yalan olurdu. Aşçımız teferruat gerektirmeyen siparişleri hazırlayan ve bu işte ezelden beri çalışan yaşlı bir adamdı. Gözleme ve yumurtaları havaya fırlatıp tavasıyla yakalıyordu. Onu bir dahi gibi görüyordum. Kafeye adımımı attığım ilk dakikada bunun benim ilk işim olduğunu anlamıştı. Bu yüzden, ilk hafta, bana ipuçları verdi, yardımını esirgemedi ve ben çılgınlar gibi oradan oraya koşarken beni yakalayıp gitmem gereken doğru yönü gösterdi. Kendi işini ve benimkinin yarısını yaptığı sürece iyi bir ekip oluşturuyorduk.

Üçüncü hafta bacaklarım çok kötü ağrımaya başladı. Bunun çalışmaktan kaynaklandığını düşündüm. Endişelenecek bir şey değildi. Ama ağrı geçmedi ve müdürle aşçı bir doktora görünmem için ısrar ettiler.

Görünüşe bakılırsa bunlar ergenlik ağrılarıydı. Bir anda çok hızlı büyümüştüm ve garsonluğun daha da ağrılı kıldığı geçici bir eklem sorunum vardı. İşimi bırakmak zorunda kalacaktım. Daha az yıpratıcı bir şey bulmalıydım. (Doktorun muayenehanesinde ailemin nerede olduğu sorulunca kafede uydurduğum

aynı uydurma hikaye ile kendimi korudum. Doktor faturayı annemin adına "bizim" dairenin adresine göndereceğini söyledi. Bu en azından parayı toparlamam için bana biraz zaman verdi.)

Kafeye panik içinde döndüm -elbette dışarıdan çok sakin görünüyordum. Kafenin sahibi orada değildi. Onu beklerken motelin havuzunda cankurtaranlık yapan kızla konuşmaya başladım. Ona durumumu anlattım. Daha fazla para kazanabilmek için onun da garsonluk işini istediği ortaya çıktı.

Beynim sinyal vermeye başladı. Eski evimizde yaşarken Kızıl Haç'ın verdiği yüzme derslerine katılmıştım ve çok iyi bir yüzücü olmuştum. Dokuz yaşıma bastığımda "Yüzücü" kategorisine ulaşmış, yaşıtlarımın çok ötesinde bir seviyeye gelmiştim. Bu kategorinin derslerini iki sene tekrarlamam gerekmişti çünkü cankurtaranlık derslerine katılmak için yaşım tutmuyordu. Ama son senemde, cankurtaran brövesini almak için yaşımın hala tutmadığını hatırlatarak, yüzme derslerini tekrarlamam yerine bu dersi almama karar vermişlerdi. Burada cankurtaranlık yapmam için hiçbir engel yoktu. Bu küçük bir havuzdu. Hiç sorun yaşamadan bu işi yapabilirdim.

Kafenin sahibi geri döndüğünde kız ve ben (izin verildiği takdirde) işlerimizi değiş tokuş etmeye karar vermiştik. Ona doktorun söylediklerini anlattım, cankurtaranlık konusundaki becerilerimi sergilediğim bir gösteri yaptım ve bu iş için doktordan onay alma önerisini kabul ettim.

Garson olduğumdan daha iyi bir cankurtarandım. Yalnızca iki defa -ikisinde de can simitlerinin içinden suya kayan çocukların peşinden- suya girmek zorunda kaldım. Aileler çocuklarına özel yüzme dersleri verip veremeyeceğimi sorduklarında, neden olmasın, diye düşündüm. O Kızıl Haç derslerinin hepsini ezbere biliyordum. Yalnızca öğrendiklerimi öğretecek, böylece biraz daha para kazanacaktım.

Yazın son iki ayı iyi geçti. Karnımı doyuracak kadar para ka-

zanıyordum -birazını biriktirmeyi bile başarmıştım. Sevdiğim bir işi yapıyordum. Ve çok güzel bronzlaşmıştım.

Birkaç defa daha babama ulaşmaya çalıştım ama iki numaralı eşi geçmek mümkün değildi. Yardım istemek için birkaç mektup yazdım ama o bunların babama ulaşmasını engelledi. Onları rahat bırakmamı öğütleyen kaba notlar iliştirdiği mektuplarımı geri gönderdi. Eve geri dönmek -belki de otobüsle- akıllıca bir seçim gibi görünmüyordu. Hiçbir sonuç vermeyecek bir yolculuk için o kadar parayı otobüs biletine harcamak istemiyordum. Sonunda hem işimi hem de paramı kaybedebilirdim.

Annemin otellerin birindeki barda garson olarak çalıştığını öğrendim. Yanına birkaç defa, daha çok ev sahibinin kirayı istediğini söylemek için gittim. Aynı zamanda benimle ilgileneceğine, bana bakacağına dair bir şey söyleyeceğini veya yapacağını umuyordum. Bunun yerine, ev sahibine birkaç gün içinde parayla döneceğini söylememi ve beni de o zaman göreceğini söylüyordu -elbette, bu hiçbir zaman olmuyordu.

Ancak iki buçuk yıl sonra alkolizmle ilgili bir şeyler öğrenmeye başladığımda annemin o süre zarfında bilincini yitirdiği dönemler yaşadığını fark ettim. Büyük ihtimalle benim Ocean City'de olduğumu, hatta bizim için bir apartman dairesi kiraladığını bile unutuyordu. Beraber yaşadığı erkek arkadaşı annemin benim her ihtiyacımı karşıladığını sanıyor, soru sormuyordu. Annem bilincini yitirip, sonra kendine geldiğinde gündelik hayatını "normal" şekilde devam ettiriyordu. Ama olanları hafızasında tutamıyordu -ve çevresindeki hiç kimse bir şeylerin yanlış gittiğini bilmiyordu.

Bu iki yetişkinin çocuklarının kendilerinden kopmasına neden olan koşullar oldukça karmaşık. Şu anda çok net olarak görüyorum ki tek başıma kalmam kendi kişisel gelişimim açısından büyük önem taşıyormuş. Her şey ve herkes onlarla herhangi bir şekilde yeniden irtibata geçmemem için "elbirliği etmiş-

ti". En basit, en temel iletişimi bile kuramıyordum. Her yönden durduruluyordum.

Halbuki o zamanlar kozmik zamanlama ve evrimsel gelişim hakkındaki muhteşem bilgilerin farkında olmak fırsatına sahip değildim. Tek bildiğim ebeveynlerimin yardımıma koşmadığı ve yaz aylarının artık bittiğiydi.

Bu, işimin yakında sona ereceği ve okulun başlayacağı anlamına geliyordu. Ev sahibi annemin ve benim Eylül sonuna kadar daireyi boşaltmamızı istiyor ve hala annemin kirayı ödemesini bekliyordu. Tüm yaz boyunca annemin kirayla geleceğini söyleyerek her nasılsa onu inandırmayı başarmış, böylece daireden çıkarılma tehlikesini savuşturmuştum.

İş arkadaşlarımdan, yedi mil ötede bir ortaokul ve lise olduğunu öğrendim. Ancak annemin beni kaydettirmesi gerekiyordu. Onunla uğraşmaktansa iş arkadaşlarımdan birinin beni okula götürmesini ve kaydolmama yardımcı olmasını sağladım ("Annem gelemediği için çok üzgünüm. İşten izin alamadı. Ama onun yerine bir arkadaşına benimle gelmesini rica etti. Okulunuzda okumayı çok isterim..." vesaire, vesaire). Sanırım idareci bayan bir çocuğun okula kabul edilmek için bu kadar istekli olmasına şaşırmıştı. Ama hiç değilse onu gafil avlamıştım ve numaramı yutturmuştum. Böylece okula kaydoldum. Sorulan sorunun cevabını bilmiyorsam veya gerçek cevap, özellikle de ailem hakkında olanlar, sorun yaratacak nitelikteyse, daha kabul edilebilir cevaplar uyduruyordum.

Bunu yalan olarak değil, yaşam mücadelesi olarak görüyordum. Her nasılsa, keyfi, hiçbir işe yaramayan formalitelerin gerekeni yapmam için önümde engel teşkil etmesinin aptalca olduğuna dair bir his vardı içimde. Aynı zamanda (bu fikre nereden kapıldığımı bilmiyorum) herhangi bir yetkiliyi gerçek durumuma uyandırırsam beni ıslahevine kapatacaklarından korkuyordum. Çok göze batmamam ve ne olursa olsun hiçbir yetkilinin

ilgisini çekmemem gerektiğini biliyordum. Onların gözünde ben, annesi evin geçimini sağlamak için dişini tırnağına takıp çalışan normal bir çocuktum.

Okulda bu sahte kimliğimi korumam pek de zor olmadı. Ödevler ve karneler hep aynı imzayla imzalanıp zamanında teslim edildiği takdirde kimse soru sormuyordu. Dahası, vasatın üstünde bir öğrenciydim. Davranışlarımla sorun yaratmıyordum. Benimle ilgilenmeleri için hiçbir neden yoktu.

Yaz sonunda, tadilat yapılan bir apartmanda küçük bir daire buldum. Ev sahibi binanın kış aylarında boş kalmasını istemiyordu. İlk kiranın bir kısmını biriktirdiğim paradan verdim ve yeni ev sahibim olan bayana kiranın geri kalanını annemin ödeyeceğini söyledim. Hikayemi yutmadı. Bu yüzden ona sessiz, tertipli, güvenilir ve binası için bekçilik etmeye çok çok gönüllü olduğumu kanıtlamak için kendimi paralayıp, diller döktüm. Altyapısız, elektriksiz bir evde oturmaya razı olduğum takdirde kalmama izin vermeye ikna oldu. O noktada elektrik endişelerimin en sonuncusuydu. Kira vermemi gerektirmeyen, kendime ait bir mekana sahiptim -hem de sahilde, okyanus manzaralı bir yerde. Sıradaki sorun kış için yiyecek parası bulmaktı! Yazın çalıştığım yerin yanındaki motel tüm kış açıktı. Yazın bu yerin müdürünün genç kızıyla arkadaşlık kurmuştum ve o da babasını yeni arkadaşının bir işe ihtiyacı olduğuna -herhangi bir iş- ikna etmişti. İşçi bayramının* ertesi günü (havuz kapandıktan sonra), komşu motelde santral operatörü olarak çalışıyordum.

Hiç deneyimim olmadığını söylememe gerek var mı? Söz konusu santral yaklaşık iki yüz odaya, dinlenme salonuna, birkaç restorana ve bir kafeye hattı olan eski model bir aygıttı. İlk haftamı herkesi yanlış hatlara bağlayarak geçirdim. Motel bir bankerler toplantısı için dolmuştu ve konukların çoğu zaten te-

*ABD'de Eylülün ilk pazartesi günü kutlanan işçi bayramı, Labour Day -çn.

lefonlara ne olduğunu anlayamayacak kadar sarhoştu. Motelı kaplayan içki kokusu sayesinde yeni işimi öğrenirken pek fazla şikayetle karşılaşmadım.

Kışa hazırdım. Okul iki hafta içinde başlayacaktı. Şirin bir dairem ve iyi bir işim vardı.

Yeni bir okula başlamak herkese aynı acıyı verir. Yeni insanlarla, yeni bir günlük programla, yeni öğretmenlerle uğraşırken içimizden taşan bir gerilim sarmalar bizi... Bu biraz da kendini birdenbire yabancı bir ülkede tek başına ve haritasız bulmaya benzer.

Tüm gerilime karşın, okula gitmeyi dört gözle bekliyordum -hangi okul olursa olsun. Hayatımdan tümüyle sorumlu olmak hoşuma gitmiyordu. Bu çok zor bir işti. Sınırlarımı ve beklentilerimi yalnızca kendim belirliyordum. Bu sadece "doğru olan"ı yapmaya çalışmaktan ibaret değildi. İlk önce her yeni durum için neyin doğru olduğunu bulmam gerekiyordu. Çoğu zaman zihnen yorgun düşüyordum. Okul bana bir düzen ve bir yön sunuyordu ve yedi saat boyunca yapmam gereken tek şey buna karşılık vermekti. Okuldan sonra doğrudan işime gidiyor, telefon bağlamadığım zamanlarda ödevlerimi yapıyor, saat on bir civarında eve varıyor ve yatıyordum.

Dostlar edindim, gerçekten iyi dostlar -bunlar şimdiye kadar birkaç yaz Ocean City'de çalıştıklarından diğerlerine oranla daha olgun olan, yaşıtım çocuklardı. Yaşadıklarımı onlarla paylaştım ve onlar da bana yardım etmenin yollarını aramaya başladılar. Bazıları anne babasına benden bahsetti; ailelerinin bir parçası olmam için birilerinin beni evine davet edeceğini umduğumu hatırlıyorum.

Ama sorunlar baş gösterdi. Annemin kasabada adı çıkmaya başlamıştı. Sezon bittiğinde nüfus çeyrek milyondan yüz elli kişiye düşmüştü -bu rakam da kışı orada geçiren mülk sahipleri ve açık tesislerde çalışan personelin toplam sayısıydı. Bu yüz elli kişi iki gruba ayrılıyordu.

Birinci grupta annemin cazibesinden hoşlanan nerede akşam orada sabah eğlence düşkünleri vardı. İkincisi ise aile değerlerine önem veren gruptu. Arkadaşlarım ikinci gruba dahil olan ailelerden geliyorlardı. Ama annemi tanıyor ve onun sorunlarından birine -bana- bulaşmanın başlarına bela açacağını hissediyorlardı.

Annem artık onun kızı olduğumu sağa sola duyuruyordu. Ama bir dairede güvende olduğum, çalıştığım ve okula gittiğim için dostları onun benimle ilgilendiğini zannediyorlardı. Farklı bir şeylerin olduğunu bile fark edemediler. Bunlar 1950'li yılların sonu, 60'lı yılların başında, insanların çocuklara karşı taciz ve ihmal konularında bugünkü kadar bilgi sahibi olmadığı zamanlarda oluyordu. Ben saftım ama çevremdeki yetişkinler de öyleydi. O zamanlar herkes annelerin çocuklarının bakımını her ne olursa olsun üstlendiğini düşünürdü. Benim durumumda da, annem kendisine benim hakkımda sorulan tüm soruları her şey yolundaymış gibi cevaplayarak sıkıntıyı kendinden uzak tutuyordu. Onun yaşam mücadelesinde tercih ettiği yol buydu.

Annemin kızı olduğumu başkalarının da bilmesi Ocean City'de yaşadığım bir buçuk yıl boyunca hem iyi hem de kötü bir şey oldu benim için. Bazen, bir işe veya kalacak bir yere ihtiyacım olduğunda annemin dostlarından birine denk gelmişsem bana yardımcı oluyordu. Annemin kızı onların da kızı sayılırdı. Ama başka zamanlarda, bu geri teperdi. Annemin erkek dostları "anasına bak kızını al" diye düşünür ve bana tüm gayretleriyle "asılırlardı". Onları anneme geri gitmeleri için ikna edene kadar çok enerji sarf ederdim. Bu, kendimi daha da görünmez kılmak için kabuğuma daha da çekilmeme neden oldu.

Ocean City'deki ilk kış benim için bir yaşamda kalma sınavı oldu.

Okul başladıktan bir ay sonra büyük bir fırtına kasabayı vurgu. Bu benim kuzey-doğu iklimiyle tanıştığım ilk deneyimdi -üç

gün süren sağanak yağmur ve kasırga. Otel ve motellerin çoğu ya yıkılmış ya da büyük zarar görmüştü.

Arkadaşlarımdan bazılarıyla zor durumdaki insanları kurtarmak için canla başla saatler boyu çalıştık. Daireme döndüğümde okyanusun oraya kadar en azından bir defa kabarmış olduğunu anladım; sahip olduğum tüm eşyalar kumsala saçılmıştı. Bir dolabın yüksek rafında duran pikaba bir şey olmamıştı. Ansiklopedilerimi ve giysilerimin çoğunu kaybetmiştim ama plaklarımı ve atlı resmimi bulmayı başardım. Bina ıslaktı ve her yere kum dolmuştu ama yapısında hasar yoktu. Ev sahibim binanın birkaç gün içinde temizlenmesini sağladı. Dahası, yapının kuruması için elektriği bir süreliğine açık bırakmaya karar verdi, ben de böylece bir ay boyunca elektrikten yararlandım.

Çalıştığım motel o kadar şanslı değildi. Çok fazla hasar görmüştü ve tadilat için kış sezonu boyunca kapatıldı. Artık bir işim yoktu.

Fırtınanın üzerinden uzun zaman geçmemişti ki bir sabah uyandığımda yürüyemiyordum. Bacaklarım, bir kez daha, müthiş ağrı içindeydi. Bunun, fırtına sırasında kendimi çok zorladığım için, kendini biraz geç gösteren bir kas zedelenmesi olduğunu düşündüm. Ertesi gün ağrı çok daha kötü bir hal aldı ve beni korkuttu. Arkadaşlarımdan biri beni hastaneye götürdü.

Testlerin yapıldığı üç gün boyunca hastanede kaldım -doktorlar çocuk felcinden şüpheleniyorlardı. Orada olmaktan nefret ediyordum. Kendimi çaresiz hissediyor ve hayatımın tamamen kontrolümün dışına çıktığını görüyordum. Tüm bunları nasıl ödeyeceğim hakkında personelin biraz endişesi vardı. Annem bulunamıyordu ve doktorlar babama ulaşma çabalarında benim iki numaralı eşle yaşadığım sorunun aynısıyla karşılaştılar. Şanslıymışım ki doktorlar neyin yanlış gittiğini bulana kadar beni dışarı atmamaları gerektiğini hissettiler.

Sorunumun romatizma olduğu ortaya çıktı. (Hastaneden ver-

dikleri) ilacımı alıp eve gider ve dinlenirsem, bir hafta içinde ağrı hafifler ve normal yaşamıma dönebilirdim.

Bacaklarım söyledikleri gibi iyileşti ama kısa sürede okyanusun yanı başında yaşamanın romatizmaya pek de iyi gelmediğini fark ettim. Başka bir iş bulmamı engelleyeceğinden korkarak ağrılarımdan kimseye bahsetmedim.

Kışın geri kalan kısmında -ki kış daha yeni başlıyordu- birbiri ardına yaşam mücadelesi sınavlarına tabi tutuldum. Fırtınanın verdiği hasardan ötürü ilkbahara kadar yeni iş imkanları olmayacağını öğrendim. Yaklaşık iki yüz dolarlık birikimimi önümüzdeki altı veya yedi ay boyunca idare etmek zorundaydım.

Bu öğünlerimi azaltmam gerektiği anlamına geliyordu. Her üç günde bir yemek yersem durumumu ilkbahara kadar idare edebileceğimi hesapladım. Yoksa zamanından önce paramı bitirecek ve yiyecek hiçbir şey bulamayacaktım. Bunun kolay olduğunu söyleyemeyeceğim. Bazen öylesine acıkıyordum ki gözümden yaş geliyordu. Bir defasında durumum o kadar kötüydü ki komşuların kapısını çalıp yiyecek dilenmek zorunda kaldım. Bir kutu doğranmış lahana konservesi verdiler. (O zamandan beri lahananın kalbimde özel bir yeri vardır.) Kafelerdeki işlerini hala sürdüren birkaç kişinin arasında olan bir dostum zaman zaman benim için hamburger çalıyordu. Ve de arada bir akşam yemeği için bir dostun evine davet ediliyordum.

Kışın başlarında elektriğim kesildi ve mevsimin geri kalanını soğukta, ödevlerimi ve günlüğümü mum ışığında yazarak geçirdim.

Kış boyunca annem birkaç defa eşiğimde belirdi. Hatta birkaç günlüğüne daireme yerleştiği de oldu ama kalması için onu yüreklendirmedim. Onu görmekten nefret ediyordum. Sarhoşluğundan, kapılardan yalpalayarak geçip duvarlara toslamasından, giysilerine işlemiş o bayat alkol ve sigara kokusundan ve sarı gözyuvarlarından -özellikle de sarı, kan oturmuş o gözyuvarla-

rından- nefret ediyordum. Kontrolünü kaybetmişti ve ondan korkuyordum. Varlığım onu öfkelendiriyordu -hem bana hem de kendisine öfkeleniyordu- öyle ki, içeri dalar, öfkesini etrafı yıkıp dökerek ifade eder ve çekip giderdi.

İlkbaharda, şehirden yedi mil uzakta Frontier Town* adında yeni bir yer açıldı. Bu eski bir sınır kalesinin kopyasıydı ve tüm çalışanları kovboylar ve Kızılderililer gibi giyinmek zorundaydı. Kızılderili giysililer bu tip yaz işleri için ülkeyi dolaşan gerçek Kızılderililerdi. Şekerci dükkanından sorumlu kovboy kız olarak işe alındım. Ama başladıktan birkaç hafta sonra iş değiştirdim ve bankada vezne görevlisi oldum.

Orada çalışan delikanlı ve adamların çoğu ranzalı küçük odalarda yaşıyordu. Müdür, (rodeo gösterilerinde ata binen) eşi ve küçük oğulları için ayrı bir ev vardı. Dairemden çıkacağımı ve gidecek hiçbir yerim olmadığını öğrendiklerinde, eşi beni kendileriyle o evde yaşamaya davet etti. Böylece yaz boyunca güvende olacaktım.

Frontier Town önceden sahip olduğum gerçeklik anlayışına bir darbe daha vurdu. Bir yıldan beri annemle, babamla, apartman daireleriyle, yiyecekle (veya yiyeceksizlikle), parayla (veya parasızlıkla), hastanelerle, soğukla, karanlıkla, fırtınalarla boğuşuyordum.... Ve işte şimdi de bir vahşi batı kalesinde yaşıyor, bir bankada çalışıyor, her bir buçuk saatte bir soyuluyor, serserileri kanundan kaçabilmeleri için arka pencereden çıkartıyor, silahlı çatışmalarda vuruluyor ve sakin zamanlarda çocukların maden cevherinin yakınlarındaki dereden toplayıp getirdiği pirinç çivileri tartıyor ve karşılığında onlara tahta paralar veriyordum. Tüm bu uydurmaca benim yeni yaşamım olmuştu. Bu sayede üzerinde yatacak bir kanepeye sahiptim, yemek yiyordum ve maaş alıyordum.

*Sınır Kasabası -çn.

Ama bu yine de benim için dertsiz tasasız bir yaz olmadı. Geçen senenin kişiliğimde açtığı yaralar yaşam mücadelesi verme zorunluluğu üstümden kalktığında kendini gösterdi. Yeni evim ve dostlarım konusunda çok tedirgindim ve kendimden hiç emin olamıyordum. İnsanların beni garip bulduğunu hissediyordum -ki birçok açıdan gerçekten de öyle olduğuma emindim.

Bana yardım eden insanların eninde sonunda sıkılacaklarından ve beni kapı dışarı edeceklerinden sürekli korkuyordum. Bu yüzden, yanlış bir şey yapacağım endişesiyle onlara karşılık vermezdim. Veya onları hoşnut edeceğini düşündüğüm bir şey yapar ama sonra da onlara sadece ayak bağı olduğumu düşünürdüm. Dahası, kendimi toparlayıp üstümü başımı düzeltmekte gerçekten zorlanır ve özensiz giyinir, saçımı taramaya bile zahmet etmezdim.

Annemi bütün yaz görmedim. Birkaç defa babama ulaşmaya çalıştım ama yine iki numaralı eş tarafından engellendim. Bir defasında babamla boşanacaklarını (ki doğru değildi) ve ailede bu kadar çok sorun yarattığım için bunların hepsinin benim suçum olduğunu söylemek için aradı. Artık bu kadına dayanacak gücüm kalmamış, sabrım taşmıştı. Beni azarlamaya iyice kendini kaptırmışken cümlesini yarıda kesip, "Canın cehenneme!"ye benzer bir şey söyledim ve telefonu yüzüne kapatarak tatmin olmuş bir şekilde bankaya geri döndüm.

Yeni eğitim yılı hızla yaklaşıyordu. İşim işçi bayramında bitecekti ve kış için kalacak yeni bir yer bulmam gerekiyordu. Frontier Town'da haftanın altı günü sabah ondan akşam ona kadar çalışarak (vergileri de düşünce) kırk dokuz dolar alıyordum. Harcamalardan sonra kış için yalnızca yüz elli dolar biriktirmeyi başarmıştım. Annemin bir arkadaşına ait olan bir motelde oda tuttum. Bu arkadaş kirayı annemin vereceğini varsaymıştı. Ben de ona aksini söylemedim. Frontier Town'da yaşamak kış için uygun olacak işlerden haberdar olmamı engellemişti; ben de

odaya taşındım ve kasabaya geri döndüğümde kış için bir şey bulabileceğimi umarak okula hazırlandım.

Okulun ilk haftası Ocean City'i başka bir fırtına vurdu. Bu sefer söz konusu olan çok büyük bir kasırgaydı.

Kasabanın büyük bir kısmı boşaltılmış olmasına rağmen benim kaldığım motel her fırtınadan sağlam çıkacak şekilde inşa edilmesiyle nam salmıştı. Bu yüzden orada kaldım. Fırtınanın ilk yarısını penceremden seyrettim. Ortalık durulduğunda dışarıya çıktım. Güneş yeniden gözükmüştü, hiç rüzgar yoktu, hava kuruydu ve çevrede sakin, tüyler ürpertici bir sessizlik vardı... Yalnızca gözler önündeki hasar bir felaketin ortasında olduğumuzu işaret ediyordu. Rüzgar yeniden şiddetlenmeye başlayınca odama döndüm. Penceremden ilerdeki limanda on beş metrelik bir yatın batışını izledim.

Motelde -namına yakışır bir şekilde- hiç hasar yoktu. Ama şehrin geri kalanı felaket durumdaydı ve kış için bir iş bulma hayallerim fırtınayla yok olmuştu. (Eğer zeki olsaydım, işçilerin yanında çıraklık yapıp bir şeyler öğrenir ve böylece bir kış işini garantiye alırdım!)

Kış mevsimini yeniden üç günde bir yemek yiyerek geçirme fikri beni bunaltıyordu. İlk sene, bu koşulların bana neler yapabileceğine dair bir ön bilgim yoktu. İkinci kış yaklaştıkça açlığın nasıl bir şey olduğunu artık çok iyi biliyordum. Bu arada yeni ev sahibimin eşi de kocasının annemle ilişkisi olduğunu öğrenmiş ve beni motelden atması için ona baskı yapıyordu. Eğer şansım varsa bu parasız halimle bulabileceğim tek yer ısınmayan ve aydınlatılmamış bir yer olacaktı.

Yorgun ve bunalmış bir haldeydim ve bir defa daha duvarların üstüme üstüme geldiğini hissediyordum.

Bunu aklıma getiren neydi bilmiyorum ama Frontier Town'daki patronlarımdan birinin bana kızının Pennsylvania'da iyi bir Katolik kız akademisine gittiğini anlattığını anımsadım.

Özel okullar veya Katolik okulları hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama yine de bu yere girebilirsem güvende olacağımı her nasılsa biliyordum. Okulun adını ve adresini almak için adamı aradığımda, benim için okulu aramayı ve idareyle kaydım için bir randevu ayarlamayı önerdi.

Beni o gün tekrar aradı ve rahibelerin önümüzdeki hafta beni ve annemi kabul edeceklerini söyledi. (Bana söylemediği, okula kayıtların bir yıldır durdurulduğu ve yetkililerin beni görmesini sağlamak için oldukça uğraştığıydı.)

Annemin izini bulmam birkaç günümü, onu benimle Pennsylvania'ya gelmeye ikna etmek ayrıca birkaç günümü daha aldı. Yola çıkacağımız gün sarhoş geldi ve bana arabayı kendi başıma kullanmaktan başka çare bırakmadı. (Pek sık olmayan bilgelik anlarından birinde, boşanmadan iki yıl önce, annem bana araba kullanmayı öğretmişti. Bu becerinin ileride işime yarayabileceğini düşünüyordu.) Direksiyonda bir çocuk, yanında da kıpkırmızı gözleriyle haritayı okumak için elinden geleni yapan annesi, yola koyulduk.

Annem benim akademiye kabul edilip edilmememi umursamıyor değildi. O gün sarhoştu çünkü kendini bir düzine rahibeye takdim edecek olmak onu tedirgin kılıyordu. Şansımı kaybetmemi gerçekten istemiyordu. Başımın belada olduğunu bilen ve bana yardım etmesi gerektiğini söyleyen bir tarafı vardı. Ve arada bir, mutlu olmam ve acı çekmemem için duyduğu istek benliğini usulcacık sarar ve benimle ilgilenirdi. Pennsylvania'ya gelmeyi kabul etmesi de bu anlardan biriydi. İşte bu yüzden, sinirlerini yatıştırmak ve rahibelerle tanışmak için gerekli cesareti kazanmak için bir ton içkiyi mideye indirmişti.

Akademinin araç yoluna girdiğimizde annem sızdı. Bu noktadan sonra hiçbir şey akademiye kabul edilmemi engelleyemeyecekti. Annemi koltuğa uzattım ve arabayı onu kimsenin göremeyeceği şekilde park ettim. Sonra da randevuma yollandım.

Çılgın hikayelerimden birini uydurdum -annemin hastalandığı ve kasabadaki bir eczaneden aspirin almaya gittiği gibi şeyler. En kısa sürede bize katılacaktı. Ama zaman yitirmememiz için onsuz başlamamıza itiraz etmeyeceklerini umuyordu. (Eski patronum rahibelere annemden bahsetmişti ve onlar da aslında neler döndüğünü seziyorlardı.) Hiç zaman kaybetmeden mülakata başladılar.

Okul isteyebileceğim her şeye sahipmiş gibi görünüyordu. En azından o zaman ihtiyacım olan her şeye sahipti. Mülakat boyunca rahibelerin nezaketinden oldukça etkilendim. *Rahibenin Öyküsü*'nü okumuştum ve onların iyi, nazik, sevgi dolu ve şefkatli olduklarını biliyordum... Kendilerini Tanrı'ya adamış mükemmel kadınlar yani. Ve bu hanımlar da bunun en güzel kanıtıydı.

Eğitim masraflarımı (ki yıllık iki bin beş yüz dolar civarındaydı) kimin karşılayacağını sorduklarında, bununla babamın ilgileneceğini söyledim. O sırada, babamı bu ücreti ödemeye ikna edip edemeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama bu daha sonra halledebileceğim bir sorundu.

Bana okulu gezdirdiler, ileride sınıf arkadaşım olacak bazı öğrencileri tanıştırdılar, üniforma için ölçülerimi aldılar ve iki hafta sonra geri gelmemi söylediler. Katolik olmadığımı ancak kabul edildiğimden emin olduktan sonra rahibelere söyleyebildim. (Yahudi olduğumu söylemeye cesaret edemedim ama.) Bunun önemli olmadığını, zaten kızların yüzde yirmi beşinin Katolik olmadığını söylediklerinde çok rahatladım. Din derslerine girip girmeme konusunda kararı bana bırakıyorlardı ama Pazar ayinlerine diğer kızlarla beraber katılmam gerekiyordu.

Annem Maryland'e geri dönüş yolunda "kendine geldi". Ona kızgındım ve yolculuk boyunca onunla hiç konuşmadım.

Sonraki iki hafta boyunca eski okuluma devam ettim ve zaten iki hafta sonra dönmemek üzere ayrılacağıma dair içtenlikle söz vererek motelden atılmaktan kurtuldum. Son dakikaya kadar

eşyalarımı toplamadım. Ocean City'e geldiğimden beri şahsi eşyalarım gözle görülür bir şekilde azalmıştı zaten.

Annem beni akademiye arabasıyla götüreceğine söz vermişti ve inanmayacaksınız ama ne oldu dersiniz? Onu uzun zamandır görmediğim kadar ayık kapımda belirdi.

Beraber Pennsylvania'ya doğru yola çıktık.

Akademi Pennsylvania'da Hanover yakınlarındaki küçük bir köydeydi ve birinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar yaklaşık seksen kızı barındırıyordu. Yüz yıldan daha eski bir yapı olan okulun kendisi Fransız asıllı Amerikalı rahibeler tarafından idare ediliyordu. Bunlar aynı zamanda Philadelphia'da nitelikleriyle ün salmış küçük, özel bir kız koleji işletiyorlardı. Kolej başlıca gurur kaynaklarıydı ve akademideki genç rahibelerin ileride öğretmenlik yapmayı amaçladıkları yerdi. Yaşlı rahibeler zaten zamanında kolejde çalışmış olduklarından, emekliliklerine rahat bir geçiş yapabilmeleri için akademinin kadrosuna alınıyorlardı.

Okulun sınırları içinde iki tuğla yapı vardı. Küçük olanında yatakhane ve birinci sınıftan sekizinci sınıfa dershanelikler bulunuyordu. Daha büyük olan yapıda ufak bir kilise, öğrenci yemekhanesi ve lise sınıflarının her biri için ayrı yatakhaneler bulunuyordu. Ayrıca, yalnızca büyük sınıf öğrencilerinin kullanımına ayrılmış üç küçük özel oda ve bir tane çift kişilik oda vardı. Geniş yemekhaneden ayrılan bir binada rahibelerin yemekhanesi ve özel yatakhaneleri bulunuyordu. Rahibeler buraya öğrencilerin girmemesi konusunda çok sıkı davrandıklarından buranın gizemli bir havası vardı. (Başlangıçta bunun nedeninin biz basit ölümlülerin rahibeleri yemek yerken görmemesi gerektiğinden kaynaklandığını zannetmiştim.)

Kasım 1961'de buraya geldiğimde ortaokul yatakhanesi tam kapasite doluydu. Bana boş olan iki özel odadan birini verdiler ve Katolik olmadığımdan, yatakhanede kalan kızlar hafta içi sabah ayinlerine gitmek için erken kalktıklarında bu ayrı odada rahatsız olmayacağım için şanslı olduğumu söylediler.

Oda küçük, tavanı yüksekti. Tek kişilik bir yatak, lambalı bir çalışma masası, bir sandalye ve bir dolap vardı. Aynı zamanda elektrik bağlıydı ve oda ısıtılıyordu; ama pencerem sayesinde odamın bunaltacak kadar sıcak olacağından endişe duymam yersizdi. Soğuk, rüzgarlı gecelerde, Ocean City'de ardımda bıraktıklarımı bana hatırlatan bir pencereydi bu.

Karlı gecelerde yatağıma uzanıp çatlak pencere çerçevesinden içeri uçuşan kar taneciklerini seyredebiliyordum. Tüm bunlara rağmen odamı seviyordum. Bana küçük, güvenli bir yuvada olduğum hissini veriyordu. Dış dünyada olan felaketler önemli değildi. Kendi yuvamın güvenliğindeydim.

Orta sınıflardan Rahibe Mary Agnes -ya da RMA- sorumlu idi. Genç, tombul, sıcak kanlı ve neşeli bir insandı. Sınıfımdaki kızlar ondan hoşlanıyordu. Sınıfımız ondan sorulduğu için orta sınıfların yatakhanesinin yanındaki -benim odamın bulunduğu koridorun ucundaki- küçük odada kalıyordu. Varlığının biz genç hanımları terbiyeli davranmaya iteceği düşünülmüştü.

RMA benden hoşlanmıştı ve geceleri konuşmak için odama gelirdi. Daha çok, beni konuşmam için cesaretlendirirdi. Onun dostluğuna değer veriyordum ve akademiye gelişimden kısa bir süre sonra ona ailemle yaşadığım sorunları anlattım. Bunları Ana Rahibeye iletmek için iznimi istedi ve bana yardım edeceğine söz verdi. Artık hiçbir şeyden korkmamam gerektiğini söyledi -tek yapmam gereken derslerime yoğunlaşmaktı. Rahatlamıştım, sorunumu onun geniş kucağına bıraktım ve okuldaki günlük hayatı öğrenmek üzerine yoğunlaştım.

Ayine gittiğim ilk Pazar bu ritüelin gizemi ve yapılan hareketlerin uyumuyla büyülendim. Çanlar çalıyordu. Herkes eşzamanlı bir koreografi içinde ayağa kalkıyor, eğilerek selam veriyor ve diz çöküyordu. Rahip Latince dualar okuyarak mihrabın önünde dansına devam ediyordu. Rahibeler ve öğrenciler ona Latince karşılık veriyorlardı. Renkli kıyafetler, yanan mumlar,

keten, altın, kristal... büyülü ve gizemli bir seyahat için gerekli olan her şey vardı.

Bu ilk ayini, hareketleri kilisedeki herkes gibi rahat yapmayı öğrenmeye karar vermiş olarak terk ettim. Bunun için daha fazla ayine katılmam gerekiyordu. Ama günlük ayinler için beni her sabah beşe on varken yataktan kalkmaya iten şey öğrenmeye karşı duyduğum bu iyi niyetli merak değil, Rahibe Edward Eileen ve çanıydı.

Eddie lise sınıflarının matematik ve fen öğretmeniydi. Aynı zamanda birinci sınıflardan sorumluydu ve bizim koridorun sonundaki birinci sınıf yatakhanesinin yanındaki küçük odada yaşıyordu. Genç, ağır başlı, çok ciddi bir kadındı... ve savunmasız çömezler olarak gördüğü birinci sınıf öğrencilerini koruma amacıyla, özellikle de büyük öğrencilere karşı biraz sadistçe davranmasına neden olan kötü bir tarafı vardı.

Her sabah ayinden sonra yatakhanede uyuyan kızların arasında turlamaya koyulur, başucu ışıklarını yakar, sonra elindeki büyük çanı çalmaya başlar ve "Benedicamus Domino" diye bağırırdı. Kızlar buna "Deo Gratias" diye yanıt verir, yataklarının yanında diz çöker ve sabah duasının başlamasını beklerlerdi. (Kızların, Eddie'nin "Benedicamus Domino"suna karşılık fısıltıyla aslında neler mırıldandıklarını burada söyleyemem.) Sanki bu yetmezmiş gibi, kızlardan biri yataktan kalmakta biraz ağır davranırsa, bizim Ed onun başucunda durur ve çanını kız buz gibi muşamba zeminde diz çökene kadar hiç durmaksızın çalardı. Bu kadının beni de bu gülünç duruma düşürmesini engellemenin tek yolu her sabah ayin için uyanmak, böylece ona çoktan kalktığımı, duamı ettiğimi ve giyindiğimi göstermekti.

Günlük ayin Pazar ayinlerinden oldukça farklıydı. İlk sabah kiliseye vardığımda ayine katılan tek öğrencinin ben olduğunu gördüm. Diğer kızların günlük ayin için kalktıklarında özel odamda rahatsız olmayacağımı söylemeleri aslında boş bir ümitten ibaretti.

(Son senemde bana yine aynı odayı verdiler ve bunun, ayine kalktığımda diğer kızları rahatsız etmemem için olduğunu söylediler.) Manastırda yaklaşık elli beş rahibe yaşıyordu ve Pazarları arka sıralarda yan yana oturuyorlardı -öğrenciler ön sıralarda otururdu. Hafta içinde tüm kiliseye dağılacak biçimde otururlardı. Bu, orada olduğum süre boyunca hiç değişmeyecek bir düzendi. Oraya vardığımda rahibelerden biri bana oturacağım yeri gösterdi ve böylece ben de düzenin bir parçası oldum. Dahası, rahip Pazar günleri kırk dakikada söylediği şeyleri hafta içinde on yedi dakikada söylüyordu. Pazar günleri yaşadığım şaşkınlık hafta içinde ona katlanıyordu. Ama altı haftada tüm ayinleri rahatça öğrendim.

Akademiye gelişimin üzerinden uzun süre geçmemişti ki RMA babamın beni ziyarete geleceğini söyledi. Görünüşe göre rahibe sorunlarımla gerçekten ilgileniyordu.

Babam iki numaralı karısıyla bir cuma öğleden sonrası geldi. Özel konuk odasına kadar bir rahibe onlara eşlik etti ve sonra beni alması için RMA'yı yolladı. Yolda RMA bana her şeyin yolunda olduğunu ve sorunlarımın artık bittiğini söylüyordu.

Başlangıçta yalnızca babam ve ben konuştuk. İkimiz de çok gergindik -bu daha çok iki yabancı arasındaki bir iş görüşmesine benziyordu. Okulu nasıl bulduğumu sordu. İyi dedim. Rahibelerin iyi olup olmadığını sordu. İyiler dedim. Derslerimin iyi olup olmadığını sordu. İyiler dedim. Aynı tip soru ve cevaplar birkaç dakika daha sürdü. Sonrası sessizlik. Sessizliği, nihayet, her şey yoluna girdiğinde yine onunla yaşamamı ve bir aile olmamızı istediğini söyleyen babam bozdu.

İşte bu noktada iki numaralı eş lafa karıştı. Ancak cesedini çiğneyerek evine girebileceğimi haykırmaya, resmen avaz avaz bağırmaya, başladı.

Ben evliliklerini bozmak isteyen içten pazarlıklı, şımarık bir velettim. Evliliklerinde yaşadıkları sorunların gerçek nedeni

bendim... Atıp tutmaya devam ettikçe yüzü kıpkırmızı kesildi. Orada öylece oturup ona bakmaktan başka ne yapmam gerektiğini bilemedim. Babam onu sakinleştirmeye çalıştıysa da kadın oralı olmadı ve benim onu parmağımda oynattığımı söyledi. Ayağa kalktı, babamı arabada bekleyeceğini söyledi ve kapıyı çarparak hışımla odadan çıktı.

Aklının karıştığı açıkça görülen babam görüşmemize noktayı koymak için kısa süre içinde geri döneceğini söyledi. Ve gitti. Ne bir "Hoşçakal", ne bir öpücük, Ne de bir "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Öylece gitti.

RMA koridorun ilerisindeki ofiste oturuyor, konuştuklarımıza kulak kabartıyordu. Yanıma, konuk odasına geldiğinde hala az önce olanları anlamaya çalışıyordum. Bana odama gitmemi ve endişelenmememi söyledi. O ve Ana Rahibe babamın icabına bakacaklardı.

Birkaç hafta sonra yine geldiler. Onlarla konuk odasında buluştum ve aynı rutini tekrarladık. Başlangıçta gergin bir sakinlik hakimdi. Ama konu benim onlarla yaşamama geldiğinde kadın bağırmaya başladı. Bu sefer, babama geçen bir buçuk yıl boyunca bu kadınla yaşadığım sorunu anlatarak onu durdurmaya çalıştım. Bu bir hataydı. O anda babamın bana karşı olan tutumu değişti. Karısı hakkında hiçbir eleştiriyi duyacak durumda değildi -özellikle de bir çocuktan. Buz mavisi gözlerini bana dikerek, eğer tutumumu değiştirmez, kendime çeki düzen vermezsem ondan hiçbir şey alamayacağımı haykırdı.

Bütün bunlar olurken, ikiye ayrıldığımı gayet iyi hissediyordum. "İçimdeki ben" kendini geriye çekmiş ve olanlara yukarıdan yabancı bir gözlemci gibi bakıyor, babamın bağırdığı saçmalıklara komik yorumlar fısıldıyordu. "Öbür ben" odada şoka girmiş bir şekilde oturuyor, bana yönlendirilen şiddeti içine çekiyordu.

"İçimdeki ben" bunun, ne kadar zor olsa da, sadece bir dene-

yim olduğunu hissediyordu -bir fırtınada olduğu gibi, bunu da bekleyerek atlatmalıydım. "Dışımdaki ben" ise korkuyordu.

Babam bağırdı da bağırdı. Bana vuracağından emindim. Bunun yerine, çirkin tutumumu değiştirene kadar onu aramamamı söyledi. (Söz konusu olan her zaman kötü tutumumdu.)

Bu sefer beraber gittiler.

RMA yine odaya geldi. Odama gitmeli ve hiçbir şey için endişelenmemeliydim. O ve Ana Rahibe babamla ilgileneceklerdi.

Noel tatili hızla yaklaşıyordu ve kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Rahibeler annemin benim için orada olacağından emin olmadıkça Ocean City'e gitmeme izin vermiyorlardı. Annem akademiye gireli beri beni hiç aramamıştı ve rahibelerin onu bulma konusunda şansları yaver gitmiyordu. Bu yüzden, babamla beni yeniden görüştürmeyi denemeye karar verdiler. Ne de olsa Noel için gidecek bir yere ihtiyacım vardı.

Üçüncü buluşma ilk ikisinin tekrarıydı. Gergin sessizlik... sonra bağırmalar, suçlamalar. Sonunda hışımla çıktılar.

Orada bir süre afallamış şekilde oturdum. RMA gelmemişti, ben de bu vakte kadar yapmam gerekeni öğrendiğimden odama gitmek için merdivene yöneldim. Orta sınıf yatakhanesinin önündeki koridordan geçerken bir sınıf arkadaşım yanımdan geçti ve neşeyle babamın ziyaretinin nasıl geçtiğini sordu.

O anda ne olduğunu bilmiyorum. Kendime geldiğimde yatakhanedeki yataklardan birine uzanmıştım. Sınıf arkadaşlarımdan biri üzerime çıkmış beni tokatlıyordu. Kollarının hareketinden bana sert vurduğunu anlıyor ama hiçbir şey hissetmiyordum. Çığlık attığımı duyuyor ama çığlık attığımı hissetmiyordum.

Bana o masum soruyu soran kız yanımda duruyor, kollarımı çırpmamı engellemeye çalışıyordu. Normalde, Güney Amerikalılara özgü güzel, esmer bir cildi vardı. Yattığım yerden ona baktığımı ve yüzünü çökmüş, soluk beyaz ve korkulu gördüğümü hatırlıyorum. Böyle solgun bir ciltle nasıl da garip göründüğü be-

ni şaşırtmıştı. RMA'nın hızla odaya daldığını gördüm. Yüzüme bir tokat da o attı ve omuzlarımdan tutup şiddetle sarstı. Çığlık atmayı kestim. Kızlara benimle kalmalarını, hemen döneceğini söyledi ve aceleyle yatakhaneden çıktı. Daha sonra bana babamı gitmeden durdurmak için dışarı çıktığını söyledi. (Onun çoktan gittiğini fark etmemişti.) Eğer o gece babamı yakalasaydı onu kan revan içinde bırakana kadar pataklayacağını düşünüyorum. İstediği kadar İsa'nın gelini olsun, ona haddini bildirirdi.

Geri döndüğünde sakince yatağın üzerinde oturuyordum. Diğerleri yeniden "delirdiğim" takdirde eyleme geçmeye hazır, dikkatle beni izliyorlardı. RMA duş almamı ve yatmak için hazırlanmamı söyledi. Sonra bana bir fincan çay getirdi ve bir kere daha, hiçbir şey için endişelenmememi söyledi.

Ertesi gün, ayine ve derslere her zamanki gibi katıldım. Uyuşmuştum, sessizdim ve akademinin iyi belirlenmiş rutinine geri dönmekten minnettardım.

Öğle yemeğinden sonra RMA, semt kilisesindeki rahiplerden biriyle durumum hakkında konuştuğunu, onun da benimle görüşmek istediğini söyledi. RMA bu konu hakkında düşünmemi istiyordu. Beni zorlamak istemese de gerçekten daha fazla yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor ve bu adamın büyük ihtimalle bana yardım edebileceğini hissediyordu. Eğer onunla bir defa görüştükten sonra tekrar görmek istersem, benim için okuldan gereken sıklıkta izin alabileceğini söyledi.

Düşünmem gerekmiyordu -yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum.

O öğleden sonra, üç blok ötedeki semt kilisesine yürüdüm ve Peder Lahout'la tanıştım. Beraber üç saat geçirdik. Daha çok ben konuştum, o dinledi. Üç saat dolduğunda beni güldürmeyi bile başarmıştı. Eğitim yılının geri kalanında Peder Lahout'la haftada ortalama üç defa buluştum.

Bu inanılmaz adam bana yavaşça ilerlediğim iç yolculuğum-

da ihtiyacım olan başlıca desteği verdi. Anlıyorsunuz ya, dışarıdan yalnızca tükenmek bilmeyen bir dizi sorunla uğraşıyor gibi görünsem de, bu gerçekten de bir iç yolculuktu. Ama bu sorunlar -gerçekten de devasa sorunlar- sınırlarımı belirleyen eski beklentileri yok etmek için tasarlanmıştı. Bu rahiple ilişkim sayesinde bir iyileşme ve güçlenme sürecine girmiş oldum.

Peder Lahout otuz küsur yaşında, göçmen bir ailenin altı çocuğundan biriydi. Ailesi sevgi, disiplin ve dinin bir arada tuttuğu ailelere klasik bir örnekti. Peder Lahout'la kurduğum ilişkide bu niteliğinin oldukça yararını gördüm. Başlangıçtan itibaren bana karşı rahat ve sıcaktı. O zamana kadar içgüdülerim sivrilmişti ve numara yapanları rahatlıkla ayırt edebiliyordum. Onun gibi insanlarla fazla deneyimim olmamasına karşın, onun açıklığının, rahatlığının ve şefkatinin gerçek olduğunu seziyordum.

O beni dinliyordu. O noktaya kadar sorunlarımdan biri, sadece bir çocuk olduğum için, insanların ebeveynlerim hakkında gerçeği söylediğime inanmamasıydı -bu yüzden de yardıma ihtiyacım yoktu. Peder Lahout'la bu sorunu yaşamıyordum.

İlişkimizin bana büyülü, birdenbire ortaya çıkan içsel bir güç, öz saygı ve kendine güven kazandırdığı izlenimini vermek istemem. Bu koca bir yalan olur. Direncimi kırmak uzun zamanını aldı -ama sonunda iyileşmem için uygun ortamı yarattı. Bu benim iyileşme ve güçlenme sürecimin başlangıcıydı.

Din konusu aramızda büyük bir sorun teşkil etmiyordu. O, birileri dinini değiştirdiğinde zafer kazanmışçasına kemerine çentik atanlardan değildi. Doğrusu şu ki, benim Yahudi alt yapımdan oldukça hoşlanıyordu. Ama din bir tarafa, benimle şahsi manevi inançlarını paylaşmaktan çekinmiyordu. Ve şiddetle inandığı şeylerden biri "Ana ve babayı onurlandırmak"tı. Ebeveynlerimin olabilecekleri kadar çılgın olduklarına o da kesinlikle inanıyordu. Ama buna karşın, onlar yine de benim ailemdi ve onlarla idare etmek zorundaydım. Onları öylece bırakıp, çekip gidemezdim.

Annemin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından babam üzerinde çalıştığımız tek ebeveyn oldu. Peder Lahout babama, bu kadar uzun süre yalnız başına kalmanın bana neler hissettirdiğini, yeniden bir aile olmamızı nasıl istediğimi ve onu sevdiğimi söyleyen mektuplar yazmam için beni yüreklendirdi. (Aslında onu sevdiğimi düşünmüyordum. Büyük olasılıkla, bunu yeteri kadar tekrarlarsam belki de günün birinde sevebilirdim...) İçimi döktüğüm uzun mektuplar yazdım ve bunları yollamadan önce kontrol etmesi için Peder Lahout'a verdim; istemeden tartışmaya neden olabilecek aptalca bir şey yazmadığımdan emin olmak istiyordum.

Mektuplar ya hiç açılmadan ya da açılmış ve iki numaralı karısının yazdığı, babamın benimle konuşmak istemediğini söyleyen, ikinci bir mektupla beraber bana geri dönüyordu. Aslında, mektuplarımdan biri babama ulaşmıştı. Ondan aldığım bir notta bana bu şeyleri kimin yazdırdığını bilmediğini ama hiç de etkilenmediğini ve hala kötü tutumumu değiştirmem gerektiğini söylüyordu.

Bu yanıtlar Peder Lahout'u bile kızdırdı. İki numaralı eşi kesinlikle anlayamıyor ve onu üzerinde çalışılması gereken münasebetsiz bir engel olarak görüyordu. Ama babama hala sırtımı dönemezdim. Yine denemem gerekiyordu.

Noel'i bir sınıf arkadaşımla geçirmiştim. Paskalyada da buna benzer bir şey yapmayı planlıyordum ki RMA babamın tatili onunla beraber Baltimore'da geçirmemi istediğini söyledi. Peder Lahout bunu aramızdaki buzları eritmek için bir fırsat olarak görse de aptal değildi. İçinden bir ses Baltimore'da başıma kötü bir şey geldiği takdirde bir kaçış planım olması gerektiğini söylüyordu. Babamın yeni dairesinin Loyola Koleji'nin bir sokak ötesinde olduğunu öğrendi. Bana bir mektup verdi ve Baltimore'da yardıma ihtiyacım olduğu takdirde Koleje gitmemi, orada dostu olan bir rahibi bulmamı ve ona mektubu vermemi söyledi.

Baltimore'a vardığımda babamın bir iş gezisi için şehir dışında olduğunu ve iki gün dönmeyeceğini öğrendim. Karısıyla baş başa kalma fikri beni çok korkutuyordu. Ama bana kibar hatta bazen fazla kibar davrandı. Ben biraz rahatladım, o biraz rahatladı ve biz farkına bile varmadan durum eğlenceli bir hal bile aldı.

Beraber geçirdiğimiz ikinci öğleden sonra evliliğin kendisi için ne kadar zor olduğunu, babamla yaşamanın ne kadar güç olduğunu anlattı. Sabaha karşı ikiye kadar oturup onu dinledim. Babam hakkında acımasız şeyler söyledi, ama babamla yaşadığım kendi deneyimlerim yüzünden onu anlayışla karşılıyordum. Ayrıca, benimle yaşamak istemeyenin kendisi değil babam olduğunu ve gelecek yaz onlarla yaşamama izin vermesi için babamı ikna etmeye çalışacağını söyledi. Kendi odama sahip olacaktım, onu dekore ederken ne de çok eğlenirdik vesaire vesaire...

Ertesi gün babam döndü. Günlerden perşembeydi ve ilk Kutsal Perşembe ayinim için caddenin aşağısındaki katedrale gitmiştim. Geri döndüğümde evdeki atmosfer fark edilir derecede değişmişti.

Herkese merhaba dedikten sonra çalışma odasına gittim. Babam beni izledi ve kapıyı çarparak kapattı. Çok öfkeliydi -öfkeden gözü dönmüştü. Paylamalarından ve saçmalamalarından iki numaralı karısının geçen gece yaptığımız tüm konuşmayı ona aktardığını, ama kendi söylediklerini sanki ben söylemişim gibi anlattığını anlamakta gecikmedim.

Düşünüyorum da, eğer kanunlara aykırı olmasaydı herhalde babam beni öldürürdü. Bunun yerine beni dairesinden kovdu. Nereye nasıl gideceğim umurunda bile değildi; eşyalarımı toplar toplamaz çıkıp gitmeliydim.

Loyola'daki ana kapıyı bir öğrenci açtı. Peder Lahout'un mektubunun üzerinde adı yazan kişiyi görmek istediğimi söyledim. On beş dakika kadar sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir

rahip belirdi ve kendini tanıttı. Niçin orada olduğumu açıklamak için ağzımı açtımsa da konuşmak yerine ağlamaya başladım. Bu yüzden ona sadece mektubu verdim ve o mektubu okurken ağlamaya devam ettim. Belli ki Peder Lahout açıklamalarını oldukça detaylı yapmıştı. Mektubu okuduktan sonra rahip durumun kontrolünü eline aldı.

İlk sorun tatilin geri kalan kısmında kalabileceğim bir yer bulmaktı. Birkaç sınıf arkadaşımın adres ve telefon numaralarının yazılı olduğu bir listem vardı ve Peder beni yanına alabilecek bir aile buluncaya kadar listedeki numaraları aradı. Sonra otobüsün kalkış saatini öğrendi, bilet ve yolculuk için bana para verdi ve iki saat sonra beni terminalden uğurladı.

Dolver, Delaware'e akşama doğru vardım. Sınıf arkadaşımın evinin giriş kapısına yaklaştığımı ve zile bastığımda, kaderin tuhaf bir cilvesi olarak, "Tanrı bu evi kutsasın" müziğinin melodisi çaldığını anımsıyorum. Peder ben otobüse bindikten sonra aileyi aramış, varış saatimi söylemiş ve Baltimore'da yaşadıklarımdan sonra içinde bulunabileceğim ruh hali hakkında onlara bilgi vermişti. Dover'a vardığımda sınıf arkadaşım, kız kardeşi ve annesi beni ardına kadar açılmış anlayışlı kollarla karşıladılar.

Babamı evinde ziyaret etmek -Peder Lahout'un gözünde bile- artık mümkün değildi. Babamın başa çıkılması imkansız bir insan olduğunu kabul etmişti (karısıyla uğraşmanın daha da imkansız olduğunu düşünüyordu) ve bundan sonra yapabileceğim en iyi şey babama beni daha fazla incitme fırsatı vermemekti. Ama Peder Lahout'a göre bu babama sırtımı dönebileceğim anlamına gelmiyordu. Günün birinde her şey değişebilirdi.

Eğitim yılının geri kalanında Peder Lahout'u haftada üç defa görmeyi sürdürdüm. Oturup dondurma yer, akademide olan çılgın olaylardan, rahibelerin bazı kızlarla yaşadığı sorunlardan, onun ailesinden, ilahiyat fakültesindeki eski günlerinden, diller

tarihinden (bu onun hobisiydi), yaşam mücadelesinden (bu da benim hobimdi), ebeveynlerim hakkında hissettiklerimden ve yaşadıklarımdan konuşurduk. Pederden içinde bulunduğum ortam ne kadar karmaşık olursa olsun sağlığımı koruyabileceğimi, kararlılığımı sürdürebileceğimi ve hatta iç huzura kavuşabileceğimi öğrendim.

Lise ikide olan bir olay lisedeki son yılımın gidişatını ciddi olarak değiştirecekti.

Mezun olacak son sınıfların gelecek yılın öğrenci konseyi başkan adaylarını belirlemeleri bir gelenek haline gelmişti. (Olaylarda güdülen iç politika oldukça karmaşık olsa da elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım.) Sınıfımda, bu prestijli görev için birinci sınıftan beri rahibeler tarafından hazırlanan bir kız vardı. Etrafta dolaşan söylentilere göre, kızın babası o daha birinci sınıfta iken tüm yatakhaneye mobilya bağışlamıştı ve bu gösterişli davranış kızı rahibelerin gözünde ve kalbinde çok önemli bir noktaya getirmişti.

Bu rol için gerçekten çok uygundu -güzeldi, varlıklıydı, notları iyiydi ve okuldaki müzik çalışmalarında en önemli konumu kaparak şarkı söylemesini sağlayan eğitimli bir sesi vardı... O, rahibelerin akademiyi temsil etmesini isteyecekleri kişinin ta kendisiydi. Ama bilmedikleri şey kızın dürüst olmadığı, şampuan şişesine cin doldurup bunu afiyetle içtiği, birçok delikanlıyla ciddi ciddi kırıştırdığı ve akademiden, rahibelerden ve Katolik dininden nefret ettiğiydi. Mezun olacak sınıf bunu biliyor ve onun aday gösterilmemesi için elbirliği yapıyordu.

İktidar el değiştirirken, gelenek gereğince, lise öğrencileri adayların açıklanmasından hemen sonra kurul tarafından belirlenen bu adaylara oy veriyordu. Seçim kampanyası yoktu -posterler, vaatler ve söylevler söz konusu değildi.

Son sınıfların düzenlediği komplodan ötürü yalnızca üç aday vardı -ve bu adaylardan hiçbiri o kız değildi. Ama bir tanesi ben-

dim. Daha sonradan, büyüklerin ikinci sınıflarla işbirliği yaparak seçimin sonucunu ve benim zaferimi garantilediklerini öğrendim. Bunların hiç farkında olmadığımdan bu sonuç beni çok şaşırtmıştı.

Son sınıflardan sorumlu Virgo Regina aynı zamanda öğrenci konseyinin de başıydı. Özellikle o, bu kızın başkan seçileceği günün beklentisiyle yaşıyordu. Çok iyi bir ekip oluşturacaklarından emindi. Ama şimdi, bu davetsiz misafirle çalışma olasılığıyla karşı karşıya kalmıştı. Seçim sonuçlarını kabullenemedi. Ben kabul konuşmamı yaparken ayağa kalktı, oturmamı söyledi ve gelecek yıldan itibaren seçim sırasında iki tam sene akademi öğrencisi olmayan hiç kimsenin öğrenci konseyi başkanı seçilemeyeceğini ilan etti. Bu tavır önümüzdeki yıl nelerle uğraşacağımın habercisiydi.

Tam da yazı nerede geçireceğim konusunda paniğe kapılmaya başlıyordum ki annem ortaya çıktı.

Yine o mükemmel zamanlamasını yapmıştı işte. Artık Maryland'deki Riverdale kasabasında yaşıyordu ve beni bekleyen yeni bir apartman dairesi tutmuştu. Başka bir teklifle karşılaşmadığım için Riverdale'e gitmek zorundaydım.

Okul kapanmadan iki hafta önce, Ana Rahibe beni ofisine çağırdı. Görünüşe bakılırsa babam eğitim masraflarımı ödememişti ve bu sorun okul kapanana kadar çözümlenmediği takdirde gelecek yıl okula geri dönmeme izin verilmeyecekti. Rahibe akademinin avukatıyla bu konu hakkında konuşmamı istedi. Belki o bir çözüm yolu bulabilirdi.

Avukatla görüşmemden çıkan sonuç babama benim adıma gönderilen ve onu reşit olmayan çocuğuna maddi yardım yapmadığı için dava etmekle tehdit eden bir mektuptu. (Mahkemenin boşanma davası sırasında velayetimi babama verdiğini öğrenmiştik.) Birkaç gün içinde eğitim ücretinin tümü için yazılmış bir çek avukata ulaşmıştı. Ana Rahibe bu iyi haberin yanı sı-

ra lise sona geçtiğimi ve gelecek sene için tekrar kabul edildiğimi bildirdi.

Son sınıfın mezuniyetinden bir gün sonra eşyalarımı topladım ve elimde bavulum, atlı resmim ve pikabım, Washington D.C.'nin bir banliyösü olan Riverdale'e doğru yola koyuldum.

Yazı annemle geçirme düşüncesinin beni gerçekten de pek heyecanlandırmadığını söylemek gerçeği tam yansıtmamış olur. Ondan ve içkisinden korkuyordum. Ocean City'deki deneyimlerim sayesinde yiyecek ve yatacak yer konusunda o kadar endişelenmiyordum. Yazın karnımı doyurmamı sağlayacak bir iş bulabileceğimi, hatta önümüzdeki eğitim yılı harcamalarım için biraz da para artırabileceğimi düşünüyordum. Ebeveynlerimden hiçbiri bana okul harcamaları için para vermemişti ve akademiye girdiğimde elimde olan yetmiş beş dolardan otuzunu artırmış olmama rağmen bunun önümüzdeki eğitim yılı için yeterli olacağından emin değildim.

Annemin bayan arkadaşlarından biri beni otobüs terminalinde karşıladı. Annemi yeni işyerinde görmeye giderken kadınla yaptığımız konuşmadan annemin insanlara benimle sürekli iletişim halinde olduğunu anlattığını öğrendim; beni akademide ziyaret etmek istemiş ama ben onu görmek istememiştim; bana para ve hediyeler göndermiş ama ben ona teşekkür etmek için bir satır bile yazmamış veya aramamıştım... Aslında, annem benimle olan ilişkisiyle ilgili bir fantezi uydurmuştu ve etrafındaki herkesin bu hikayeyi yuttuğunu kısa sürede anladım. Piyasaya çıktığımda annemin arkadaşları beni ikimizin hayatını da idame ettirmek için yırtınan bu zavallı kadından faydalanan nankör bir evlat olarak görüyordu.

Riverdale'e yeni bir hayata başlamak için taşınmıştı. Neden Riverdale'i seçmişti bilmiyorum. Tek odalı şirin bir apartman dairesi kiralamış, (yeni arkadaşlarından biriyle yaptığı anlaşma sayesinde) yeni bir araba satın almış ve yeni bir işe başlamıştı -barmenlik yapıyordu.

Çalıştığı gecelerde, o günün öğleden sonrasından ertesi gün sabaha karşı üç veya dörde kadar dairede yalnız kalıyordum. Akşama rahatça hazırlanmak için bara erkenden gitmeyi seviyordu (en azından bana söylediği buydu). Düşe kalka eve geldiğinde tamamen uçmuş oluyor, yatağa yığılıyor ve uzun süre uyuyordu. Ertesi gün öğleden sonra uyandığında her şey tekrarlanıyordu. Uyandığı zamanlar iki veya üç saat dışında onunla doğrudan uğraşmak zorunda kalmıyordum.

Yanına yerleşmemden birkaç hafta sonra eve gelmemeye, bazen haftalarca hiç uğramamaya başladı. Her ortaya çıkışında cüzdanından yirmi dolar alarak yemek sorunumu hallediyordum. Bu parayı, gerektiği takdirde, üç hafta idare edebiliyor, kepekli-üzümlü kahvaltı gevreği ve spagetti depoluyordum. Yarım kilo spagettinin (16 sent) üstüne bir kutu domates çorbası (8 sent) dökerek iki öğün komple yemek çıkarabildiğimi keşfettim -sağlıklı olmasa da oldukça doyurucuydu.

Riverdale bir sayfiye kasabası değil, bir banliyöydü ve yaz için birçok iş imkanı sağlasa da ben Haziran ortasında vardığımda hepsi kapılmıştı. Bu yüzden dairede oturmakla yetinmek zorunda kaldım.

Okumaktan, yazmaktan, temizlik yapmaktan, yürüyüşlere çıkmaktan ve televizyon izlemekten oluşan günlük bir düzen geliştirdim -bu, yalnızca annem sahneye çıktığında bozulan sakin bir düzendi. Bana bağırdığı, (kirişlerinin sağlam kalması bir mucize olan) kapıları ve dolap kapaklarını çarparak etrafı savaş alanına çevirdiği bir dizi heyecanlı olaydan sonra kirli eşyalarını atıp yerine temizlerini alırdı. Ve sonra tekrar giderdi.

Annemin ne zaman patlayacağını bilememenin gerginliği beni çok yıpratıyordu. Bir süre sonra, her an kusabilirmişim gibi hissetmeden yemek yiyemiyordum. Civarda bir doktor buldum (faturayı annemin adına düzenlettirdim); sorunumun spastik kolon -fakirlerin yakalandığı bir tür ülser- olduğunu söyledi. Dok-

torun bana sorduğu ilk şey ebeveynlerimden herhangi birinin içki sorunu olup olmadığıydı. Evet diye yanıtladığımda, spastik kolon şikayeti olan tüm genç hastalarının içki sorunu olan ebeveynleri olduğunu söyledi. Bana bazı haplar verdi ve rahatlamayı öğrenmem gerektiğini öğütleyerek beni uğurladı.

Spastik kolon, ilk bakışta öyle görünmese de, Tanrı'nın bir lütfuydu aslında. Yaşamım o kadar garip bir hale gelmişti ki ne zaman duygusal acı çektiğimi anlamakta zorlanıyordum. Yaşam mücadelesi verirken, duygularımı içinde bulunduğum duruma yansıtmamaya çalışıyordum. Eğer bir şey beni korkutuyorsa, korkunun kendisi önem taşımıyordu. Yine de bu durumla uğraşmak zorundaydım ve korkuyla uğraşarak kaybedecek zamanım yoktu. Gerilimi daha fazla kaldıramayacağım anda harekete geçen spastik kolon, dikkatimi gerçekten acı veren şeylere yöneltmemi sağlayarak duygusal olarak içime kapanmamı engelliyordu.

Temmuzun sonlarına doğru, din değiştirerek Katolik olmaya karar verdim -o kadar basit.

En yakın kiliseyi buldum ve yapmam gerekenleri öğrenmek amacıyla kendimi bir rahibe takdim ettim. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi anlamaya çalışan rahip durumumdan biraz kuşkulandı. Riverdale'de bulunma nedenlerimi, annemi, annemin içki sorununu anlattım. Annemin içki sorununu duyar duymaz onun bir alkolik olabileceğini ("alkolik" kelimesinin ilk defa annem için kullanıldığını o zaman duydum) ve bana yardım edebilecek kişiler tanıdığını söyledi. Benimle konuşmak için birini göndermesinden rahatsız olur muydum?

O gün akşam üzeri kapıda bir kadın belirdi, kocasının bir alkolik olduğunu ve kendisinin Adsız Alkolikler'in (AA) aileleri için kurulmuş bir kolu olan Al-Anon adlı grubun üyesi olduğunu söyledi. Ayrıca AA'nın ebeveynleri alkolik olan gençler için kurulmuş diğer kolu Alateen'den de bahsetti ve onların bana yardım edebileceğini düşündüğünü söyledi. Gençler o gece bu-

luşacaklardı ve o da beni toplantıya götürüp, toplantı bittiğinde eve bırakmaktan mutluluk duyacaktı. Kadın konuştukça, annemle yaşadıklarımı gerçekten anladığını ve bana merhamet duyduğunu hissedebiliyordum.

O gece ilk Alateen toplantıma katıldım.

Toplantıda benimle hemen samimiyet kuran yaklaşık yirmi beş genç vardı. İlk endişeleri o anki yaşama koşullarım ve herhangi bir ihtiyacım olup olmadığıydı -yiyecek, giysi, kalacak başka bir yer, alkolik annemden korunma. Dostluğa ve yiyeceğe ihtiyacım olduğuna karar verdik. Böylece, akademiye dönene kadar geçen yedi hafta boyunca sıklıkla, elleri kolları yiyeceklerle dolu olarak, ziyaretime geldiler. Grupla beraber gezilere çıkıyor, sinemaya gidiyor ve elbette, toplantılara hep arabayla götürülüyordum.

On iki yıldır ayık kalmayı başarmış bir yetişkinin himayesindeydim. Bu kişi annemin çalıştığı bara gitti ve birkaç bardak zencefilli gazoz içerek onu gözlemledi. Geri döndüğünde annemin bir alkolik olduğu hakkında hiç şüphesi kalmamıştı.

Bu haber beni rahatlattı. Annem öylesine bir sarhoş değil, bir alkolikti. Alateen toplantıları bana aradaki farkı hızla öğretiyordu. Alkolizmin ne olduğunu -içen kişiyi nasıl etkilediğini- öğrendim. Annemin anlaşılmaz tutumu birdenbire anlaşılır hale geldi. Alkolizmi bir hastalık olarak tanımlayan kitap ve broşürler okudum ve annemin tutumunun bilinen semptom ve davranış biçimlerine tam tamına uyduğunu fark ettim.

Diğer çocuklardan, anneme karşı hissettiğim şeylerin (her ne kadar iyi bir evladın annesine karşı böyle hissetmesinin utanç verici olduğunu düşünüyor ama bunun önüne geçemiyorsam da) doğal olduğunu ve gruptaki herkes tarafından bir zamanlar hissedildiğini öğreniyordum. Öfke, utanç, tiksinti, nefret, korku -hepsi bu koşullarda beklenen duygulardı ve anormal değillerdi.

Alkoliklerin tutumunu ve gizli tehlikeleri öğrenip, bu tutuma karşı kendi kendime oluşturduğum tepkiler hakkında daha fazla bilgi edindikçe, kendimi daha iyi korumayı ve daha istikrarlı davranmayı başarıyordum. Annem tökezleyip düşerek benim yaşamımı param parça etse de, ben onun yaşamına duygusal olarak savrulmamayı öğreniyordum.

Bu hiçbirimiz için kolay değildi. Hepimiz acı çekiyorduk. Çocuklardan bazıları kendilerinin de alkolik olacağından o kadar korkuyordu ki bunun gerçekleşmeyeceğini kanıtlamak için içmeye, başlarını belaya sokmaya başladılar ve sonra da alkolikler için yapılan toplantılara gitmek zorunda kaldılar. On üç yaşındaki bir kız toplantılara hiç aksatmadan geliyor ama tek kelime bile etmiyordu. Başta bunun utangaçlıktan kaynaklandığını düşündük. Ama zamanla açıldı ve onu sessiz kalmaya zorlayan şeyin aslında dehşet olduğunu anladık. Alkolik babası her sarhoş olduğunda ona tecavüz ediyordu. Kızı derhal başka bir eve yerleştirdik.

Bazen aldatıldığımızdan şüphelensek bile birbirimizin yardımına koşmaya hazır, sıkı bağları olan, birbirini destekleyen bir gruptuk. Nihayet nelerle başa çıkmaya çalıştığımı anlayan arkadaşlar bulmuştum. Daha önceleri normal ailelerden gelen arkadaşlarıma durumumu açıklamaya çalışıyordum. Ne dediğimi anlayamıyorlardı. Bu onların gerçeklik anlayışına uymuyordu. Alateen'deki çocuklara sorunlarım tanıdık geliyordu. Annemin dairenin altını üstüne getirdiğini ve şimdi de banyo küvetinde sızdığını söylemek için aradığımda çıldırmıyorlardı. Yalnızca yanıma gelir, boğulmaması için küvetin tıpasını çekmemi söyler ve o gece için beni evlerine alırlardı. Hatta geri döndüğümde rezaleti temizlememe bile yardım ederlerdi.

Okula geri dönmeden önce mümkün olabildiğince fazla şey öğrenebileceğim yalnızca birkaç haftam vardı. Bu süre zarfında, doğu kıyı şeridinde ilk Alateen Konferansını düzenledik ve ev

sahipliğini yaptık. Boston'dan Kuzey Carolina'da yüzlerce gençle üç gün boyunca alkoliklerle yaşama ve Alateen grupları kurma üzerine konuştuk. Konferans öylesine başarılıydı ki her seferinde farklı bir grup tarafından ev sahipliği yapılan ve yılda bir düzenlenen bir etkinlik haline geldi.

Alateen sayesinde duygularımı tanımlamaya ve düzene koyabilmeye, diğerlerinin yıkıcı eylemlerine sürekli tepki veren bir kurban olarak değil de çevremdekilerin eylemlerine rağmen ilerlemeyi başaran yaratıcı bir birey olarak hayatta ilerlememi sağlayan bir içgüdü geliştirmeye başladım. Bana hayatta kalma dürtüsünü veren güç merkezinin kendi dışımda, çevremdeki herhangi birinin yetkisinde olmadığını öğreniyordum. O benim içimdeydi ve ben izin vermediğim sürece kimse onun gücünü azaltamazdı.

Eylülün ortasında, akademiye himayesinde olduğum yetişkin ve grubumdan bir araba dolusu çocukla döndüm.

Rahibeler ben çocuklara etrafı gezdirirken kibar davranıyorlardı, ama bu, arkadaşlarımın nereden geldiklerini öğrenene kadar sürdü. Rahibeler benim alt tabakadan insanlarla samimi olmamdan hoşnut değillerdi -ve bir düzine alkolikle ilgili her hangi bir şey kesinlikle buna dahildi.

Akademideki son yılım *Guguk Kuşu* filminden bir bölüm gibiydi. Yaz boyunca neler olmuştu bilmiyorum ama okul başladığında son sınıftan sorumlu olan bütün rahibelerin eksik tahta sayısı oldukça fazlaydı. Daha da kötüsü, RMA başka bir okula tayin edilmişti. Dostumu ve müttefikimi kaybetmiştim.

Virgo Regina öğrenci konseyi başkanı seçilmeme hala kızgındı ve bana karşı derhal bir intikam planı uygulamaya koyuldu. Ne yazık ki yalnızca öğrenci konseyinin başı değil aynı zamanda son sınıflardan sorumlu rahibe ve sınıf öğretmenimizdi. Üstüne üstlük son sınıf yatakhanesinin koridorundaki odada artık o kalıyordu. Etrafımızda olmadığı bir an bile yoktu. Ondan kaçmam mümkün değildi.

İlk haftadan itibaren, Virgo benimle uğraşmaya başladı. Elime öğrenci konseyi başkanı olarak yapmam gerekenlerin -kimsenin saklanmadığından emin olmak için son sabah çanından sonra yatakhanelerin kontrol edilmesi gibi budalaca işlerin- belirtildiği bir liste tutuşturuyor, ama sonra fikrini değiştiriyor ve uyulmasını sağlamam gereken akademik kuralları yıktığım için suçluyordu. Sınıfa beş dakika geç kalacak olsam diğer öğrencilere çok kötü örnek olduğum üzerine kanınızı donduracak bir söyleve girişiyordu. Tüm okul onu bana bağırırken duyabiliyordu. Kadın benden gerçekten hazzetmiyordu ve duygularını değiştirmek için benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Virgo'nun bir sabah sınıftan hışımla çıkarak dramatik bir biçimde sonuçlandırdığı ve özellikle hiç hoş olmayan şeyler haykırdığı bir fırçadan sonra sınıf arkadaşlarım bana olanlar hakkında konuşmak üzere bir toplantı düzenlediler.

Virgo'nun bana karşı tutumunda adaletsiz olduğunu kabul ettiler ve onu eyleme geçmek üzereyken gördüklerinde beni uyararak onun hasta oyunlarından korumaya karar verdiler. Böylece senenin geri kalanında Virgo "yine iş başındayken" uyarılıyordum -bu da tuzaklarından nasıl kurtulduğumu bir türlü anlayamadığından onu çıldırtıyordu.

Virgo hakkında benim şahsen yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Akademide öğrencilerin başka bir öğrenci veya rahibe hakkında olumsuz konuşmasını ve o kişileri şikayet etmelerini yasaklayan bir kural vardı. Eğer bir şikayetimiz varsa bunu ilgili rahibeyle halletmeliydik. Dahası, Virgo güçlü bir rahibeydi. Ana Rahibeden sonra ikinci önemli kişi oydu. Bu konuma seçilerek mi geldiğini, yaşından ötürü mü uygun görüldüğünü (ki artık iyice ihtiyarlıyordu), yoksa uzun süredir öğretmenlik yapmasının mı etkili olduğunu bilmiyorum. Ama o konuma nasıl gelmiş olursa olsun diğer rahibelerden büyük hürmet görüyordu.

Öğrenci konseyinde onunla çalışacak olmam işleri kolaylaş-

tırmıyordu. Başkan olarak eğitim yılına başlarken bu konseyin, diğer okullardaki birçok konsey gibi, öğretmenler karşısında öğrencileri temsil edeceğini düşünüyordum. Gerçekte, akademinin öğrenci konseyi öğrencilere öğretmenlerin temsilciliğini yapıyordu. Özellikle öğrenci disiplini konusunda rahibelerin pis işlerinin çoğunu bizim yapmamız bekleniyordu. Konsey, özellikle, kurallara uyulup uyulmadığıyla ve -çok sayıdaki- ceza pusulalarıyla ilgileniyordu.

Kurallar çok saçmaydı. Merdivenlerde veya koridorlarda konuşmak yasaktı. Rahibelere küstahlık etmek yasaktı -bir şeyin küstahlık olup olmadığı rahibelerin takdirine kalmıştı. Eğer farklı sınıflardan iki öğrenci aynı anda kapalı bir kapının önüne gelirse, alt sınıftaki öğrenci büyüğüne kapıyı açmak zorundaydı. Bütün öğrenciler herhangi bir rahibe için kapıları açmak zorundaydı. Her kızın üniforması diz çöktüğünde yere değmeliydi. Eğer etek kısa kalırsa kıvrım yeri yırtılıyor, kız da birkaç günlük ceza alıyordu...

Biz aslında gerçek bir öğrenci konseyi değil daha çok rahibeler için bir SS taburuyduk. Ne zaman konseyde öğrenciler lehine öneride bulunsam Virgo bana akademinin geleneklerini anlamak veya onlara saygı duymak için okulda daha çok yeni olduğumu söylüyordu.

Öğrenci konseyi başkanı olarak aynı zamanda kızların ahlakından da sorumluydum. Eğer bir kız hamile kalırsa -ki o yıl iki defa olmuştu- Ana Rahibenin karşısına çıkmam ve bunun neden ve nasıl olduğunu açıklamam gerekiyordu. Sonra Ana Rahibeyi bu alçakça işi şahsen durdurmanın benim için imkansız olduğuna ikna etmeliydim. Kızların içki ve sigara alışkanlıklarından da aynı derecede sorumluydum -bunlar genç, kibar Katolik hanımların kesinlikle edinmemesi gereken alışkanlıklardı. Sınıf arkadaşlarımın büyük bir kısmını bu eğlencelerinden vazgeçirmenin imkansız olduğu gerçeğiyle bir an önce yüzleşmeyi başarabildi-

ğim için çabalarımı rahibelerin kızların küçük patavatsızlıklarını keşfetmesini engellemek üzerine yoğunlaştırdım. Tabii hamilelik dışında. Bunu örtbas edemezdim.

Bir yıl boyunca bu kızları idare etmek için yaratıcılığımın her damlasını harcadım. Civar okulların birindeki danslı partiden akademiye otobüsle döndüğümüzde kızların yarısı içkiden "uçmuş" olurdu. Benim işim uçmuş olanlar yatakhaneye çaktırmadan taşınırken kapıda bizi bekleyen rahibeyi oyalamaktı. Orada bir aptal gibi durur, rahibeye partide ne kadar harika zaman geçirdiğimizi, müziğin ne kadar fevkalade olduğunu ve delikanlıların ne kadar güzel dans ettiğini anlatır son kız da sürüklenerek taşınana kadar uzatır da uzatırdım.

Mezuniyetten iki gün öncesine kadar içki alemlerini gizli tutmayı başardım. Diğer okuldaki rahipler partide olanları yatakhanede sarhoş bulunan ve kendi yakasını kurtarmak için ağzındaki baklayı çıkaran bir delikanlıdan öğrenmişlerdi. Virgo'ya telefon ettiler ve etraf cehenneme döndü. Virgo ve Ana Rahibe arasında geçen sayısız görüşmeden sonra, ailelerin hatırına, mezuniyet töreninin iptal edilmemesine karar verildi.

Virgo o yıl çıldıran tek rahibe değildi. Bir de çılgınlığı yıkıcı olmaktan çok şirin olan Charlie vardı. İkinci sınıflara din, Latince ve İngilizce, son sınıflara da daktilo derslerini o veriyordu. Hakkında dolaşan söylentilere göre, Charlie manastıra girmeden önce bir avukatın sekreterliğini yapıyordu. Charlie'nin patronunu deli ettiğini, sonunda adamcağızın Charlie'den kurtulmak için onu manastıra girmeye zorlamış olabileceğini söyleyerek dedikoduları daha da ilginçleştirirdik.

Onunla konuşmak birdenbire başka bir zaman dilimine düşmek ve kendini meşhur komedyen çift George Burns-Gracie Allen skecinde bulmaya benziyordu. Kışın bir akşam üzeri onu bir battaniyeye daha ihtiyacım olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Buz gibi bir geceydi -karlı ve rüzgarlı. Onu odama götürdüm ve

pencere çerçevemin iç tarafında biriken karları gösterdim. "Bak. Burası soğuk. Pencereden odama kar giriyor. Görüyor musun pencere çerçevesinde kar var. Bana bir battaniye daha lazım" dedim. Bana anlamsız bir suratla baktı baktı ve "Tabii ki pencere çerçevesinde kar olacak. Dışarıda kar yağıyor" dedi. Ve sonra odadan çıktı. "İyi geceler."

Eddie Eileen'in çılgınlığı yıkıcıydı ve bunu öfkesini son sınıftan çıkararak gösteriyordu. Birinci sınıfların büyüklere, özellikle de bizim gibi beş para etmez bir avuç çapulcuya, saygı göstermek zorunda olmalarından nefret ediyordu. Bu yüzden kendi mücadelesini vermeye başladı. Elbette, yatakhanelerdeki -özellikle de son sınıf yatakhanesindeki- çan çalma görevini sürdürüyordu. (Ben de günlük ayinlere katılmaya devam ediyordum.) Onu birçok defa kapalı kapıların önünde bir son sınıf öğrencisinin gelip de kapıyı onun için açmasını beklerken yakaladık.

Bir defasında kızlar misilleme olsun diye rahibelerin banyosundaki sıcak su vanasını o banyo yaparken birden kapadılar ve kadıncağızı buz gibi suyun altında bırakarak çıldırttılar. Giysilerini giyip banyodan alelacele çıkana kadar kızlar sıcak su vanasını tekrar açıp yatakhanelerine dönmüşlerdi bile. Elbette kimse olay hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Birinci sömestr ilerledikçe Eddie daha da tuhaflaştı. Son sınıflara trigonometri derslerini veren oydu ve bir sabah üç kız sınıfta ödevlerini yapmamış olarak boy gösterdi. Eddie değerli zamanını bir grup itaatsiz nanköre ders vererek harcayamayacağını söyledi ve o yıl bir daha hiç dönmemek üzere, sınıfı terk etti. Ama bizim de mezun olabilmek için trigonometri bilmemiz gerekiyordu. Virgo'dan bizim için Eddie'yle konuşmasını rica ettik, ama sevgili rahibenin kararına müdahale edemeyeceğini söyledi. Böylece kontrolü kendi elimize aldık ve yılın geri kalanında kendi kendimize trigonometri öğrettik. (Hepimiz eyalet sınavında C'nin üstünde notlar aldık.)

Üzerindeki baskı fazlalaştıkça, Eddie sinirini küçük sınıflardan da çıkarmaya başladı, özellikle de yatakhanelerde. Kızları sabahları sıkıştırırdı -onlara bağırır, en ufak bir şey için onları iğneler, sürekli sataşırdı. Bir sabah, birinci sınıftaki en sessiz, en yumuşak huylu kızın peşine takılmıştı. Birkaç haftadır bu kızla uğraşmasına karşın kız ancak o sabah patladı ve Eddie'nin kafasına kemerle vurmaya başladı. Diğer kızlar bağırarak beni çağırdılar. Oraya vardığımda rahibenin ağzından kan sızıyor ve hala dayak yiyordu. Bu tip durumlarda akademinin kuralı öğrencilerin derhal başka bir rahibeyi yardıma çağırmaları ve olaya şahsen müdahale etmemeleridir. Bu kurala tamamıyla uymaya karar verdim. Üç kat merdiveni yürüyerek indim, uzun bir koridoru, öğrenci yemekhanesini geçtim ve sağa dönerek manastırın kapalı kapılarına yöneldim.

Derin bir nefes aldım ve sanki dakikada beş kilometre koşmuşum gibi soluyarak kapıdan hızla içeri dalarak yardım için bağırdım. Bir müfreze dolusu rahibeyle geri döndüğümde kız Eddie'yi aklı başına gelinceye kadar pataklamıştı. Rahibenin yüzünde birkaç yer kanıyordu ama bunun dışında gerçek bir hasar yoktu. Giysisinin kat ve kıvrımları darbeleri hafifletmişti.

Elbette kız okuldan derhal uzaklaştırıldı. O sabah vedalaşırken gülümsüyordu -biz de öyle.

Nedense, tüm bu çılgınlığa rağmen, Katoliklik hakkında bilgi edinmeye yeniden karar verdim. Kilisenin bir gerçeği barındırdığına dair çok güçlü bir sezgim vardı ve benim onu bilmem gerekiyordu. Ne yazık ki Peder Lahout'a gidemezdim. Okula geri dönmemden bir ay sonra akademiden oldukça uzaktaki bir semt kilisesine tayin olmuştu. Ayrılmasına çok üzüldüm. Yılı onsuz nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Bu adamı zamanla gerçekten sevmiş ve ona güvenmiştim.

Yakındaki kilisede bana Katoliklik üzerine bilgi verecek olan rahip, Peder Lahout'un bir dostuydu ve aramızdaki sıkı dostluk-

tan haberdardı. Ayrıca, rahibelerin kurduğu sisteme karşı çok az sabrı vardı ve akademiden daha sık çıkmanın benim için iyi olacağına karar vermişti. Böylece, bir ziyaret sırasında din hakkında konuşuyorsak, diğer iki ziyarette yalnızca sohbet ediyorduk -ya da dondurma yiyor veya basketbol oynuyorduk.

Babam ve iki numaralı karısı yeniden piyasaya çıktı. Virgo eğer Alateen'deki arkadaşlarımla görüşeceksem Riverdale'e dönmemi yasaklamaya karar vermişti. Düzgün genç hanımların alkoliklerle veya alkolik çocuklarıyla muhatap olmaması konusunda fikrinden cayacakmış gibi görünmüyordu.

Bu yüzden babamı aradı ve beni tatil için yanına almasını önerdi. Bu, ne büyük bir felaket olduğumu söyleyen (iki numaralı eşten) yeni bir mektup yağmurunu ve aynı şeyi yüzüme söylemek için (beraber) geldikleri ziyaret bombardımanını başlattı.

O sene hiçbir tatil için akademiden ayrılmadım. Tatilleri rahibelerle geçirdim -bundan hoşlanmamışlardı çünkü tatiller öğrencilerle muhatap olmadan manastırda beraber olabilecekleri tek zamandı. Çoğu zaman beni görmezden geliyorlardı.

Rahibelerin ve babamın saçmalıkları spastik kolon hastalığımı azdırıyordu ama rahibi görmek sıkıntılarım hakkında konuşmamı sağlıyor ve ağrılarımı ilaç kullanmadan dindirmeme olanak veriyordu.

Sınıf arkadaşlarım benim kadar şanslı değillerdi ve kendi kaçış yollarını yaratmak zorundaydılar. Bazıları içki bağımlısı oldu -Votkalarını şampuan şişelerinde saklıyorlardı. Diğerleri, hafta sonu kampuslara teftiş yapılacağını duyuran düzmece anonslar sayesinde erkek arkadaşlarıyla başka şehirlerde buluşuyorlardı. Diğer kızlar tüm gerginliği içlerine atıyor ve kabuklarına çekiliyordu.

Akademiden mezuniyetimiz sanki bir kurtuluş, kaçış gibiydi. Babam -yine- eğitim masraflarımı ödemediğinden, ben az kalsın kaçamıyordum. Avukatla, bir önceki sene başvurduğumuz yolu

denedik ve babamı, yine, reşit olmayan çocuğuna maddi yardım yapmadığı için dava etmekle tehdit ettik. Parayı ödedi.

Mezuniyetime gelmedi. Ona bir davetiye ve bir resim gönderdim ama bunları kötü tutumum hakkında bir şeyler söyleyen bir notla beraber geri gönderdi. Annem bulunamıyordu. Bu yüzden, ben de beş davetiyemi Alateen arkadaşlarıma gönderdim. Mezuniyetime hep beraber geldiler ve bana alkışlarla destek verdiler.

Virgo yine yapacağını yaptı: Mezuniyet törenine gelmeyecekti çünkü sarhoş partilerden dolayı çok öfkeliydi. (Şampuan şişelerinden, yatıp kalkmalardan ve kızların yatakhane çatısından dikizledikleri striptiz şovlarından hala haberdar değildi. Kızlar akşamları orada oturarak sigara içer, manastırdaki rahibelerin soyunmasını izlerlerdi.)

Ama törenin sonunda sahneden indiğimizde Virgo ek binada bizi bekliyordu. Mezunların her birine sarıldı, onları kutsadı ve iyi dileklerini iletti. Ben, ki aralarında en uzun boyluydum, sıradaki en son kişiydim. Bana bir bakış fırlattı, geri döndü ve uzaklaştı. Gülümsedim ve "Tanrı sizi de kutsasın" dedim.

Akademiden mezun olmak artık kendimi okulun içinde güvenli bir şekilde saklayamayacağım anlamına geliyordu. Eğitimimi sürdürebilmek ve gerçek hayata atılmamı dört yıl daha geciktirebilmek umuduyla birkaç koleje başvurmuştum. Akademi ne kadar kötü olursa olsun, bana günde üç öğün yemek ve yatacak bir oda veriyordu. Not ortalamam yüksek olduğundan kolejlerden birine kabul edilme şansımın yüksek olduğunu hissediyordum ve kabul edildiğim takdirde babamı eğitim masraflarımı karşılaması için dava etmekle tehdit etmeye devam edebilirdim. Ama Virgo mezuniyetten bir gün önce beni bir konudan haberdar etti: Danışmanım olarak, tüm kolej başvuru formlarıma "kişisel sorunlarım" yüzünden beni kabul etmemelerini öğütleyen ufak bir not iliştirmişti. Bana söylediğine göre "kişisel sorunlar"

derken babamı kastediyor ve babamın eğitim masraflarımı ödemeyeceğinden duyduğu endişeyi dile getiriyordu. Bu beni zor durumda bırakmıştı, elim kolum balıydı.

Bu artık yalnızca kendi çabalarımla hayatta kalabileceğimi gösteriyordu ve korkuyordum. Ocean City'de yaşam mücadelesi vereli bir yıldan fazla olmuştu. Ve ben bu geçen zamanda o mücadelenin nasıl yapıldığını unutmuştum.

Geriye dönüp baktığımda, o zamanlar ilerlemeye hazır olduğumu fark ediyorum. Eğer kendimi bir koleje atıp dört yıl daha saklansaydım beni bekleyen o çok önemli evreyi geciktirmiş olacaktım. Bu en zor evreydi çünkü, ilk defa, kendi kendimle yüz yüze kalacaktım.

Üç yıldan daha uzun bir süredir yaşam mücadelesi verirken geliştirdiğim bu niteliklerin farkındaydım ancak bunlar artık uygunsuzdu ve aşılamadıkları veya disipline edilmedikleri takdirde en sonunda beni mahvedeceklerdi.

Mezuniyetten sonra, Alateen'deki arkadaşlarımdan birinin ailesiyle kalmak için Washington D.C.'nin banliyölerine geri döndüm. Rahibelerin çılgınlığından uzak, sakin, istikrarlı bir aile hayatına dair huzur dolu hayallerim vardı. En azından, bu insanların bana sunacağı her şey akademide yaşamaktan çok daha iyi olacaktı.

Ancak, bir mayın tarlasına girmiştim. Bu insanların hayatlarının o döneminde beni evlerine neden davet ettiklerinin mantıksal hiçbir açıklaması yok; yalnızca orada olmam gerekiyordu. İşte bu kadar basit. Anne, "gerekli" olan bir tasarruf programı yüzünden on iki yıldan fazla bir zamandır çalıştığı fabrikadaki işini kaybetmişti. Alkolik baba çok sık tekrarlanan içki alemlerinden yalpalayarak, düşe kalka geliyordu. Hiç çalışmıyor, bu da bize evde onunla uğraşacak bolca zaman veriyordu. Kızı, arkadaşım, bir türlü iyileşemeyen bir bacak ameliyatının ardından yataktaydı. Canı yanıyordu, bunalımdaydı ve çoğu zaman öfke-

liydi. Zamanla bir primadonnaya dönüyor ve çevresindeki herkese emirler yağdırıyordu. İçki sorunu olan kız kardeşi, onu kum torbası olarak kullanmaktan hoşlanan bir adamla evli ve istemediği ikinci bir çocuğa hamileydi. O da diğerleri gibi sızlanmak için sıkça eve gelirdi.

Yapmam gereken ilk şey bir iş bulmaktı. Yine, işe ilk mülakatta alındım. Artık Washington, D.C.'deki bir tahsilat acentesinde çalışacak, yine gerekli niteliklere sahip olmaksızın borç takipçiliği yapacak ve tahsildarlık işlerine bakacaktım.

Biraz tecrübeyle, işi idare edecek kadar iyi bir borç takipçisi oldum ama ne zaman kaçak bir borçluyu bulsam, anlattığı her hikayeyi yutuyordum. Şirkete haftada bir veya iki tane on dolarlık çek getirmekle sorumluydum ve çoğu zaman çekler karşılıksız çıkıyordu. Şirketin patronu tam da beni kovmak üzereydi ki, panik içinde (ve böylece yaratıcılığımı şahlandırarak), onu ofisinin organizasyonunun iyi olmadığına, tüm dosyaların ve bilgilerin temizlenip yeniden düzenlenmesi gerektiğine ikna ettim. Kabul etti. Ve ben patronun "asistanı" oldum.

Patron, büyük ihtimalle, bu girişimimden çok etkilenmekten ziyade etrafında genç bir dişinin bulunmasıyla ilgileniyordu. Peşimden koşmaya başladı ve ben de bu adamın beni içinde bulunduğum zor durumdan çekip çıkarabileceğini umarak bu ilgiyi kabul ettim.

İsteyebileceğim her şeye sahipti. Benden daha yaşlıydı. Otuz altı yaşındaydı. Kurulu bir düzeni vardı. Bir Protestan piskoposun oğluydu -babası hayatta değildi. Kolej eğitimi almıştı. Hatta hukuk diploması vardı. Hukuk fakültesine devam ettiği sırada kolejde tarih dersleri vermişti. Birkaç yıl Avrupa'da çalışmıştı. Klasik müzik seviyordu. Şiir yazıyordu. Ve de, bu kesinlikle tesadüf değildi, birazcık babama benziyordu. Eylülde evlendik.

Nikah törenimiz mahkemenin öğle tatili sırasında bir yargıcın odasında yapıldı. Bu oldukça uygun bir zamanlamaydı zira

yeni kocamın o gün mahkemede bir davası vardı -bu benim için tam bir sürpriz olmuştu. Sabah beni mahkeme salonuna getirmiş, nikah töreninden önce halletmesi gereken bazı işler olduğunu söylemişti. Orada oturup onu beklerken, borç takipleri sırasında insanları rahatsız ettiğinden yaklaşık yirmi kadar telefonla taciz suçlamasıyla hakim karşısına çıktığını keşfettim. Galiba gecenin bir yarısı insanlara telefon açıyor ve parayı bulmadıkları takdirde fiziksel zarar vermekle tehdit ediyordu.

Dava öğle tatili için ara verdiğinde ona neler olduğunu sordum. Her şeyin bir hatadan ibaret olduğunu ve endişelenecek hiçbir şey olmadığını söyledi. Ona inandım. Onu seviyordum.

Çabucak atıştırılan bir sandviçten sonra -bu bizim düğün ziyafetimizdi- mahkeme salonuna geri döndük. Mahkeme sona erdiğinde suçlu bulunmuş ve hapse atılmıştı. Avukatı bana kayınvalidenin adresini verdi ve ona gitmemi söyledi.

Annesi kibar, oldukça zeki, sessiz bir kadındı. Oğlunun hapiste olduğunu ve benim de onun yeni karısı olduğumu söylerken bana baka kaldı. Ona evlilik cüzdanını gösterdiğimde beni kendisiyle beraber yaşamaya davet etti, zira oğlunun da yaşadığı yer orasıydı.

Birbirimize hemen ısındığımızı söyleyemem. Utangaç bir kadındı. Kendimi o evde uygunsuz hissediyordum. Bizi birlikte tutan tek şey oğlunu hapisten çıkarmak için duyduğumuz ortak istekti.

Zamanla gün ışığına çıkan şey her ikimizi de afallattı.

Oğlu ikili bir hayat sürüyordu. İki farklı isim kullanıyor ve her isimle tamamen farklı kişiliklere bürünüyordu. Annesi ve ben doğduğunda verilen ismi kullanan aynı kişiyi tanıyorduk. İkinci kişi polis tarafından iyi tanınan saldırgan biriydi. Hakim evlendiğimiz gün verdiği kararında beni şaşırtacak kadar sert davranmıştı. Çünkü D.C. polisinin bu adamı parmaklılar ardına atmak için yıllardır beklediğini biliyordu. Bu ikinci kimliğiyle

Baltimore'da avukatlarla şirketler kurmuş, hukuki evraklar imzalamış, yerel ve San Francisco bankalarında sahte banka hesapları açmıştı. Aynı zamanda, karşılıksız çek düzenleme, kalpazanlık ve tacizden hakkında tutuklama emri vardı.

Haftalar geçtikçe, her şey zihnimde daha da netleşti. Ona sadık kalmak konusunda en ufak bir tereddüdüm yoktu. O benim kocamdı, başı beladaydı ve ben ona bu beladan kurtulması için yardım edecektim.

Elbette, korktuğum ve kaçtığım için bu adamla evlendiğim, onu gerçekten sevmediğim o zamanlar aklıma gelmiyordu. Korkudan, onu sevdiğime inanmayı tercih ediyor, evliliğimi sürdürmek zorunda olduğumu hissediyordum.

Geriye dönüp baktığımda, korkudan dehşete düşünce beni en yakın, en uygun çıkışa kaçmaya iten bir yönüm olduğunun bilincine varmanın benim için yaşamsal bir önem taşıdığını fark ediyorum. Öylesine dehşete düşerdim ki, bir aşk ve evlilik fantezisi yaratabilir, hatta o adamı beladan kurtarabileceğime bile inanırdım. Korku içimizde yapıcı bir güç olabilir -bizi cesaretlendirir. Kendimizi korumamızı sağlar. Ama aynı zamanda yıkıcı bir güç de olabilir ve işte ben de bu evlilikle başa çıkmaya çalışırken bunu birçok şekilde deneyimleyecek ve keşfedecektim.

Kocamın tutuklanmasıyla, tahsilat acentesi topu attı. Yeni bir iş bulmam gerekiyordu ve bunu bir an önce yapmalıydım. Süslü ev ve bahçe malzemeleri satan bir mağazalar zincirinin kasiyerlere ihtiyacı vardı, ama personel sınavlarından sonra bu iş için fazla nitelikli olduğum söylendi. Bununla beraber, yeni ev dekorasyonu bölümlerinde bir sekretere ihtiyaçları vardı ve zorunlu aşamaları geçtiğim takdirde iş benimdi. Zorunlu. Bu yalan makinesine girmem gerektiği anlamına geliyordu.

Paniğe kapıldım. Yalan makinesi testi isteyecek kadar titizlenmiyorlarsa, muhtemelen kocası hapiste olan bir çalışan istemeyeceklerini düşündüm. Bu bana hiç de adil görünmüyordu. Bu işe

ihtiyacım vardı, işte bundan ötürü kocam hakkında yalan söylemeye karar verdim.

Bu gerçekten çok aptalca bir davranış olarak görünse de, dinleyin dostlar, işe yaradı. Mülakatta kocamı sorduklarında, Roma'daki Vatikan konferansında Amerikan Protestan delegasyonun ruhban sınıfına mensup olmayan katılımcılarından biri olduğuna dair bir hikaye uydurdum. Sekiz ay (hapis cezasının tüm süresi) boyunca orada kalacaktı.

Bakın, bu hikaye o zamanlar şimdi kulağa geldiği kadar inanılmaz gelmiyordu. O sıralarda gerçekten de Vatikan'da yapılan bir konferans vardı ve Amerika'dan da bir Protestan halk grubu katılıyordu. Kocam bir piskoposun oğluydu. Niye böyle bir şeye davet edilmesindi ki? Makinenin hikayeyi sınama sırası geldiğinde bunun gerçek olduğuna kendimi inandırmıştım ve testi geçtim.

Her Perşembe öğle tatilimde kocamı hapiste ziyaret ediyordum. Benim için bu gardiyanlarla formaliteler anlamına geliyordu: imza atmak, aranmak, gri çelik duvarlar, çarpan çelik kapılar şıngırdayan anahtarlar, yankılanan sesler. Ziyaretçi salonu beni ondan bir duvarla ayırıyordu. Metal bir sandalyeye oturuyor (dekora uysun diye o da griydi), ona yalnızca yüzünü görebildiğim küçük bir pencereden bakıyor ve bir telefon aracılığıyla konuşuyordum. Yarım saatim dolduğunda bir gardiyan sopayla sandalyemin arkasına vuruyordu.

Başlarda, kocam bana karşı çok nazik, çok tatlıydı. Sonraları benden hepsi de benim için yabancı olan iş ortaklarıyla avukatlara evrak ve mesaj götürmemi istemeye başladı. Her şey gizli olmalıydı. Bana postayla kodlanmış talimatlar gönderebilmek için klasik edebiyat eserlerindeki karakterleri temel alan kodlar icat ederdi.

Kendisine yardım edeceğini sandığı insanlar bu belaya bulaşmakta gönülsüzdü. Bunu ona her ilettiğimde bana daha da

çok kızıyordu. En sonunda bir Perşembe günü bana bağırmaya başladı ve beni bir daha görmek istemediğini söyledi; sonra söylediklerini vurgulamak için sandalyesini kaldırdı ve onu bizi ayıran pencereye çarptı. Gardiyanlar onu yakaladı. Diğer gardiyanlar beni apar topar salondan çıkarıp kibar, babacan bir gardiyanın bulunduğu bir odaya götürdüler. Babacan gardiyan kocamın akıl sağlığının gitgide bozulduğunu çok açık bir şekilde fark ettiklerini söyledi ve bana bu adamı hayatımdan bir an önce çıkarıp atmamı öğütledi. Ona bu öğüdü için teşekkür ettim ama dikkate almadım.

Noel'de görümcem ziyarete geldi. Onu kardeşinin sorunlarından haberdar ederken bizi dikkatle dinledi. O gece ilerleyen saatlerde tek bir şey söylemek için odama geldi: "Eğer benim kızım olsaydın, sana bu adamı terk etmeni ve hayatına baştan başlamanı söylerdim." Aynı şeyi söyleyen hapishane gardiyanı beni o kadar etkilememişti. Görümcem kardeşini çok seviyordu. Ama sorunların benim için çok fazla olduğunu ve kardeşinin büyük ihtimalle beni de mahvedeceğini görebiliyordu.

İki hafta sonra, kayınvalidemin evinden ayrıldım ve D.C.'nin göbeğindeki bir binada oda tuttum. Bir avukat buldum ve boşanma işlemlerine başladım.

Küçük bir sorunu halletmem gerekiyordu. Patronum ve iş arkadaşlarımın bildiği kadarıyla hala Roma'da olan bir kocam vardı. Her zaman nasıl olduğunu, ne zaman döneceğini soruyorlardı. Bu adam artık hayatımda olmayacağı için bir şeyler yapmalıydım. Ben de onu öldürdüm. Ofisi aradım ve patronuma kocamın Roma'da bir trafik kazasında öldüğünü söyledim. Gerekli işlemler için Roma'ya uçmak zorundaydım. Bana iki hafta izin verdi. Bu süre içinde şirket gazetesi benim için küçük bir başsağlığı notu yayınladı. İşe geri döndüğümde herkes artık dul olduğumu biliyordu.

Açıkça görülüyor ki yalan söylemekte oldukça ustaydım.

Tüm şirketi ve bir yalan makinesini o uydurma Roma masalına inandırmıştım. Yalan söylemek on iki yaşımdan beri yaşam mücadelemin ayrılmaz bir parçası olmuştu. Ama bundan sonra bu "aracı", bu kaçış mekanizmasını, tamamen uygunsuz ve kabul edilemez bir yetenek olarak görüp reddetmezsem önümde uzanan spiritüel yolculuğa devam edebilmem hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Gerçeğin karmaşık, içinde birçok düzey barındıran bir fenomen olduğunu öğrenmiştim.

Eğer yaşadığımız gerçeklikte sıkça karşılaşılan zor, huzursuzluk veren veya meydan okuyan durumlardan kurtulmak için kaçış yolları -yalanlar- kullanmaya devam etseydim bu karmaşıklığın derinine inme fırsatını bulamazdım.

Bunu başarabilmek için yalanlarımın neden olduğu arapsaçına dönmüş hayatıma çeki düzen vermem gerekiyordu ve ayrı yaşadığım/ölü kocam sayesinde bu fırsatı kısa sürede yakaladım.

Evlendikten sekiz ay sonra kocam hapisten çıkmış ve annesinin evine geri dönmüştü. Kaldığım yeri aradı ve içinde bulunduğu durumun nedeninin ben olduğumu ve yapacağı en son şey bile olsa beni yok edeceğini söyledi -beni öldürecekti.

Yaptığı ilk şey, gece boyunca ev sahibimi sürekli arayıp odadan çıkarılmadığım takdirde aramaya devam edeceğini söylemek ve böylece beni oradan attırmak oldu. Kovulduğum gün hemen başka bir oda buldum. Sonra, patronumu arayarak ve onu da aynı şeyle tehdit ederek işimin peşine düştü. Patronum bunun öylesine bir çatlak olduğunu düşünerek başta bana bu telefonlardan hiç bahsetmedi. Ne de olsa benim kocam ölmüştü. Ama bir gün beni ofisine çağırdı ve bana kasede kaydettiği bazı telefon konuşmalarını dinletti. Bu sevgili, merhum kocacığımdı sahiden de. Ahlaki karakterim hakkında her türden pornografik tanımlamalar yapıyordu. (Bazılarını anlamadım bile!) Şirketin birkaç yöneticisi derhal düzenlenen, ateşli bir toplantıda beni yalanlarımla yüzleştirdiler -ve kovuldum.

Roma masalından sonsuza dek kurtuldum.

Resepsiyonist olarak başka bir iş buldum ve beni oradan da iki ayda kovdurdu. Başlangıçta yalnızca telefonla taciz ediyordu. Bu amirime sökmeyince alçak oyunlarla durumu kızıştırdı. Kurtarma ekibinden dört adam ölen resepsiyonisti arayarak kapıdan içeri daldığında orada oturmuş telefonlara bakıyordum. Kurtarma ekibi yanlış alarmları hoş görmüyordu ve onları bu yardım çağrısı hakkında hiçbir şey bilmediğimize ikna edebilmek için çok dil dökmek zorunda kaldım. O gün kovuldum.

Bir sonraki işim The Washington Post'da yazı işleri bölümündeydi. Bu sefer kocamın yine peşimden iz süreceğini önceden tahmin ettim ve nerede çalıştığımı bulamaması için açık vermedim.

Taktik değiştirdi ve beni caddede yürürken arabasıyla izlemeye başladı. Birkaç defa karşıdan karşıya geçerken, arabasını yaya geçidine sürdü ve bana çarpmaya çalıştı. Beni yok etmek ve öldürmek istediğine inanmaya başlamıştım. Polisten yardım istedim ama saldırmadığı takdirde onlar da bir şey yapamıyorlardı. İçimden bir ses onun gözünü kırpmadan adam öldürebileceğini ve tehlikede olduğumu söylüyordu. (Eğer abarttığımı düşünüyorsanız, göz koyduğu kadının genç kocasını öldürmekten şu anda müebbet hapis yatıyor. Adamcağıza bir oda dolusu şahidin önünde beş defa ateş etmiş.)

Kocamın hapisten salıverilmesinden önceki ocak ayında Washington'daki St. Matthew's Katedraline gitmiş ve Katolik olarak vaftiz edilmeyi istemiştim. Benimle yaptığı görüşmeden sonra rahip yeterli bilgiye sahip olduğuma ve bir hafta sonra vaftiz edilebileceğime kanaat getirmişti. İşten bir arkadaşım vaftiz babalığımı yaptı ve daha sonra hayatımdaki bu en önemli olayı odamda yarım kilo dondurma yiyerek kutladım. Çiçeği burnunda bir Katolik olarak, iş dışındaki tüm faaliyetlerimin odak noktası kilise oldu. Pazarları üç ayine gidiyor, her Cuma günah çıkarıyor ve hafta boyunca özel ayinlere katılıyordum.

Ama şimdi, öldürülme korkusuyla, yardım için kiliseden başka gidebileceğim hiçbir yer olmadığını hissediyordum. St. Matthew's kilisesine yürüdüm ve beni vaftiz eden rahibi görmek istediğimi söyledim. O sırada günah çıkartanları dinlediğini ve iki saat içinde tekrar gelmemi söylediler.

Eğer kiliseden ayrılırsam arabayla peşimden gelen adamın beni öldüreceğini biliyordum. Bu yüzden bunun çok acil olduğunu ve bekleyemeyeceğini söyledim.

Rahip yanıma geldiğinde onu işinden alıkoyduğum için kızgındı. Ona hikayemi anlattım. Hem de hiç saptırmadan. Yalansız. Eğer bana yardım edilmezse öldürüleceğimi düşündüğümü söyledim. Bana kalabileceğim güvenli bir yer bulabilir miydi? Rahip beni dinledi ama kafadan çatlak olduğumu düşündüğünü görebiliyordum. Benim için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Polisten yardım almalıydım.

Kiliseden ayrıldığımda, az sonra öleceğimden emindim. Gariptir ki, çok sakindim. Beni sarmalayan yoğun bir bulut hissedebiliyordum. Ama bu bir telaş bulutu değildi. Kendimi ölüm fikrine alıştırmıştım.

Kiliseden bir blok ilerlemiştim ki adımın çağrıldığını duydum. Etrafıma bakındım ve beni çağıranın rahip olduğunu gördüm. Her nedense, ben kiliseden ayrıldıktan sonra polis departmanında çalışan bir arkadaşını aramıştı. Bu arkadaş hızlı bir kontrol yapmış ve ona hikayemin doğru olduğunu ve hapishane yetkililerinin bu adamın tehlikeli olduğuna inandığını söylemişti. Bana yakındaki YWCA'ya gitmemi söylemesini önermişti. Orada güvende olacağımdan eminlerdi.

Bu noktadan sonra, işler yoluna girdi ve "lehime" gelişmeye başladı.

Kocam benimle ilgilenmekten vazgeçti. Genç koca cinayetiyle ilgili televizyon haberlerine kadar onu hiç görmedim. Hatta gazetelerde, hayat hikayesinin anlatıldığı bölümde bile be-

nimle olan evliliğinden bahsedilmiyordu. Sanki onun hayatına hiç girmemiştim.

Gazetede, gerçekten zevk aldığım bir işi yapıyordum. Bir yıldan daha kısa bir süre içinde iki defa terfi etmiş ve büyük sorumluluk gerektiren bir konuma gelmiştim.

On sekiz yaşındaydım. İyi bir maaşım vardı. İyi iş çıkarabileceğimi ve yetişkinlerin hakim olduğu bir alanda tutunabileceğimi öğreniyor, kendimi gazetede uzun süre çalışırken görüyordum. Bu düşünceyle beraber hayatıma bir istikrar duygusu geldi.

Bir kız arkadaşımın dairesinde kısa bir süre kaldıktan sonra tek başıma küçük, mobilyalı bir daireye taşınmayı başardım. Eloise adını verdiğim bir kedim vardı. Birkaç bitki, hatta küçük bir televizyon satın aldım. Gerçekten de sıradan bir insan gibi yaşamaya başlıyordum. Evliliğimden geriye kalan tek şey boşanma işlemleriydi -kocam bununla mücadele etmiyordu. Kilisenin evliliği iptali resmi boşanmadan çok daha önce gerçekleşti çünkü benden önce (resmen ve Kilisenin gözünde) evliydi ve bu da benim boşanmış bir adamla evliliğimi "hükümsüz" kılıyordu.

Tüm boş zamanım kilisede geçiyordu. Pek de parlak sayılmayacak bir başlangıç yapmış olmamıza rağmen, yardım istediğim rahiple dost olmuştum. Rahip beni, yardım için kiliseye başvuran insanlarla ilgilenmek üzere kurulmuş, erkeklerden oluşan Apostolic Action (Havari Hareketi) adındaki gruba katılmaya davet etti. Gruptaki erkekler, çılgın bir kadının kilisede üzerlerine atlayıp sonra da "İmdat! Tecavüz ediyorlar!" diye bağıracağı korkusuyla kendileriyle beraber çalışacak birkaç kadın olması gerektiğini hissediyorlardı.

Yaklaşık üç yıl boyunca Havari Hareketinin üyesi oldum. On iki kişiydik ve her yıl yedi yüz vakayla ilgileniyorduk. Her akşam üzeri vardiya usulü kiliseye gider, kapıya her kim gelirse onunla ilgilenirdik: Şansları yaver gitmemiş ve birkaç gece yatacak yere ihtiyacı olan yalnız adamlar; iş arayanlar; tıbbi bakı

ma ihtiyacı olanlar; en çok da para isteyenler. Birçok defa insanların kendi ülkelerine geri dönmelerine yardım etmek için -veya geri gönderilmelerini engellemek amacıyla- Göçmen Bürosuyla beraber çalıştık. Temel yaşamsal sorunlarla ilgilendik -İnsanları canlı tutmanın ıcığı cıcığıyla.

Bu, rahipleri dini/ahlaki çelişkilerle uğraşmaları için serbest bırakıyordu.

Altmışlı yılların ortalarına gelmiştik. Kilisede bir değişim ve yenilenme hareketi vardı. Vatikan neredeyse her gün yapı ve geleneğe dair yeni düzenlemeler getiriyordu. Doğum kontrolü tartışması rahipleri bölmüştü ve ben, ilk defa, ruhban sınıfının kilisenin politikası ve konumu hakkındaki şahsi fikirlerini beyan ettiğini duyuyordum. Vietnam savaşının ahlaki yönü daha genç rahipler tarafından sorgulanıyordu. Teolojik kavramlar olarak savaş, barış ve din tartışılan başlıca fikirlerdi. Piskoposluk kürsüsü artık Kilise geleneğini veya doktrinini sessizce kabul etmiyordu. Her şey sorgulanıyordu, ki bu da benim için tamamen uygundu. Ben kilisede doğal bir asiydim. Kilisenin her yönünü sırası geldikçe sorgulamanın ve bunları inanç sistemime dahil edip edemeyeceğime teker teker karar vermenin sorumluluğum olduğunu hissediyordum. Rahipleri çıldırtıyordum.

1966'da çok büyük bir karar verdim. Hiç aklımda yokken, birdenbire Avrupa'ya gitmem gerektiğine karar verdim. Neden olduğunu bilmiyordum; yalnızca gitmem gerektiğini biliyordum.

Ofisimdeki takvimi yırtarak parçalara ayırdım ve her ayı masamın karşısındaki dolaplara yapıştırdım, gözlerimi kapadım ve aylara doğru bir kurşun kalem fırlattım. Kalem Ocak 1967'ye çarptı -kesin söylemek gerekirse 7 Ocak 1967'ye.

1966 Haziranının o günü 7 Ocak 1967'de bir yıllığına Avrupa'ya gitmeye karar verdim. Aslında 5 Ocakta yola çıktım. Atlas Okyanusu'nu şileple geçmeye karar vermiştim ve 7 Ocak'a en yakın bulabildiğim tarih buydu. Eloise'a para karşılığı baka-

cak birini buldum, dairemi boşalttım, Havari Hareketinden istifa ettim, dostlarımla vedalaştım, elimde 1500 dolar ve bir bavulla Avrupa'ya doğru yola çıktım. 21 yaşındaydım.

Yola çıktığımda belli bir seyahat programım yoktu. Şilebin yanaşacağı rıhtımları bile bilmiyordum. Hava durumuna bağlı olarak ya Liverpool ya da Southhampton olacaktı. Liverpool'da demir attık. Londra'ya, sonra Manş Denizi'ni geçerek Hollanda'ya gittim. Hollanda'dan çıkıp Belçika'ya, Fransa'ya ve İspanya'ya uğradım, sonra Akdeniz'i geçip Fas'a ulaştım. İspanya'ya geri döndüm, kıyı boyundan giderek Fransa'yı geçtim ve İtalya'ya varınca güneye kıvrılıp Roma'ya uğradım. Floransa'ya vardığımda, orada bir süre kaldım ve sonra geri dönüp Avusturya, İsviçre ve Lichtenstein'dan geçerek Fransa'ya gittim. Paris'ten Almanya'ya geçtim ve Frankfurt'tan eve döndüm.

Bir şehirden diğerine otostop çektim. Bulabildiğim her katedrali, sanat müzesini ve galeriyi gezdim. Akademideki iki yılımdan kalan çat pat Fransızca dışında -ki bildiklerim de hiçbir işime yaramıyordu- hiç dil bilmiyordum. Ne zaman bir ülke sınırından geçsem, hemen yeni dilde "evet", "hayır", "teşekkür ederim", "tek kişilik küçük bir odanız var mı?" ve "Tuvalet ne tarafta" demeyi öğreniyordum.

Arno'nun Kasım 1966'da taşarak yarattığı felaket yüzünden yürütülen Sanat Restorasyonu Programı'nda çalışmak için üç buçuk ay Floransa'da kaldım.

Bu sırada, faşist bir adamla odasını paylaşan, hiç İngilizce bilmeyen, komünist bir İtalyan avukata aşık oldum. Politik konularda oldukça saf olan küçük beynim şoka girdi. Bırakın aşık olmayı, gerçek bir komünistle tanışacağımı bile hiç düşünmemiştim. Bu insanların hileyle parıldayan gözleri ve boynuzları olması gerekmiyor muydu?

Avrupa bana var olmanın ve düşünmenin birçok yolu olduğunu ve tek bir yolun diğerlerinden üstün olmadığını gösterdi

Ülkem ve hükümetimin tutumu hakkında önceden sahip olduğum utanılacak kadar saf birçok düşünceyi yerle bir etti. Bu beni şoke eden bir uyanış oldu. Gittiğim her ülkede Vietnam politikamız için lanetleniyordum. (Avrupalılar Vietnam'da neler olup bittiğini bizden çok daha önce biliyorlardı.)

Avrupalıların daha sade olan yaşam biçimlerinin, nicelikten çok niteliğe önem vermelerinin, nezaket ve kibarlıklarının beni doğal olarak kendine çektiğini fark ettim.

Birleşik Devletler'e geri döndüğümde, artık The Washington Post'da çalışmayacağıma karar vermiştim. Avrupa'da keşfettiğim yaşam tarzının özünü istiyordum. The Post'ta çalışmak beni yeniden büyük şehir gazetelerinde çalışmanın baskılarına maruz bırakacaktı.

Onun yerine, (Washington D.C.'deki) Ulusal Sanat Galerisi'ne gittim ve onları Avrupa'daki başlıca sanat galerileri ve müzeleriyle olan deneyimlerim ve Floransa'daki restorasyon işim sayesinde oldukça işlerine yarayacak nitelikte bir kişi olduğuma ikna ettim. Söylediklerim akıllarına yattı ve böylece yayınlar bölümünde işe alınan, sanat tarihi diploması bir yana, kolej eğitimi bile olmayan ilk kişi ben oldum.

Capitol Hill'de, genç bir çiftin evinde küçük bir bodrum dairesi buldum. Birleşik Devletler'e döneli iki hafta olduğunda düzenimi yeniden kurmuştum.

Amerikan Katolik Kilisesiyle olan ilişkimi de yeniden bir düzene oturttum. Artık önemsiz bulduğum ve kilise için anlamsız bir yük teşkil ettiğini düşündüğüm konularda daha sabırsızdım ve son derece geleneksel bir yapıya sahip olan yerel kiliseden hemen sıkıldım. Daha duyarlı, daha canlı bir ortam arayışım beni George Washington Üniversitesi'ndeki Newman Merkezi'ne götürdü.

Aynı zamanda, üniversitedeki teoloji ve felsefe profesörleriyle tanışmaya başladım. Bunlardan çoğu rahipti. Aralarında birço-

ğu alanlarında uzman sayılıyordu. Yeni fikirlere açık olmayan, yalnızca eski görüşlerle ilgilenen oldukça eğitimli kimselerdi.

Tahmin edilmesi pek mümkün olmasa da, bir sonraki büyük değişimimi başlatacak olan bu erkekler grubuydu.

Birçok akşamımızı dini veya teolojik konuların detaylarını tartışarak geçiriyorduk. Başlangıçta bu adamlar ve konumları gözümü korkutmuştu -şu bildik Davud ve Calut* sendromu. Ama bu uzun sürmedi. Söylediklerini hakikaten saçma buluyordum ve onlarla tartışmaya başladım. Tartışmalara ayak uydurabilmek için bu adamlara ve söylediklerine çok dikkat etmeliydim. Küçük ve karmaşık kelime oyunları oynamakta çok başarılıydılar ve bunların kendilerinden daha zayıf olan rakiplerinin kapana kısılıp pes etmesini sağlayacağını düşünüyorlardı. Ama söylediklerinde boşluklar vardı ve ben bunlara işaret etmek ve kapana kısılmamakta kararlıydım. Öylesine yoğunlaşmam gerekiyordu ki, bunun niteliği o zamana kadar deneyimlediğim her şeyi aşıyordu.

Birdenbire kendimi daha önce üzerlerinde hiç düşünmediğim şeyler söylerken bulduM ve bunları kısa ve net bir biçimde söylüyordum. İnsan ruhunun niteliğinden, yeryüzündeki yaşamın anlamından, doğum ve ölüm arasındaki ilişkiden bahsediyordum... Bunların hepsi dudaklarımdan dökülüveriyordu. Beni asıl şaşırtan şeyse bütün bu adamların beni dinliyor olmasıydı.

Toplum ve kilise arasındaki ilişkiyi ve kilisenin 60'lı yılların sonu ve 70'li yılların başındaki baskıcı toplumsal sorunlara verdiği yanıtı (ya da yanıtsız kalmasını) da bu tartışmalar sırasında ele almaya başladım. Kiliseye giden insanla gerçek Hıristiyan arasındaki farkı ve Hıristiyanlığın özünün kilisenin duvarları dışında, günlük hayatta olduğunu daha net görmeye başladım. Bu, şiddet barındırmayan tutum kavramını bir yaşam tarzı olarak in-

*Tevrat'ta "Golyat" olarak geçer -çn.

celemeye başlamama neden oldu. Bu, o günlerde Washington'da, özellikle üniversite ortamında, sıkça tartışılan bir konuydu. Martin Luther King ve yandaşlarına verdiği vaazlar beyaz liberallerin ilgisini çekiyordu.

Gandhi tartışmalarda çıtlatılması gereken bir isim olmuştu. Ve kilisenin liberal kanadı şiddet barındırmayan tutum kavramını, özellikle de Vietnam savaşının anlamsızlığı daha da belirginleştikçe, tanımaya başlıyordu. Gandhi, Tolstoy, Einstein, Schweitzer, Camara hakkında bulabildiğim her şeyi, kavram, yaşam tarzı veya akım olarak şiddet barındırmayan tutumdan bahseden her şeyi okuyordum.

Ocak 1971'de, görevine daha yeni atanmış Paulus'çu* bir rahip, Katolik bir avukat ve Newman Merkezi'nden biz beş "genç insan" *Şiddet Barındırmayan Yaratıcı Cemiyet* (CCNV) diye adlandırdığımız bir şey başlattık. Avukat dışında hepimiz bir evde beraber yaşıyor, böylece cemaatin çekirdek kadrosunu oluşturuyorduk. Amacımız şiddetten uzak, Hıristiyan yaşam tarzını keşfetmek ve yaşamak, savaş karşıtı hareket bünyesinde şiddeti benimsemeyen eylemciler olmak ve bu olgunun bir parçası olan değişik kavramlar üzerinde dersler verecek bir okul kurmaktı. Bunlar gerçekten de büyük hayallerdi. Yaşadığım en şiddetli deneyimlerden biriydi.

Cemaat yaşamına kolay uyum sağlayamadım (ki bu bile gerçeği tam olarak yansıtan bir ifade olmaz). Genelde, yazmak için yalnız kalmayı tercih ettiğim dönemler antisosyal olduğuma dair bir işaret olarak görülüyordu. Ama, daha çok, bu dönemler evde gerçekten deli bir kadının varlığına bir kanıt olarak algılanıyordu. İnsan dolu bir odaya girdiğimde konuşmalar kesilirdi.

---

*Paulus'çuluk: Havari Paulus'un kurduğu Hıristiyanlık. Hıristiyan dogmalarıyla birlikte Yahudi yasalarının da yürürlükte bulunduğunu savunan Petrus'çuluk'a karşı bir Hıristiyanlık anlayışıdır (ç.n.)

Bazı insanlar yaptıkları şeye evin diğer bir köşesinde devam etmeye gider, diğerleri sadece bana bakardı -sanırım gerçekten tuhaf bir şeyler yapmamı bekliyorlardı. Onlarla beni heyecanlandıran veya eğlendiren neyi paylaşsam sadece bakıyorlardı. Bu deli olduğuma dair bir başka kanıttı. Bu da yetmezmiş gibi, kedim altı ay yerine altı haftada bir azmaya ve gerginliğini insanların bacağında, kucağında ve özellikle sakallı adamların suratında gidermeye başladı.

Cemaatteki arkadaşlarımın kedilere karşı duyguları muğlak olsa da bu kedi onları yavaş yavaş sınıra itiyordu.

Evin günlük idaresinde de sorunlar yaşıyorduk. İnsanlardan bazıları o zamana kadar yatakhanelerde kalmış, tek başlarına hiç yaşamamışlardı. Aralarından biri bütün tava ve tencereleri kirletmeden yemek yapmayı beceremiyor, bu da o gün bulaşıktan sorumlu olan kişiyi sinir krizine sokuyor, sonunda isyan bayrağını çekmesine neden oluyordu. Başka biri yemek yapmayı hiç bilmiyordu ve akşam yemeğini hazırlama sırası ona geldiğinde hepimizi en yakın hastane kafeteryasına götürüyordu. Kişilerden biri miskin ve pasaklıydı. Bir diğeri dağınıklık ve pisliğe dayanamıyordu...

İlk aylarda bizi birlikte tutan tek şey şiddet barındırmayan yaşam tarzıyla ilgili birçok alanda çalışmaya karşı duyduğumuz ortak istekti. Ama sonunda olaylar burada da sarpa sardı.

Şiddet barındırmayan tutumun dallarından biri olan ekoloji kavramıyla ilgilenmeye başlamıştım. 1971'de ekoloji bir kelime ve bir mesele olarak daha yeni yeni tartışılmaya başlıyordu. Ekoloji kavramının odak noktasının insandan öteye giderek yaşadığı çevreyi de kapsaması ve bu özelliğiyle şiddet barındırmayan tutumun bir parçası olması beni gittikçe daha da heyecanlandırıyordu. Bunun hakkında konuşmak ve insanların ilgisini şiddetten uzak, doğayla iç içe bir yaşam tarzına çekmek istiyordum. Ancak CCNV'nin izlediği yol tamamen savaş karşıtı ak-

ma doğru yönelmeye başlamıştı. Ekoloji gibi bir şeyle uğraşacak zaman yoktu. Çiçekler, kelebekler ve bütün o fasa fiso beklemek zorundaydı. Bunu reddetmeleri kendimi onlardan daha da uzaklaşmış hissetmeme neden oldu.

CCNV'nin bir parçası olmayı iki nedenden ötürü doğru buluyordum -ve bu nedenlerden hiçbirisi şiddet karşıtı bir cemaatin "kurucularından" olmamla alakalı değildi. İlk olarak, bu benim şiddet barındırmayan tutumun ekolojik -insanın doğadaki sorumluluğu, doğanın yok edilmesinin insanın yok edilmesi olduğu, insanın varlığının niteliğinin onun doğayla olan bağlarının niteliğiyle doğrudan ilişkili olduğu- boyutuyla ilgilenmemi sağladı.

Bu bilgiyi o sıralarda kullanmasam da, daha ileride kullanmak üzere zihnimin bir köşesine yerleştirdim.

İkinci neden, CCNV'nin olduğu sokağın aşağısında yaşayan ve Paulus'cu bir ilahiyatçı olan Clarence Wright'tı. Newman Merkezi'ndeki diğer ilahiyatçılarla birlikte çalışıyordu, papaz olarak atanmasına bir yıl kalmıştı, şiddet barındırmayan tutum kavramıyla ilgileniyordu ve CCNV'nin kurulmasına destek verenlerdendi.

Aynı zamanda insanların, kim olursa olsun, parçalanmış ruhlarını ve zedelenmiş duygularını iyileştirme konusunda Tanrı vergisi bir yeteneği olan genç bir adamdı. CCNV'yle yaşadığım sorunlardan sonra bana gösterdiği nazik, sevecen ilgiden çok etkilendim. Benim tuhaf hayatım ve özgür düşünce tarzım da onun ilgisini çekmişti.

Birbirimize çılgınca aşık olduk.

Onun ilahiyatçı olması küçük bir sorun yaratıyordu. Newman'da çalışıyor olması ve benimle aynı bölgede yaşaması ve iş arkadaşlarının benim de tanıdığım insanlar olması ilişkimizi aylar boyunca saklı tutmaya çalışırken işleri daha da güçleştiriyordu. Haziranda Atlanta, Georgia'daki bir alkol ve uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde yaz boyunca çalışmak ve eğitim almak

üzere görevlendirildi. Birkaç hafta içinde ayrılığımız tahammül edilemez bir hal aldı. Dört Temmuz tatilinde Atlanta'ya dört günlük bir ziyaret için uçtum -ve o günden beri hiç ayrılmadık.

Paulus'cular ve CCNV'deki insanlar ilişkimizi öğrendiğinde "iş boka sardı". CCNV'deki rahip üç saat boyunca beni ilişkimizin hayal gücümün uydurmasından başka bir şey olmadığına inandırmaya çalıştı. Paulus'cuların başkanı (Clarence ayrılacağını bildirdiğinde) Clarence'a bir mektup yazdı ve tüm mektup boyunca benden "sorun" diye bahsetti.

Diğerleri beni, Clarence'ı Kutsal Ana Kilisenin sevgi dolu kollarından çekip almakla suçladı. En yakın dostum, kardeşim kadar sevdiğim kadın, benimle konuşmayı reddetti ve benimle artık hiç işi olmadığını söyledi. Clarence'ın kardeş gibi gördüğü Paulus'cuların çoğu ona sırt döndü. (Daha sonraları, Clarence ve benim hakkımda en çok yaygarayı koparan insanların kendilerini benzer durumlarda bulmalarından sapıkça bir zevk aldım. Rahipler evlenebilmek için işlerinden ayrıldılar ve eski en yakın dostum bir rahibe aşık oldu...)

Yine de, az sayıda da olsa, dostlar bulduk -CCNV avukatı ve ailesiyle birkaç korkusuz Paulus'cu. Bunlar küçük ama güçlü bir gruptu ve Ağustosta D.C.'ye döndüğümüzde kendimizi toparlayana kadar bizi desteklediler ve yardımlarını esirgemediler.

İlk on ayımızı maddi istikrarımızı sağlayabilmek için çalışarak geçirdik. Yüksek lisansını felsefe dalında yapmış eski ilahiyatçılar için pek fazla iş imkanı yoktu. Clarence özel bir eğitim programındaki çocuklara danışman öğretmenlik yapmaya başladı ama çok düşük bir maaş karşılığında çok fazla özveri gerektiriyordu. Ben de insan saçından yapılma peruklar satmak için kapı kapı dolaştığım bir iş buldum. Maaşlarımızın toplamı yiyecek ihtiyacımızı karşılamaya ve dairemizin ayda 135 dolar olan kirasını ödemeye anca yetiyordu.

Clarence'la olan beraberliğim Kilise düşmanı olan tüm eski

arkadaşlarımı da kaybetmeme neden oldu. Hıristiyanlık hakkındaki az buçuk radikal düşüncelerimi bir yere kadar kaldırabiliyorlardı -ama eski bir ilahiyatçıyla aynı evde yaşamamı hoş göreçek yapıda değillerdi. Ancak kısa sürede çevremde yeni insanlar buldum -Bizim gibi, Kilise bünyesinde daha liberal bir akıma mensup olan Paulus'cular ve eskiden ruhban sınıfına mensup olan kişiler. Bunlar Katoliklerin kendi teolojik fikirlerini oluşturması düşüncesinden hiç rahatsızlık duymayan insanlardı.

Dudaklarımdan dökülenler artık daha önceleri deneyimlediğim geniş, genelleştirilmiş gerçeklik kavramıyla değil de ruhsal konulardaki daha gerçekçi soru ve işlevlerle ilgiliydi -Öte dünya nasıldı? Ruhlar için ete kemiğe bürünmek, yeryüzünde olmak ne ifade ediyordu? Bu sevme yeteneğimiz gibi şeyleri nasıl etkiliyordu? Bir bedene sahip olmak gerçek doğamızı sınırlandırıyor muydu? Ölüm sürecinde "gerçekte" neler oluyordu?...

1972 Ocak ayının başlarında Paulus'cu dostlarımızın birinden telefon geldi. O cumartesi St. Paul's Kolejinde bir medyum konuşma yapacaktı. Dostumuz medyumun ne hakkında konuşacağını bilmiyordu ama onu dinlemek isteyebileceğimizi düşünmüştü. Medyum, Peggy Townsend adında bir kadındı.

Koleje rahiplerden biri tarafından davet edilmiş olmasına karşın medyumun sıcak, sevecen, ardına kadar açık kollarla karşılandığını söyleyemem. Konferans salonundaki uzun masanın etrafındaki üç sırada yaklaşık otuz beş rahip ve ilahiyatçı vardı. Clarence ve ben, yüzümüz konuşmacıya dönük, masanın bir ucunda oturuyorduk.

Bu kadından ne beklemem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Medyumlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Yalnızca tuhaf şeyler yaptıklarını biliyordum ve bu tuhaf şeylerin ne olduğundan pek emin değildim. Ayrıca, dökümlü beyaz giysilere bürünmüş çok zayıf bir kadının salona uçar gibi girmesini bekliyordum. Medyum gerçekten de zayıftı ama yünlü bir pantolon takım giymişti ve normal bir insan gibi yürüyordu.

Salonda, ruhban sınıfına mensup olan birçok kişi hazırlıklı gelmişti. İncilleriyle silahlanmış, kutsal kitabı kullanarak medyumluğunu yermeye ve yaptığı şeylere saldırmaya çalışıyorlardı. Ne yazık ki yanlış insanı seçmişlerdi. O da İncil üzerine derin bilgiye sahipti ve onlara medyumluğun Hıristiyanlıktaki rolünden bahseden bölümlerden alıntılar yapıyordu. Bu sırada, sessizce masada oturuyor, onu izliyordum. Bu adamlarla savaşmıyor, onun yerine iki şey yapıyordu.

İlk olarak, her meydan okumayı teker teker ele alıyor, hiçbir noktayı atlamıyordu. İkinci olarak, kendinden dalga dalga öyle bir sevgi enerjisi yayıyordu ki, bu salondaki herkesten yıkıcı ateşi çekip alıyordu.

Ruhban sınıfı İncil savaşında geri adım atınca, medyum kendi içinden gelen yetenek sayesinde keşfedebildiği belirli gerçeklik alanları hakkında konuşmaya fırsat bulabildi. Ölüm ve ölümden sonraki yaşam konularını ele aldı -Tam da benlik konular! O zamana kadar öğrendiklerimi temel alan sivri sorular sormaya başladım. Söylediğim her şeyi doğrulaması beni şaşırttı. Ve ilk defa, dudaklarımdan dökülen şeylerin fantezilerimden kaynaklanmadığını fark ettim. İşte tıpa tıp aynı şeyleri -hatta daha fazlasını- söyleyen bir kadın vardı.

Konuşması sona erdiğinde ona "Sanırım sizinle özel olarak görüşmeliyim" dedim. Sadece "Biliyorum" diye yanıtladı ve ertesi sabah için bir saat saptadı.

Günün geri kalanını sessizce evde oturarak geçirdim. Peggy Townsend'le yaşadığım deneyim dengemi alt üst etmişti. Emin olduğum tek şey onu görmem gerektiğiydi. Bana neler olduğunu öğrenmeliydim. Ve onun ahret hakkında sahip olduğu her bilgi kırıntısını duymak istiyordum.

O gece hava sıcaklığı sıfır derecenin altına düştü. Ertesi sabah yalnızca motosikletlerimizden birini -bir kişi taşıyabilen küçük motosikleti- çalıştırabildik. Peggy'le buluştuğumda Claire

ce'ın da yanımda olmasını istiyordum ama hava yüzünden tek başıma gitmek zorunda kaldım.

Küçük bir odaya girdik. Onun tam karşısında bir sandalyeye oturdum. Enerjinin yayılabilmesi için bacak bacak üstüne atmamamı ve kollarımı kavuşturmamamı söyledi ve bir önceki gece zamanının çoğunu bana söyleyeceklerini düşünerek geçirdiğini açıkladı. Bana söyleyecek çok fazla şey olduğunu hissetmişti.

Ama ne zaman benimle konuşacağı konuları düşünse, her seferinde çelikten bir perdenin önüne çıktığını söyledi. Ama yine de endişelenmemeliydim. Ben orada yanındayken yine deneyecek ve neler olduğunu görecekti.

Bir dakika kadar gözleri kapalı sessizce oturdu, sonra konuşmaya başladı. Başta küçük şeyler. Geçen hafta spagetti sosuna koyduğum sarmısak yüzünden Clarence'ın midesi ekşimişti ama o duygularımı incitmekten çekindiği için bunu bana söylemiyordu. Dairemizle ilgili başka küçük şeyler...

Tekrar sessizliğe büründü. Bu arada ben hiçbir şey söylemiyordum. Çelik perdenin yine ortaya çıktığını söyledi. Bu yüzden başka bir taktik denemeye karar verdi. O anda bana söylenmesi gereken şeyin kendisine açıklanmasını istedi. Sonra sustu. Çıldırıyordum. Ne yaptığını bilmiyordum. Tek bildiğim bacak bacak üstüne atmamam ve ağzımı kapalı tutmam gerektiğiydi.

Sonunda konuştu. İstediğim her alanda ruhsal olarak kendimi geliştirme potansiyeline sahip olduğumu açıkladı -yolum tamamen açıktı. Ama ilk önce birkaç şeyi anlamam gerekiyordu. Ruhsal gelişimimde öyle bir zaman gelecekti ki Clarence hayatımda öncelik taşımayacaktı. O zaman, gelişimime devam edip etmeme konusunda dikkatli bir seçim yapmalıydım. İstediğim zaman daha fazla ilerlememeye karar verebilirdim. Ayrıca, perdenin ortaya çıkarak onun bana tamamen ulaşmasını engelleyen ve benden kaynaklanan iki durum mevcuttu. İlki, bu görünmeyen yeni dünya hakkında bilgiye sahip olmak için duyduğum

yoğun istekti. Bu beni engelliyordu ve bu yüzden gevşemeyi öğrenmem, bunu öğrendiğim takdirde her şeyin bana akacağına inanmam gerekiyordu. İkinci olarak, o sırada bilincimin henüz bir parçası olmayan bir şey, bir farkındalık, yap-bozun eksik bir parçası vardı ama bu kısa sürede bana gelecekti. Bu parça olmaksızın bana söyleyebileceği şeyleri özümsemem mümkün olmayacaktı. Ama yine, yapmam gereken tek şey rahatlamaktı. Eksik parça yerine konduğunda, Peggy'nin söylemek istediği birçok şey kendiliğinden anlaşılır hale gelecekti.

Son olarak, yeni farkındalığımı Clarence'a zorla kabul ettirmeye çalışmamam konusunda uyarıldım. O bu konular hakkında çok daha sıkıydı ve onun kendi zamanlamasına saygı duymam gerekiyordu.

Görüşmemiz sona erdi. Yalnızca yirmi dakika sürmüştü. Ayrılmak için kalktığımda birbirimize sarıldık. Bana iyi dileklerini sundu. Bunun yüzeysel bir nezaketten ibaret olmadığını hissediyordum. Odadan yepyeni bir maceraya adım atmak üzere olduğumun bilincinde olarak ayrıldım.

Bana verdiği öğüdü dinlediğimi, her şeyin aniden açıklığa kavuştuğunu ve ondan ayrıldığım anda birdenbire gevşemiş, açık ve sakin bir insan olarak kozmosun var gücüyle beni sarsmasını sabırla beklemeye koyulduğumu söyleyebilmeyi isterdim. Ama daha önce bir medyuma başvurmuş herkes benim yalan söylediğimi anlardı. Medyumdan bilgi almak bir şeydir, söylenene dair eyleme geçmek tamamen başka bir şey!

Elbette Clarence'a Peggy'le olan her şeyi anlattım. Mide ekşimesi konusunda haklıydı.

Bir şeyi zorla kabul ettirmek için boğazına sarıldığımı hissettiği takdirde beni uyaracağı konusunda Clarence'la anlaştık. Ama, bir sefer haricinde, bu tip konulardaki tartışmalarımızı her zaman eğlenceli, enteresan bulur, hatta onu düşünmeye ittiğimi söylerdi. Onu zorladığım zamanlardan biri, sabahın dördünde

yalnızca "vampir" kelimesinin varlığından ötürü evrende bir yerde vampirlerin var olduğuna onu ikna etmeye çalıştığımda yaptığımız tartışmaydı. (Benim için bir şey gerçekte varolmazsa kelime de var olmazdı.) Ama Peggy'le konuştuktan sonra Clarence'ı vampirler konusunda zorlamamaya karar verdim!

Ruhsal gelişimimin Clarence'la olan ilişkimi nasıl ikincil dereceye düşüreceğini anlayamıyordum ve açıkçası bunun düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyordu.

İkimiz de böyle bir durum söz konusu olursa bunun farkına varacağımızı ve ne yapmamız gerektiğini her nasılsa bileceğimizi düşünerek bu bilgi kırıntısını zihnimizin gerilerine ittik.

Peggy'le görüşmemin üzerinden uzun zaman geçmemişti ki yap-bozun gizemli kayıp parçası yerine yerleşti. Bunu sağlayan, Clarence'ın reenkarnasyon üzerine okuduğu bir kitap hakkında konuşması oldu.

Reenkarnasyon. İşte eksik parça oydu. Clarence bu kavram hakkında konuşmaya başlar başlamaz içimde devasa, eski bir ahşap kapının açıldığını hissettim. Ansızın içimde bir bilgi dalgasının kabardığını hissettim. Ahret hakkında söylediklerim artık tamamen farklı bir boyut kazanmıştı. Birçok kayıp bilgi kırıntısı o zamana kadar söylediklerimin içinde varolduğunu kendimin de fark ettiğim gizemli boşluklara doğru aktı. Artık hayatı -ahretteki ve yeryüzündeki hayatı- tek bir yansıma yerine ruhun birçok yansıması olarak görüyordum.

Yeni maceram gerçekten başlamıştı.

1972 ilkbaharında Clarence'la birlikteliğimizin mutluluğunu sevdiklerimizle paylaşmaya karar verdik.

Ailelerimizi, eski ve yeni tüm dostlarımızı davet edecek, bir kutlama yapmak için bir araya gelecektik. Kutlamada bir ayin yapılacak, tema ilişkilerin gücü olacaktı. Ayinden sonra yemek yiyecek ve eğlenecektik. Avukat ve ailesi bu buluşma için bize evlerini açtılar.

Her şey Paulus'cu yakın bir dostumuza ayini yönetmesini ri-

ca edene kadar iyi geçti. İsteğimiz reddedildi. Bunu bir nikah törenine dönüştürmediğimiz ve piskoposluğa evlilik olarak kaydettirmediğimiz takdirde ayini yönetmeyeceğini söyledi.

Bunu reddettik. Bizce vaatler ve yeminler üzerine kurulmamış sağlam ve manevi bir birlikteliği zaten kurmuştuk.

Ben bu konuda özellikle kararlıydım. İleride yapacaklarım adına bugünden söz vermenin veya yemin etmenin mümkün olmadığını düşünüyordum. Ivan Illich'in bu konudaki düşüncelerini kabul etmiştim: Evlilik yemini, önce söz verip sonra da bu sözün gerçekleşeceğini umacağınız bir şey değildi. Buna, daha çok, yıllar süren anlamlı bir beraberlikten sonra hak kazanırdınız. Eğer yemin edeceksek bu bir süre beraber yaşadıktan sonra yapılmalıydı, ... belki bir elli yıl kadar sonra!

İkinci olarak, bu kutlamanın kilise tarafından tanınan bir nikah olmasına izin verdiğimiz takdirde, kişisel inançlarımızın önemsiz olduğunu, kilisenin kaprisleri doğrultusunda önemsenmeyecek ve bir kenara atılabilecek nitelikte olduklarını söylüyor olacaktık. Ayrıca, Ağustos 1971'de vicdan rahatlığıyla başlattığımız ilişkimizin artık kendi gözümüzde geçerli olmadığını ve bunun bizim yerimize kilise tarafından geçerli kılınmasını istediğimizi söylüyor olacaktık.

Ayini yönetecek başka bir rahip bulduk. Ve yetmiş beş arkadaşımızla birlikteliğimizi kutladık.

Ayinimiz hakkında koparılan yaygara ve yapılan tartışmalar beni bir sonraki önemli spiritüel değişime itti. Kiliseye ilk katıldığımda, gerçeğin özü diye adlandırdığım Hıristiyanlığın özünü kilisenin yapısı içinde aramıştım. Daha sonra, ilgimi Hıristiyanlık kavramına ve bunun toplumsal meselelerle olan ilişkisine ve nihayet, şiddet barındırmayan yaşam tarzı kavramına yönelttiğimde gerçeğin özünün kilise duvarlarının dışında olduğunu gördüm. Şimdi, Kiliseye kafa tutarak ve onların "uygun" bir nikah isteğine "hayır" diyerek Hıristiyanlığın gerçek özünün ken-

di içimde olduğunu görüyordum. Kilisede değildi, etrafımda uçuşmuyordu, kendi içimdeydi.

Ocak 1973'de Clarence, Springfield'daki (Virginia) Xerox şirketinde çalışmaya başladı.

İlahiyat fakültesinde aynı zamanda elektrikçi olarak geçirdiği yıllar sonunda meyvesini vermişti. Yeni işiyle birlikte maaşında da iyi bir artış oldu. Yetişkinler gibi yaşamaya başlıyorduk -paramız, firmanın sağladığı imtiyazlar ve şirket karından pay alma hakkımız vardı. Hatta bir kamyonetin gururlu sahipleriydik. Paramızı yatırdığımız bir banka bile vardı, aynı yetişkinler gibi.

Hala aynı dairede yaşıyorduk. Aslında, daire hala aynıydı ama kira 150 dolara çıkmıştı. Mahalle hızlı bir şekilde çok katlı binalarla doluyordu ve bizim dairenin de bulunduğu apartman (dört katın hepsi) etraftaki inşaatlardan kaçan hamamböceklerinin istilasına uğramıştı. Taşınmayı düşünmek zorundaydık.

Altmışlı yılların ortasında Washington'a ilk taşındığımda, genç insanların Virginia'nın kırsal kesiminde, Washington çevre yolunun az ötesinde aylık yaklaşık 35 dolara kiralanan küçük çiftliklerden bahsettiğini duymuştum. Xerox binası çevre yolunun üstündeydi ve bu da Clarence'ın evden işe arabayla on millik bir yol gitmesi anlamına geliyordu. Dahiyane bir mantık yürütme sayesinde bu küçük çiftliklerden birini kiralayabileceğimizi (elbette ayda 35 dolara) ve çevre yolunun on mil ötesinde bir yere taşındığımız takdirde, Clarence'ın işe gitmek için yine on mil araba kullanacağını keşfettim. Bir yöne doğru gidilen on mil başka bir yöne doğru gidilen on mile eşitti.

Küçük planımın en azından soruşturmaya değer olduğuna Clarence'ı ikna etmek için çok uğraşmak zorunda kalmadım. Onu benim yerine hamamböcekleri ikna etti.

Şansıma, insan saçından yapılma peruk satarken işverenim olan kadın artık emlak işine girmişti.

Ocak ayının sonlarına doğru yağmurun çiselediği gri bir cu-

martesi günü yanımızda emlakçı arkadaşımız, otuz beş dolarlık rüya çiftliğimizi aramak için Virginia'nın kırsal kesimine doğru yola çıktık.

Çevre yolunun on mil ötesinde evlerin ortalama yetmiş beş bin dolara gittiği, parsellenmiş küçük araziler vardı. Bize ev kiralamanın pahalı ve hatalı bir karar olacağını söylediler. Dediklerine göre, üstünde ev inşa edilebilecek bir arazi bulmak yapabileceğimiz en karlı yatırım olacaktı.

İçten içe, ağaçlıklı bir yerde yaşamamız gerektiğini biliyordum. Tek bildiğim buydu. O gün çoğu parsellenmiş arazilerden oluşan ve parsel başına genellikle tek bir ağaç düşen, on arsaya baktık. Onuncu araziye geldiğimizde akşam karanlığı çökmek üzereydi. Açıkçası burayı ciddi ciddi düşünmeye hiç niyetimiz yoktu. Xerox'dan elli beş mil uzaktaydı. Ama reklam yapmakta gecikmeyen emlakçı buranın ormanlık, iki deresi olan, kırk dönümlük bir arazi parçası olduğunu söyledi. Zaten yakınlardaydık. Bir göz atmamak için neden yoktu.

Neredeyse karanlık bastırmıştı, hava yağmurluydu ve bu arazi bir toprak yolun yarım mil aşağısındaydı. Arabadan indim ve yoldan yaklaşık bir dakika boyunca ağaçlara baktıktan sonra beni sarmalayan duygunun ne anlama geldiğini kesin olarak biliyordum. Clarence'a döndüm ve çok tabii bir şekilde "İşte burası" dedim.

Çok şaşırdı.

Halletmemiz gereken ilk sorun Xerox'a olan 55 millik yoldu. Şehre geri dönerken zaman tuttuk -bir saat on dakika. Daireye ve hamamböceklerine döndüğümüzde, Clarence araba kullanmak onu rahatsız etmediğinden yolla başa çıkabileceğine kendini ikna etmişti.

Haziran 1973'de eşyalarımızı toplayıp (*Katı Bireyci*'yi de alarak) iki kedimizi de kaptığımız gibi şehir dışına taşındık.

D.C.'den ayrıldığımızda dostlarımızın çoğu bizimle olan ilişi-

kisini kesti. Clarence'ın Xerox'da çalışması ve Etopya'ya taşınmamızla neredeyse aynı anlama gelen şehir dışına yerleşmemiz "tükendiğimize", insan toplumuna artık ilgi duymadığımıza dair bir işaretti. Onlara göre, toplumun çıkarları ve sokaktaki adamın davası için savaşmak amacıyla şehirde kalmak gerekiyordu. Bu, onlar -öteki taraf, büyük şirketler- için çalışmayı kapsamıyordu. Şehir hayatının gerçekliğinden banliyönün dingin yalnızlığına kaçmayı ise hiç mi hiç kapsamıyordu.

Büyük alışveriş merkezlerinden doğru dürüst yiyecek almak için verilen mücadeleden çiftliğimizde kendi yiyeceğimizi yetiştirmek için vazgeçmemiz korkakça kaçmaktı.

İlk beş ay bu dingin yalnızlık içinde yaşadık. Hiç elektriğimiz yoktu. Işığımız yoktu. Tuvaletimiz yoktu. Elektrik olmadığından buzdolabımız çalışmıyordu. Suyumuz yoktu. Ocağımız yoktu.

Bunları sorun yapmadık. Gaz lambaları ve Coleman marka bir ocak aldık. Buzdolabını, derin dondurucuya her gün beş kilo buz doldurarak, kullanılabilir bir hale getirdik. Clarence her gün Xerox'dan on galon su taşıyor, bunu da yemek pişirme, banyo ve temizlik için kullanıyorduk. Tuvalet tesisatı için iki cüruf briketi, bir klozet oturağı ve bir kürek aldık. Ağaçların arasına gidiyor, bir çukur açıyor, briketleri çukurun iki yanına koyuyor, oturağı blokların üstüne yerleştiriyorduk. Bir ek yapı inşa etmeyi düşündük ama elektrik şirketinin görevlisi sürekli elektrik hattının evimize "hemencecik" bağlanacağını söylüyordu. Beş ay boyunca bu işin "hemencecik" olmasını bekledik.

Ekimde elektrik hatları sonunda evimize ulaştığında düşüncelerimiz iki konuda netleşmişti. Öncelikle, artık dağın taşın ortasında elektriksiz yaşayacağımız endişesini taşımıyorduk. İkinci olarak, öncü, toprağa-geri-dönüş yaşam tarzını kucaklamak için pembe, idealist isteklerimiz yoktu. Artık bizim için basit bir yaşam tarzı uygun teknoloji kavramını da içeriyordu. Bazı anlarda birazcık elektrik gerekli olabiliyor.

Ağaçlık bir alana taşınmamız benim için bir dizi hızlı değişimi başlattı. Vejetaryen oldum ve beslenme üzerine bir çalışma programıyla ilgilenmeye başladım. Ayrıca, Avrupa'da geçirdiğim yıldan beri hiç olmadığım kadar rahattım. Tüm günümü ağaçların arasında geçiriyor, ev yapılırken ortaya çıkan pisliği temizliyordum. Görünürlerde ne bir ev ne de komşular vardı. İş çıkışı trafiği akşam üzeri beş buçukta toprak yoldan geçen iki arabadan oluşuyordu. Bazen öğleden sonra bir traktör geçerdi. Clarence Xerox'da ikinci vardiyada çalışıyor, evden öğleden sonra iki buçukta çıkıp sabaha karşı ikiye kadar -mesaiye kalırsa dörde kadar- dönmüyordu. Bundan ötürü saatler boyunca kendi başıma kalıyordum -Gündüzlerimi korulukta geçiriyor, akşamları da gaz lambası ve bir kitapla evde oturuyordum. Evde yalnız olduğum bir gece ağaçlarda farklı bir şey fark ettim. Bir enerji hissedebiliyordum ve bu akşamları öylesine yoğunlaşıyordu ki bir pencerenin veya çift kat cam kapıların önünden geçmek beni rahatsız ediyordu. Özellikle dolunay olduğu zamanlarda. Rahatsızlığımın nedeni bir şey veya bir kimse tarafından "gafil avlanmak"tan duyduğum korku değildi. Daha çok, oldukça yoğun bir şeyle çevrilmeye karşı verilen tepkiydi. Bu bir yoğunluk hissiydi, saldırganlık hissetmiyordum.

1968'de C.S. Lewis'in yazdığı Perelandra adında bir bilimkurgu kitabı okumuştum. Hikayenin merkezi, kusursuz bir gezegen olan (kitapta Perelandra diye adlandırılan) Venüs gezegeniydi. Bu gezegen, biri iyiliği diğeri kötülüğü temsil eden iki dünyalı tarafından ziyaret ediliyordu. Bunlardan biri gezegendeki mükemmelliği görerek onunla uyum içinde hareket ediyordu. Diğeri bu kusursuzluğu göremeyecek kadar kördü ve beraberinde yıkım getiriyordu.

Araziye bizden önce sahip olan çiftçi ağaçları gelişigüzel kesmiş olmasına rağmen, koruluğumuzun o mükemmel kıvılcımını kaybetmediğini ve hasar giderildiğinde tekrar ışıldayacağını hissediyordum.

Artık Clarence ile ağaçların arasına korunun içlerine giriyorduk.

İkimiz de Perelandra'ya giden adamların niteliklerini taşıyorduk. Çalışırken amacımız yıkıma neden olmak değil, uyum içinde hareket etmekti; ama bunun ne anlama geldiğini her zaman bilemiyorduk. Denge ve uyumu -mükemmeli- keşfetme ve yıkımdan kaçınma çabalarımızda deneyimlediğimiz iç mücadelelerimiz kitapta bahsedilen zorluklara benzediği için toprağımıza "Perelandra" adını verdik.

74 ilkbaharında bir sabah konuşma seslerine uyandım. Bana sesleniyorlardı. Yatak odasında Clarence'dan başka kimse yoktu. Elbette etrafta bağırabilecek bir insan grubu da göremiyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse korkmuştum. Babamın evini terk ettiğim günden beri yaşamak zorunda kaldığım baskılar yüzünden sonunda bir gün aklımı kaçıracağımı düşünüyordum. Ama bunun her şey iyi giderken olmasını beklemiyordum. Onları bir daha duymayacağımı umarak Clarence'a sesler hakkında hiçbir şey söylemedim.

Ertesi sabah, aynı şey tekrarlandı. Bir takım sesler adımı söylüyordu. Ayırt edilebilen şeyler söylemiyorlardı. Sadece çağırıyorlardı. Ses veya içerik olarak tehdit edici değillerdi. Yine de Clarence'a bir şey söylemedim. Ona hastaneye yatırılmam gerektiğini nasıl söyleyeceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Üçüncü sabah. Yine sesler.

Daha fazla bekleyemezdim. Keçileri hızlı bir şekilde kaçırdığım çok açık ortadaydı.

Clarence beni dikkatle dinledi ve sonra, hiç zaman kaybetmeden, Yeni Ahit'te ilk Hıristiyanlara yazılan bir mektuptan bölümler okudu. Öyle görülüyor ki, ilk Hıristiyanlar da bazı sesler duymuş ve çıldırıp çıldırmadıklarını sorgulamışlardı. Aziz Paulus onlara bir mektup yazarak duydukları seslerin Ruh'a ait

oluğunu söylemiş ve korkulacak bir şey olmadığına güvence vermişti.

Eh, Aziz Paulus'un hayranı olduğum pek söylenemez -özellikle de kadınların rolü hakkında söylediklerinden sonra. Ama Clarence bana mektuptan alıntı yaptıktan sonra bunun benim için de geçerli olduğunu hissedebiliyordum. Ruh'un sesi hakkında söylenen şeyleri anlamasam da Paulus'un bu insanlara akıllarını kaçırmadıklarını söylemesi dikkatimi çekmişti.

Duyduğum sesler Clarence'ı hiç endişelendirmedi. Aklımı yitirdiğimi söylediğimde bunu reddediyordu ve bu seslerle başka bir bakış açısıyla uğraşmam gerektiğini söylüyordu. Meditasyon yapmamı önerdi.

Meditasyonun ne olduğunu bilmiyordum. Bu kelimeyi ilk olarak iki buçuk yıl önce, Peggy Townsend meditasyon yapmayı öğrenmemi önerdiği zaman duymuştum; o zaman da neden bahsettiğini anlamadığım için bu öneriyi bir kenara atmıştım. Şimdi Clarence da aynı şeyi öneriyordu. Meditasyon yaptığım takdirde bu seslerin ne olduğunu anlayabileceğimi hissediyordu.

O öğleden sonra meditasyon yapmak için -bu her ne demekse- yatak odasına gittim... ve bir ses duydum. Bana yere uzanmamı söyledi. Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını düşünerek yere uzandım. Sonra ses bana kaslarımı gevşetmemi söyledi. Talimatları en iyi şekilde uygulamaya çalıştım. Sonra, çocukken "fantezi kurmak" istediğimde yaptığım gibi zihnimi rahat bırakmam gerektiği söylendi. Gözlerimi yumdum ve çocukken yaptığımın aynını yaptım. Bedenim benzer bir havalanma hissi duyumsadı ve bir noktada, sanki bir kayalığın tepesinden boşluğa düşmüşüm gibi hissettim. Bu, bana söylenene göre, meditasyondu.

Daha sonra çocukluk fantezilerimden birini yeniden yaratmam söylendi. Çok az bir çabayla eskiden "gittiğim" bir adayı anımsadım ve birdenbire bu adayı tekrar deneyimliyordum. Bu, bana söylenene göre, astral seyahat denen şeydi. Bütün bu ço-

cukluk fantezileri aslında meditasyonun astral seyahat olarak adlandırılan biçimiydi.

Kendimi adadan geri çekip boşlukta uçuyormuşum hissine geri döndüğümde, "ses" her günümün bir bölümünü meditasyon yaparak geçirmemin önemli olduğunu, meditasyonun yalnızca boşlukta uçmak veya astral seyahat anlamına gelmediğini açıkladı. Öğrenmek istediğim takdirde bana açık olan birçok yönü vardı. Tek yapmam gereken öğrenmek istediğimi söylemem, yardım istemem ve her gün aynı şekilde gevşemeyi başarmamdı. Yatak odasında duyduğum sesleri düşündüğümde, meditasyona yönelmem için beni belli belirsiz dürttüklerinde buna yanıt vermediğim için daha belirgin bir işaret yollandığı söylendi.

"Ses" sustu. Başka bir şey söylemesini bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Meditasyon denen bu şeye devam edip etmeyeceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu, bu yüzden ben de devam etmek istediğimi ve yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Yanıt gelmedi ve duyulduğumdan emin olamadım.

İkinci gün tekrar gevşedim, kayalığın tepesinden boşluğa kaydım -ve hiçbir şey olmadı.

Üçüncü gün de kayalığın tepesinden boşluğa kaydım, ama bu sefer boşluğu daha farklı duyumsuyordum. Sanki boşluğa kaymadan önce bulunduğum nokta daha yüksekti. Önümde boş bir alan yerine suretler gördüm. Sanki gözümü odaklayamadığım için yalnızca biçimlerini seçebildiğim bir grup insan vardı. Onlara bir pencerenin ardından baktığım duygusuna kapıldım ve birdenbire, yuvama geldiğimi fark ettim -gerçek yuvama. Bu yerin neresi olduğunu bilmiyordum ama hiç şüphe yok ki burası benim yuvamdı ve yeryüzüne gelmek için yuvamı terk etmiştim. Bir sıla hasreti dalgası içimi kapladı. Burada kalmak için çok güçlü bir istek duyuyordum. Sonra, dünyaya gelmeyi neden tercih ettiğimin bilinçli olarak ayırdında olmasam da, doğru bir karar verdiğimi hissettim.

Bütün suretler bana doğru döndü, varlığımı fark etti ve beni oldukça etkileyen kolektif bir sevgi dalgası gönderdi.

Başlangıçta ben de onlara sevgimi gönderdim ama onların bana gönderdiği sevginin yoğunluğuna ulaşamıyordum. Bedenimde biriken bir baskı hissettim - "sevgi dalgası"nın yoğunluğundan kaynaklanan bir baskı. Sonunda daha fazla dayanamayacağımı, patlayacağımı hissettim ve kelimenin tam anlamıyla hıçkırmaya başladım.

Bu deneyimin etkisinden kurtulabilmem için bir yarım saat geçmesi gerekti, ama bunu başardığımda varlığımı yeryüzünün hakim olduğu bir noktadan değil, dünya dışında bir noktadan hissetmiş olmanın verdiği duygularla kendim hakkında yepyeni bir bakış açısına sahiptim.

Dördüncü gün, yatak odasına geri döndüm ama bu defa gergindim. Eve gitmek her ne kadar güzel bir deneyim olsa da yoğunluğu beni korkutuyor ve böylesine bir yoğunluğu kaldıramama fikri beni endişelendiriyordu. Kayalığın kenarından boşluğa kaydığımda yeniden yardım istedim.

Büyük, hızla akan bir derenin üzerinde kemerli bir taş köprü gördüm. Köprünün üzerinde yürüdüğümü duyumsadım. Dirseklerimi kenarlardaki korkuluklara dayadım ve suyun akışını izledim. Bir süre sonra yanımda bir varlık hissettim. Dikkatimi sol tarafımda yoğunlaştırdım ve orada otuz beş, otuz altı yaşlarında, Budist keşişlere benzeyen genç bir adam gördüm. Hiçbir şey söylemedi, hatta bana bakmadı bile. Ama onun yanında kendimi güvende hissettim.

Benimle hiç konuşmadan ve bana bakmaksızın, talimatlar iletmeye başladı. Sanki zihnini doğrudan benimkine akıtıyordu. Bana meditasyonun temellerini aktarmaya başladığında bu "kişi"nin bana yardım edecek, öğretmenim olacak kişi olduğunu anladım.

Sonraki iki yıl boyunca bu adamla köprüde buluştum. Aynı adamla. Benimle her gün çalıştı.

Enerji kelimesi kavramı ve zihnimi düşüncelerden nasıl arındırmam gerektiği üzerinde aylar harcadık.

Önemsiz, zararsız olduklarını varsaydığım kelimeleri zihnimde bıraktığım takdirde bunların bana nasıl sıkıntı verebileceklerini gördüm. Sorunun kelime olmadığını, ardında bıraktığı enerji olduğunu öğrendim. Her gün, zihnimi arındırma üzerinde çalışıyordum. Öğretmenim bana kelimeleri zihnimden çekip aldırıyor, onları koyu renk bir kağıda sardırıyor ve dereye attırıyordu. Sonra onların su üzerinde yüzerek uzaklaşmasını izliyordum. Zihnime geri dönüyor, başka bir kelime buluyor, onu da çekip alıyor ve aynı işlemi tekrarlıyordum.

Meditasyondan çıkma "sanatı" üzerinde de çalışıyorduk. Bana telefonun çalması gibi dış müdahalelerden kendimi nasıl koruyacağımı, meditasyonum dışarıdan gelen bir sesle aniden bozulduğunda, enerjiyi kullanarak o düşme hissinin hızını nasıl kesebileceğimi öğretti.

En çok astral seyahat derslerim sırasında eğlendim. Astral boyutta olan bir kişinin diğerlerine hizmet etmeyi talep edebileceğini ve sıkıntıda olan insanların yardımına hızlı bir şekilde koşabileceğini öğrendim. Bir gün, meditasyon süremi "hizmet ederek" geçirmeyi talep ettim ve kendimi derhal Yugoslavya'da bir trende buldum. Elbette kimse beni göremiyordu. Trende Ortodoks bir rahip vardı. "Eve döndüğümde" duyumsadığım düşünsel deneyimi onun zihnine aktarmam gerekiyordu. Onu buldum, deneyimimin enerjisini kendi zihnimden onun zihnine naklettim ve sonra oradan ayrıldım. Rahibin mutsuz olduğu ve kendini çaresiz hissettiği, trenin kaza yapacağı ve rahibin bu kazada öleceği söylenmişti. Eğer o durumda ölecek olursa, ruhu öte dünyaya geçmekte büyük zorluk yaşayacaktı. Eve dönüş deneyimimi onun zihnine aktardığımda o da bunu deneyimledi ve ölmeden önce kendini umutsuzluktan kurtarmayı başardı. Ertesi gün, gazeteyi karıştırıyordum ki arka sayfalarda küçük bir haber

gözüme çarptı. Haberde Yugoslavya'da yüzden fazla insanın ölümüne neden olan bir tren kazasından bahsediliyordu.

Bu tip bir "iş"i ödüllendirici ve heyecan verici bulmuştum ve birkaç ay boyunca ne zaman meditasyon yapsam, hizmet etmeyi talep ediyordum. Her seferinde değişik şeyler deneyimliyor ve çevremizde sürekli var olan şaşırtıcı, karmaşık ama gözle görünmeyen eylemler hakkında yeni şeyler öğreniyordum.

Birkaç ay sonra, durmaya karar verdim. Bu işin gerçekten yararlı olduğunu derinden hissetmeme rağmen, bunun benim gerçek işim olmadığını da hissediyordum ve ilerleyebilmek için durmak zorundaydım. Devam etmek, gerçek işimden -bu her neyse- kaçmak demekti. O zamandan beri astral seyahat gerektiren hiçbir iş yapmadım.

Bu yeni dünyada ilerlemeye başladıkça, Katolik Kilisesiyle olan ilişkim daha mesafeli, daha bulanık bir hal almaya başladı. Kilisenin genel tutumu deneyimlediklerimi destekler nitelikte değildi ve deneyimlediklerim kilisenin bana verebileceği her şeyden daha fazla yaşamsal gerçekliğe sahipti. Gerçeğin özünün kendi içimde olduğunu fark etmem artık ruhban sınıfının aracılığına ihtiyacım olmadığı anlamına geliyordu.

12 Haziran 1974'de Papa Altıncı Paul'e o tarih itibarıyla Katolik Kilisesinden istifa ettiğimi belirten bir mektup yazdım. Elbette Katolik Kilisesinin ve Papanın küçük mektubumu zerre kadar umursamadığını hepimiz biliyoruz ama benim için bu mektubu yazmak ve bağlarımı resmen koparmak önemliydi. Kiliseye -vaftiz yoluyla- net bir eylemle girmiştim ve aynı şekilde net bir eylemle ayrılmak zorundaydım.

Mektuba imzamı atar atmaz yirmi dört saat boyunca çıkma yı başaramadığım bir meditasyona girdim. Başta kendimi, oksijen kordonum bir uzay gemisine bağlı olarak, uzayda uçarken gördüm. Sonra kordon kesildi ve serbestçe uçmaya başladım. Yirmi dört saat boyunca kaldığım yer orasıydı. Uçarken, iki güç

lü duygunun etkisine girdim. Bunlardan biri özgürlüktü. Artık istediğim yönde ilerlemek için özgürdüm.

Sanki tüm evren birdenbire benim olmuştu. İkincisi sorumluluktu. Bu noktadan itibaren tutumumun, izleyeceğim yönün, hayatımın ta kendisinin, benden başka kimseye bağlı olmadığını çok güçlü bir şekilde fark ettim. Artık hayatımda son merci olarak başvuracağım hiçbir yapı veya kurum kalmamıştı.

Aralık 1976'da geçmişe dönük hipnoz kavramının -özellikle kendi kendine hipnoz fikrinin- büyüsüne kapıldım. Bunu yapmayı öğrenmek zorundaydım. Tüm geçmiş yaşamlarım hakkında bilgi sahibi olmalıydım. Köprüdeki keşiş gerçekliğin bu yönünü ele almadığından, "kendime kitaplar alıp" bu işi kendi kendime öğretecektim.

İzleyen cumartesi, Clarence ile yeni ilgi alanım üzerine yedi kitap bulduğum Washington D.C.'deki *Yes!* Kitabevine gittik. Raflara göz attığımız sırada Clarence bana iki kitap uzattı ve "İşte, sanırım bunlarla ilgileneceksin" dedi. Kitaplara baktım. Bunlar Findhorn adındaki bir şey hakkında iki kitaptı -The Magic of Findhorn (Findhorn Büyüsü) ve The Garden of Findhorn (Findhorn Bahçesi). Clarence'a bunlarla neden ilgileneceğimi düşündüğünü sorduğumda, "Çünkü bunlar bahçecilik üzerine kitaplar" dedi. 'Aman ne güzel. Yine organik bahçecilik üzerine kitaplar. Ne kadar da sıkıcı' diye düşündüm ve içimden 'Neyse ne, boş ver' diyerek kitapları elimdeki diğer kitapların yanına koydum. Bunlar zaten kağıt kapaklı, ucuz kitaplardı. Clarence'ın istediklerini de alacak böylece onun duygularını incitmeyecektim. Kışın belki de çok sıkılır ve bunları okumaya vakit bulurdum.

Bu kitaba böylesine detaylı bir otobiyografik bölüm dahil etmemin başlıca nedenini hatırlayın. Başıma gelen her şeyin bir nedeni vardı. Clarence bana Findhorn kitaplarını uzattığında bu küçük eylem havadan gelmiyordu. Yıllarca süren bir hazırlıktan

geçmiştim ve bu sayede Findhorn kitaplarını bulduğumda onları okuyabilecek, anlayabilecek ve yaşamımdaki bir sonraki önemli adımda rehber olarak kullanabilecek duruma gelmiştim. O ana kadar yaşadığım her şey bir sonraki dönem için bir hazırlık niteliğindeydi. Şu anda sahip olduğum yeteneklerin ve irfanın kökleri çocukluğumda yatıyor. Umarım sizlere bu bağlantıları gösterebilmişimdir.

Oldukça benzer bir şekilde, şu anda siz de Clarence bana Findhorn kitaplarını uzattığı anda benim bulunduğum noktada bulunuyorsunuz.

Bu kitabı (veya herhangi bir "yardımcı" kitabı) alıp içindekileri kavramanızı sağlayan, yaşamınızda başınıza gelen olayların sizi getirdiği noktadır. Ve bu yaşadıklarınız, benim hayatımın gidişatı kendi açımdan nasıl bir anlam ifade ediyorsa, sizin için de kesinlikle bir anlam taşımaktadır. Yaşamınız daha sakin veya duygusal açıdan daha güzel olabilir. Ya da yaşamınız benimkine benzeyebilir -pek de sakin değil! (Ben bunu "İnsanın başından aşağı kaynar sular döken" spiritüel ekol diye adlandırmaktan hoşlanıyorum.) Her ne olursa olsun, bizi bu noktaya getiren tüm olaylar -yalnızca duygusal anlamda değil spiritüel olarak da- önemlidir. Geriye dönüp baktığımızda ve büyük ya da küçük birçok olayın anlamını keşfettiğimizde, işte ancak o zaman, geçmişimizi mutsuzluk, öfke ve korku yerine şükran ve kutlama duygusu ile anımsayabiliriz.

Giriş'te de belirttiğim gibi, kendi yaşamımı sizler kendi geçmişinizi değerlendirirken kullanabileceğiniz (ve belki de sizi yüreklendirecek) bir örnek olarak sunuyorum. Şimdiye kadar spiritüel bir eğitim almış olduğunuzu anlamanız çok önemlidir. Bizler aldığımız bu eğitimi daha çok yaşamın sıradan, gündelik tarafı olarak nitelendiririz.

Sizler bu yolda düşe kalka ilerleyen budalalar değilsiniz. İlk günden itibaren size yol boyunca yardım etmek üzere tasarlan

mış bir dizi olayın parçasısınız. Bu olayların anlamını fark ettiğimizde hepimiz hayatlarımızda var olan o muhteşem büyüyü kavramaya başlarız. Ben de sizinle bu büyüyü paylaşmak istiyorum.

2
Periler ve Cinlerle İlgili Bu Saçmalık da Neyin Nesi?

O gün Perelandra'ya döner dönmez, kitaplarıma bir göz atmak için oturdum. Elime şahsen seçmiş olduğum hangi kendikendine hipnoz kitabı geçerse geçsin, dikkatim otomatik olarak Findhorn kitaplarına kayıyordu. Bu yüzden ben de Findhorn Bahçesi'ni okumaya başladım.

Bu kitabı okurken hissettiğim heyecanı tarif etmem hiçbir zaman mümkün olmayacak. Ansızın, Perelandra'da çevremde hissettiğim muğlak enerjilerin aslında isimleri olduğunu öğrendim: devalar. Doğa ruhları. Bunlar benim hayal gücümün meyveleri değildi. Gerçekten var olan şeylerdi! Ağaçların arasındayken hissettiğim şey artık tanımlanmış olan ve bilinçli olarak ortak çalışılabilecek bir yaşam gücüydü. Perelandra'da ekolojik olarak dengeli bir bütün yaratma amacımın bu yaşam güçleriyle, doğadaki bu zeki varlıklarla -devalar ve doğa ruhlarıyla- çalışmaya duyduğum isteğin derecesine bağlı olduğunu gördüm.

İskoçya'daki Findhorn'da kumun içinde yetişen bahçe örneğini ve bu bahçeyi yaratan insanların doğadaki zeki varlıklarla nasıl işbirliği içinde çalıştığını okuyarak, yeni bir dünya yaratmak için ihtiyaç duyduğum cesareti kazandım.

Ocak 1977'de bir öğleden sonra koruluğun iç taraflarına doğru yürüdüm ve yüksek, berrak bir sesle "Findhorn'da yapılanları Perelandra'da da yapmak istiyorum. Devalarla ve doğa ruhlarıyla çalışmak istiyorum. Sizi, kendinizi bana tanıtmaya davet ediyorum. Sizden öğrenmeye hazırım" dedim.

Sonra korudan ayrıldım, eve geri döndüm, meditasyona başladım ve bekledim.

Bu "manifesto" sırasında ne yaptığımı bilmiyordum. Ama yıllar sonra, bunun yaşadığım değişime zemin kazandırmak için yapmış olduğum bir tören olduğunu fark ettim. Tören, enerjiyi daha yüksek seviyelerden aşağı çekmek için kullanılan fiziksel bir vasıtadır, böylece enerjiye bir biçim kazandırılır ve törene katılan insanlar ona daha kolay ulaşabilir. Bu, enerjiye netlik ve biçim vermek için tasarlanmış bir araçtır. Bunu gerçekleştirebilmek için özel dekorlar, eylemler, kelimeler, özel bir müzik... uygun olan her neyse onu kullanırız. Ocak ayında o gece bir tören yapmıştım. Ne istediğim hakkında net bir karar vermiştim. Ve dekor olarak koruyu seçmiştim. Sonra kelimeler aracılığıyla bir seri fiziksel eylemde bulunmuştum. Niyetimi belirtmiştim. Basit ve net bir şekilde. Amacımı gerçekleştirmek için ihtiyacım olduğunu hissettiğim şeyi kendi kendime tekrarlamış, sonra da fiziksel olarak eyleme geçerek -meditasyon yaparak ve daha sonra olacaklara kendimi hazırlayarak- beyanımı mühürlemiştim.

Yanıt hemen geldi. Aslında, devalarla ilk defa temasa geçtiğimde Dorothy Maclean'ın Findhorn'da yaşadıklarının aynısını deneyimlemiştim. Benimle aynı anda konuşan -hepsi de bana "vakit geldi de geçiyor" diyen- bir "ses kalabalığı" vardı. Onlarla bağlantı kurdum ve uzun süredir bu anı beklediklerini öğ-

rendim. Findhorn kitabında bu deneyimini anlatırken, Dorothy'nin devalardan sırayla konuşmalarını istediğini söylediğini hatırladım.

Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığından, aynı şeyi denedim. Anında yanıt vererek beni şaşırttılar. Ve o andan itibaren devaların seslerini sırayla duymaya başladım.

Deva, "ışık bedeni" anlamına gelen Sanskrit dilinde bir kelimedir. Meditasyonun başından itibaren devaların bulunduğu düzeyin çok yüksek titreşimli bir bilinç seviyesi olduğunu fark ettim. Sanki birisi bir sürü diyapazona aynı anda vuruyordu ve siz bunların arasındaki ses farkından çok titreşimsel farkı ayırt edebiliyordunuz. Bu daha önce meditasyon sırasında yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Özü belirgin olarak farklıydı.

"Yapılandırma" devaların yaptığı işi tanımlamak için başkaları tarafından sıkça kullanılan bir kelimedir -ve ben de bunun en uygun kelime olduğunu düşünüyorum. Örneğin bir havucu meydana getiren farklı enerjilerin bir araya gelmesini devalar sağlar. Havuç Devası havucun boyunu, rengini, yapısını, yetişme mevsimini, besinsel ihtiyaçlarını, biçimini, çiçeklenme ve tohumlanma süreçlerini belirleyen enerjileri "bir araya getirir" Özünde, Havuç Devası havucun tüm fiziksel ambalajından sorumludur. İmgeleminde mükemmel bir havuç oluşturur, bu mükemmelliği yaratmak için gerekli olan enerjileri bir araya çağırır ve bu enerjiler topluluğunu bir titreşimsel seviyeden diğerine geçerlerken bir arada tutarak maddeleşmelerini sağlar. Daha geniş olan evrensel seviyede olduğu kadar basit seviyede de havuç hakkındaki her şey Havuç Devası tarafından bilinir.

Her gün meditasyon yapıyor ve devalarla bağlantıya geçiyordum. Farkındalığıma bir deva giriyor ve kendini tanıtıyordu. Daha sonra bana talimatlar veriliyordu: Hangi tohumları almam gerektiği. Hangi gübrenin kullanılacağı. Tohumların birbirlerinden ne kadar uzağa ekileceği. Bitkilerin ne zaman budanması ve ara

larında ne kadar boşluk bırakılması gerektiği. Bitki sıralarının hangi aralıklarla düzenlenecceği. Gerekli olan güneş ışığı miktarı...

Her deva sırasıyla farkındalığıma girdikçe, titreşimde hafif değişiklikler olduğunu fark ettim; her birinin kendine özgü bir titreşimi vardı. Bir süre sonra farkındalığıma hangi devanın girdiğini anlayabiliyordum. Bu, farkındalığımı belirli bir devanın titreşim seviyesine "hedefleyerek" onu çağırabilme yeteneğimi geliştirmemi sağladı. Sanki muazzam bir telefon sistemiyle karşı karşıyaydım ve bütün farklı bağlantıları kurmayı öğrenmem gerekiyordu. Ancak böylece hem arama yapabilir hem de gelen aramaları cevaplandırabilirdim.

Bir gün çok farklı bir titreşim hissettim ve kendimi Bahçenin Işık Devasıyla temasa geçmiş buldum. Bu deva bahçenin genel düzeni, zamanlaması ve gelişimi gibi şeylerden bahsediyordu. Ondan, gübreleme yöntemimi değiştirmem gerektiğini öğrendim -yeni metoda göre bahçede sürekli on iki santimlik bir saman, kırpıntı çimen ve yaprak yığını bulunduruluyordu. İki yıl sonra, geleneksel düz sıralardan ortak merkezli dairelere geçmem gerektiği söylendi.

Bahçenin Işık Devasıyla uzun sayılabilecek bir celseden sonra, Toprak Devası benimle bağlantı kurdu ve toprak hakkında Işık Devasından öğrendiklerimi pekiştiren bilgiler verdi.

Devalar birbiri ardından benimle bağlantı kurmaya devam etti. Hiçbir konunun "tamamını" vermiyorlardı. Daha çok, o sırada hangi konuda eyleme geçeceksem onun hakkında bilgilendiriliyordum. Daha sonra, başka bir zaman, daha fazla bilgi alıyordum. Her celseden sonra, ister uygulamaya dair olsun ister bir fikir, bana verilen bilgileri bir deftere kaydediyordum. Sonra, mümkün olduğunca kısa sürede, yapılması gerekeni yapıyordum.

Devalar seviyesinden gelen bilgiler hakkında size bir fikir verebilmek için mesajlardan bazılarını sizinle paylaşacağım. Bu ilk mesajı 22 Mart 1977'de aldım.

Bahçenin Işık Devası

Seni yaratıcı sürecimize katılmaya davet ediyoruz. Bir tohum ektiğinde o tohumla bağlantılı olan devayı ve doğa ruhlarını çağır. O tohum, devalar seviyesinde bir araya gelmiş olan ve doğa ruhları tarafından gözetilen enerjilerle senin aranda bir kapıdır. Tohumu ektiğinde, o türün tüm enerji unsurlarını bir araya getirmesi için devaya seslen. Doğa ruhlarından bu enerjileri almalarını ve onları tohumla kaynaştırmalarını iste. Tohum kendinde bitkinin mükemmeliyet potansiyelini taşır. Bitkinin enerjisinin tohuma yüklenmesi bu potansiyeli harekete geçirir ve onu gerçeğe dönüştürür. Enerjiyi biçimlenmeye davet ettiğinde, doğa ruhlarının enerji kanalını nasıl tohumun içine akıttığını gör.

Yaratıcı sürecimize bu şekilde katılarak doğanın enerjileriyle beraber çalışmanın önemini net bir şekilde göreceksin. Seni, bahçeni bu yeni tarzda ekmeye ve bu sürece bizimle beraber, bir ortak-yaratıcı olarak, katılımının tohumların filizlenmesi ve bitki gelişiminin niteliğinde yarattığı farkı görmeye çağırıyoruz.

Hepimiz devalardan aynı mesajı alabiliriz. Ama hepimiz farklı bireyler olduğumuzdan bu mesajı farklı yorumlarız. Devalardan gelen mesajın niteliği ve özü bozulmaz. Yalnızca yorum farklılık taşır. Kişiliğimden ötürü, ben aldığım mesajı eyleme çevirmeyi tercih ediyorum.

Eğer derhal eyleme geçemeyeceksem, aldığım bilgideki anahtar kelime veya cümleleri çalışmaya başladığım zaman ne yapmam gerektiğini hatırlatmaları için not ediyorum. Dorothy Maclean, Findhorn için devalarla bağlantı kuran kişi, bu mesajları büyük özen göstererek kelimelere çevirdi ve kağıda döktü. Bu alandaki konsantrasyonu ve özeni sayesinde mesajların içindeki lirik zarafeti ve güzelliği yansıtmayı başardı. Farkı duyumsamanız ve devalardan gelen mesajların nasıl duyulduğunu daha iyi kavramanız için Dorothy'nin bazı çalışmalarını sunuyorum.

Manzara Meleği

Size çoğu zaman bitkileri hayat olarak, ışıldayan hayat olarak düşünmenizi söyledim, çünkü onlar gerçekten de hayattır. Aynı toprak gibi. Bizim için o hayat dolu bir kütledir, barındırdığı her minicik hücre veya hücre grubu yaşamın genel tasarımında bir işleve sahiptir.

Topraktaki yaşam gücü toprakta yaşayanlardan gelir. Bu, başlangıçta yalnızca karanlık ya da hareketsiz madde varken sonradan ışığın belirmesi gibidir. Işık karanlığı dönüştürse de, o olmadan varolamaz çünkü karanlık, madde, onun anasıdır, cevheridir. Maddenin veya minerallerin daha yüksek titreşimli biçimlere dönüştürülmesi, evrim diye adlandırdığınız o şey, en düşük seviyede başlar ve en yüksek seviyeye kadar ilerler.

Toprakta yaşayanlar bunda yaşamsal bir rol oynar. Bir bitki, toprak, su, ısı ve havayı kullanarak doğal yolla biçime bürünür. Bütün bunlar elementlerin içindeki görünmez işçiler sayesinde bir araya getirilerek biçim kazanır. Siz bunları, konumlarından ötürü, bazen topraktaki canlılar, bazen periler diye adlandırırsınız. Topraktaki gerekli elementler mantar sayesinde maddeleşir; işte bu yüzden mitlerde periler ve şapkalı mantarlar birbirleriyle bağlantılıdır.

İnsanlar bu yaratıcı sürece kontrollü düşünce ile katılmak istediklerinde, izlenecek yolu zihinlerinde ne kadar iyi tuttuklarına bağlı olarak, süreç hızlandırılabilir ve gerekli elementler neredeyse zamansız ve mekansız maddeleşebilir.

İnsanlar ve alemimiz arasında yapılacak bir işbirliği işte bunu sağlayabilir.

Ses Meleği

Her bitki, yapıcısını kendine çeken bir notaya sahiptir ve do-

ğa ruhları aracılığıyla maddeyi kendine çağırır. Biz devalar sorumluluğumuzda olanların notalarını ayrı ayrı biliriz ve bu notaları, bir diyapazon gibi, her bitki tarafından alınacak şekilde yayarız. Bir tohum filizlenmeye hazır olduğunda, nem ve sıcaklık kendi başlarına o tohumun notasının titreşmesini sağlamaz -bunu biz yaparız. Tohumu yoluna koyar ve izlemesi için notasını ona sunarız. Bu nota bitki geliştikçe ve farklı aşamalara geldikçe değişir, aynen bir erkek olgunlaştıkça sesinin değişmesi gibi.

Ispanak Devası

Düşünceleriniz düzen ve birlik yarattıkça, bütünle daha da büyük bir ittifak kurduklarında, bahçedeki güçler de ittifak kuracak ve böylece uygun olmayan her şey bu bütünün dışında kalacaktır. Zihninizde her bitki için olumlu bir mükemmellik imgelemi yaratırsanız, bu biçime dönüşecektir.

En etkin biçimde çalışmamızı sağlayan şey, bizler her bitkiyi korur ve beslerken sizin yaratıcı düşüncenizle bize yardımcı olmanızdır. Söz konusu olan sizin bahçenizdir, siz onun yaratıcısısınız ve bizler ancak tohum ve bitki ihtiyaç duyduğunda yardım ederiz. Genel sonuç bahçenize yansıttığınız iç gücünüze bağlıdır.

Manzara Meleği

Sizler yalnızca dış biçimi görür, gerçekleşen devamlı süreci fark edemezken, bizler yaşamı iç güç olarak görürüz. Sizin de bizler gibi düşünmenizi istiyoruz çünkü bu her şeyi hepimiz için daha kolay hale getirecek -sizler gerçeğe daha yakın olacak, aynı zamanda bizi daha iyi anlayacaksınız.

Bu iç güçler en az dış biçim kadar karmaşık bir yapıya sahiptirler; onların da şekli, rengi, yapısı ve bunun gibi nitelikleri vardır ama özleri daha ince ve zengindir. Bitkilere baktığınızda,

gördüğünüz şeyin yaşam ve daha fazlasını barındıran bir iç muadili olduğunu bilin. Zihniniz bu kavramla daha içli dışlı oldukça ve bitkilerin yaşamla parıldadıklarını ve hareket ettiklerini anladıkça siz de bu yaşama gerçekten katkıda bulunacaksınız. Düşüncenizle onların gücüne katılacak ve tüm yaşamın Kaynağı'ndan yararlanarak çok daha fazla güç ve çok daha fazla hayatın ortaya çıkmasını sağlayacaksınız. Hepimizin istediği budur.

Ve son olarak...

Lilium Auratum (Zambak) Devası

İnsanın çalışma alanını genişletmesinin ve ufkuna kendi dünyasının bir parçası olan diğer canlıları dahil etmesinin artık tam zamanı olduğuna inanıyoruz. İnsan, kendi yaratılarını ve titreşimlerini yeryüzüne zorla benimsetmeye çalışıyor. Ve bunu yaparken tüm canlıların, aynen kendisi gibi, aslında bir bütünün parçası olduğunu ve orada yüce bir tasarı ve amaç dahilinde bulunduğunu dikkate almıyor. Her bitki, her mineral bu bütünü meydana getirmek için bir katkıda bulunur, aynen her ruhun yaptığı gibi. İnsan bizleri zekadan yoksun ve iletişim kurulamayacak kadar düşük seviyeli canlılar olarak görmekten artık vazgeçmelidir.

İnsanı yeryüzündeki yaşamın doruk noktasına koyan evrim teorisi yalnızca kimi açılardan bakıldığında doğrudur. Tanrının, yani evrensel bilincin, tüm canlılarda barındığı gerçeğini bir kenara atar. Örneğin, kabul edilen genel kanunlara göre, ben birçok şeyin farkında olamayacak kapasitede, özellikle de sizinle konuşma yeteneğinden yoksun olan basit bir zambağım. Ama bir yerlerde, nasıl sizin karmaşık fiziksel bedeninizi yaratan bir zeka varsa, bizim basit yapımızı da meydana getiren ve getirmeye de devam edecek olan bir zeka mevcut.

İç zekanın neredeyse farkında olmadığınız gibi, bedenlerini-

zin büyük bir kısmı da kendi kontrolünüz altında değildir. Kendinizin yalnızca belirli bir parçası hakkında bilinç sahibisiniz ve aynı şekilde etrafınızdaki yaşamın yalnızca belirli bir kısmının farkındasınız. Ama içinizdeki ve çevrenizdeki yaratıcıyla iletişime geçip, onunla uyum içinde hareket edebilirsiniz.

Hepsi de Bir'den kaynaklanan çeşitli bilinç düzeyleri vardır. Bir, hepimizin içindeki bu bilinçtir ki amacı yaşamın tüm parçalarının birbirinin daha fazla farkında olarak ve yaşam denen muazzam ilerleyişte daha güçlü bir birlik oluşturarak en yüce bilince ulaşmasıdır.

Zambağı düşünün, içerdiği her şeyi düşünün ve Bir'in himayesinde bilinç, birlik ve sevgiyle büyümemize izin verin.

Hemen hemen her akşam üzeri, Clarence işten eve döndüğünde, ona o gün devalardan öğrendiklerimi anlatıyordum. Daha başlangıçtan itibaren doğanın bünyesinde bir zekanın varolduğu fikri ona mantıklı gelmişti.

Bir öğleden sonra devalar hakkında çene çalarken, görsel farkındalığıma bir ışık huzmesi girdi. Clarence odanın karşı tarafındaki sallanan koltukta bana dönük olarak oturuyordu ve huzme tam da onun soluna düştü. Bir, bir buçuk metre yüksekliğinde, on santim genişliğinde ve hilal biçimindeydi. Başta zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm. Ne de olsa akşam yaklaşıyordu. Bu "şeyin" beni rahatsız etmemesi için Clarence'ın yüzüne konsantre olmaya çalıştım. Ama bana kalp atışına benzer bir ritimle ışık yollamaya devam ediyordu. Sonunda güldüm ve yenilgiyi kabullenerek Clarence'a bu ışık orada öyle yanıp söndüğü sürece bu konuşmaya devam etmemin mümkün olmayacağını söyledim. Sonra gördüklerimi tarif ettim. Clarence bir süredir yanında bir varlık hissettiğini ama hiçbir şey göremediğini söyledi.

Açıkçası, bu şeyle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ben de ona bir fincan çay isteyip istemediğini sordum! Şey daha da parlak bir ışık yaymaya başladı. Önce sağ sonra da sol gözümü

kapayarak bu tuhaf görüntüye göz yuvarında kalmış bir parça pamuğun neden olup olmadığını anlamaya çalıştım. Gözlerim temizdi. Clarence çay yapmak için -ikimiz için, konuğumuz için değil- dışarı çıktığında tüm dikkatimi ışık huzmesine verdim. Daha da parlaklaştı ve bir farkındalık dalgası hafif hafif içimi kapladı.

Işığın enerjisini içimde hissediyordum. Kendini deva olarak tanıttı ve bana devaların gerçek olduğunu göstermek için orada bulunduğunu söyledi.

Devalarla resmen ve tamamen bağlantı kurduğum an o andı.

Clarence geri döndüğünde, deva hala onun solunda durduğu halde, konuşmamıza devam ettik. Konuştukça ışık huzmesi yavaşça farkındalığımdan çıktı ve sonunda görünmez oldu.

Şubat ayında bir gece yarısı korudaki belirli bir meşe ağacına gitmem söylendi. Ağacın altında oturacak ve sırtımı ona dayayacaktım. Yerde kar vardı ve keskin bir rüzgar onu buz gibi yapıyordu ama giysilerimle sarıp sarmalandım ve meşe ağacına kadar zar zor yürüdüm. Ağacın gövdesinin yanına bir tabure koydum ve sırtımı ağaca dayadım.

Bir dakikadan daha kısa bir süre içinde ağaçtan sırtıma tuhaf bir enerjinin aktığını hissettim. Bedenim dolmaya başladığında kafamın kalabalıklaşmasına meydan vermemek ve kendi enerjimi ağaca akıtmak için nefesimi kullanmaya karar verdim. Harika bir duyguydu -rahatlatıcı ve dengeleyiciydi. Bedenim öylesine ısındı ki, ertesi gece yarısı talimatlar gereği ağaca geri döndüğümde palto giymeye bile gerek görmedim.

Bu ziyaretleri yaklaşık iki hafta sürdürdüm. Sonra durmam söylendi.

O sıralarda soba için odunumuz bitmek üzereydi ve Clarence stokumuz için kesilecek uygun ağaçlar bulmak zorundaydı. Ağaç Devası bana ihtiyacımızı mükemmel karşılayacak on metrelik, kurumuş ve tam da kesim mevsiminde olan bir ağacın ye-

rini söyledi. Bunun yanı sıra, ağacı etrafa fazla hasar vermeden kesmemiz için doğa ruhlarının yardımına ihtiyacımız olacağını belirtti.

Gerçekten de bu ağacı korunun iç taraflarında bulduk. Eğilmişti, bu da düşüş açısının o tek yönle sınırlı olduğunu gösteriyordu. Ağaç dümdüz devrildiği takdirde hiç tahribat yapmayacaktı. Eğer bu düz çizgiden beş santim sola ya da sağa devrilirse birçok sağlıklı ağaca hasar verecekti.

Clarence'a doğa ruhlarının rolü hakkında öğrendiklerimi anlattım. Ağacı kestikten sonra devirmeye hazır olduğu zaman doğa ruhlarından sözlü olarak yardım talep etmesini önerdim. Ağacın nasıl devrilmesini istediğini çok belirgin bir şekilde belirtmeliydi.

Clarence bir sabah erkenden ağaca gitti. Uyanmak üzereyken muazzam yüksek bir sesle bağırdığını duydum, "Hayır! Hayır! Bir metre sola!" Yaklaşık iki saniye sonra evi sallayan bir gümbürtü koptu. Bundan birkaç saniye sonra da alnımın öpüldüğünü hissettim. Kesin, gerçek bir öpücük. Sinek veya rüzgar falan değil. Sonra bir sesin "testi geçtiğimizi" -ağaç testini- ve artık Perelandra'daki doğa ruhlarıyla resmen bağlantıda olduğumuzu söylediğini duydum. Meşe ağacıyla yaşadığım deneyim bu an için hazırlanmamı sağlamıştı. Öpücüğün sahibi bir doğa ruhuydu.

Clarence odaya yüzünde şaşkın bir ifadeyle girdi ve olanları anlattı. Aynen ona önerdiğim gibi doğa ruhlarından yardım istemiş ve doğru devrileceğinden emin olmak için ağacı testereyle dikkatle kesmişti. Ağaç devrilmeye başladığında ise yolundan tamamen çıktığını -bir metre kadar sağa doğru düştüğünü- görmüştü. Konuşmalarımızdan ötürü doğa ruhlarının gerçekliğine öylesine ikna olmuştu ki, bu krizle karşı karşıya kalınca istemsiz ilk tepkisi onlara kesin olması gerekeni haykırmaktı. Düşüşünün ortasında, havada, on metrelik ağaç sola doğru bir metre dönmüş ve tam da hedefe devrilmişti.

Doğa ruhlarının mesleği "işçilik"tir.

Devalar bir bitkinin değişik unsurlarını bir araya getirir. Enerji "paket"i oluşturulduğunda, devalar bu paketi bir seviyeden diğerine yaptığı "yolculuk" sırasında bir arada "tutarlar", paket yeryüzünün yoğunluğuna adapte oldukça onun titreşimini değiştirir ve ayarlarlar. Paket yeryüzünü çevreleyen eterik katmana ulaştığında görevi doğa ruhları devralır. Doğa ruhlarının sorumluluğu yalnızca enerji paketini karşılamak değil, ayrıca onun doğru formuna kavuşmasını sağlamaktır. Bir bitkiye ışığını, özünü, yaşam şablonunu onlar verir.

Devimsel açıdan bakıldığında, devalar evrenseldir. Benim Havuç Devam sizin Havuç Devanızla aynıdır. Ancak doğa ruhları yereldir. Benim Perelandra'daki doğa ruhlarım sizin bölgenizde çalışanlarla aynı değildir.

Doğa ruhları da, aynı devalar gibi, ışık enerjisinden meydana gelen varlıklardır. Yeryüzüne ve yeryüzünün yoğunluğuna daha yakın mesafede çalıştıkları için enerji titreşimleri devaların titreşiminden daha yoğundur. Ancak bu yine de bizim için hissedilecek büyük bir deneyimdir. Doğa ruhları enerji kayaları gibi hissedilmezler. Yalnızca devaların enerjisinden daha yoğun hissedilirler.

Yıllardan beridir bu şeyler hakkında diğer insanlarla konuştuğumda, birçok kişi devalarla ilgili deneyimleri olduğunu anlattı -çok yoğun, hafif, saf deneyimler. Konuşmamız ilerledikçe onların gerçekte doğa ruhlarını deneyimlediklerini ve doğa ruhlarıyla bağlantı kurduklarında bu kadar yoğun bir his yaşayacaklarını ummadıkları için onları devalar sandıklarını fark ettim.

Doğa ruhları aynı zamanda bitkilerin, hayvanların ve minerallerin esenliğinin korunmasından da sorumludur.

Form ile o formun içinde barındırdığı yaşam enerjileri arasındaki kaynaşmanın nitelikli olmasını sağlarlar. Havucun renginde bir değişiklik yapmak istersem, bu değişikliği devaların bulundu-

ğu seviyede aramam gerekir. Çünkü bu havucun yapısının bir parçasıdır. Ama eğer toprağı hazırlamak ve havucu mükemmel bir şekilde yetiştirmek istersem yardım için doğa ruhlarına başvurmam gerekir zira onlar varolan formla doğrudan çalışırlar.

Okuduğum kadarıyla, Findhorn'da yalnızca doğa ruhlarının kullanımına ayrılan bir bölge vardı. Burası insanların girmediği ve kendi halinde bırakılan bir yerdi. Perelandra'da da aynı şeyi yapmam gerektiğini hissettim. Bunun için bahçenin yanında, korunun sınırına yakın bir yer seçtim ve burasının artık yalnızca doğa ruhlarına ait olduğunu göstermek için etrafını iple çevirdim. Daha sonra alanın ortasında durdum ve doğa ruhlarını "Doğa Bahçesi" diye adlandırılacak olan bu özel yere davet ettim. Derhal çok büyük bir enerji akımının içeri doğru aktığını hissettim ve "Sonunda! Artık işe koyulabiliriz" dendiğini duydum.

Oraya ait olmadığımı hissederek, alandan yavaşça çıktım. Doğa Bahçesi artık Perelandra doğa ruhlarının görev üssüydü.

Yüzyıllar boyunca süregelen gelenekler, peri masalları ve halkbilim sayesinde insanların büyük bir kısmı doğa ruhlarını cinler, periler ve gnomlar, yani ormanın "küçük insanları" olarak düşünüyor. Ben doğa ruhlarını fırıl fırıl dönen ışık enerjisi küreleri olarak deneyimliyorum.

Korunun içinde yanımda bu "enerji topları"ndan birisi olduğu halde yürüdüm ve önüme bir ağaç çıktığında çevresinden dolanmam gerektiğinde "enerji topu"nun ağacın içinden dosdoğru geçerek diğer taraftan çıktığını gördüm. Kişisel iç imgelemimin -bazılarının adlandırdığı şekilde psişik imgelem- aktif olduğu alan enerji alanı olduğundan, daha çok enerji dalgaları, enerji dinamikleri ve enerjilerin karşılıklı etkileşimini görüyorum. Doğrusu şu ki, çevremdeki gerçekliği biçimden ziyade enerji olarak görmeye meyilliyim. Bu yüzden bir enerji gerçekliği kavramıyla kendimi rahat hissediyorum. Peri, cin ve gnom kavramları bana tanıdık gelmiyor ve beni rahat hissettirmiyordu. Çocukluğ

ğumda atlarla ilgili kitaplar okuduğumdan peri masalları ve halkbilimle bezenmiş hiçbir altyapım yoktu. Doğa ruhları bana görünmeye karar verdiklerinde bunu göz önünde bulundurdular ve rahat olduğum bir bağlam seçtiler: enerji. Eğer bana doğru gelen bir cin ya da peri görseydim, kendimi mutlaka akıl hastanesine kapattırırdım.

Doğa ruhları insanlara görünmeyi nadiren tercih ederler ve bunu yaptıklarında özel bir amaç taşırlar. Bu, diğer nedenlerin yanı sıra, göründükleri insana varlıklarına dair somut bir kanıt vermek için veya doğa ruhları ve söz konusu insanın beraber başardığı bir şeyin kutlanması sırasında olabilir.

Onların bir insanın isteği ya da kaprisi doğrultusunda görünmeye zorlanamayacaklarını öğrendim. Eğer görünür olmayı seçerlerse, bunu kendileri önemli gördüklerinden yaparlar.

Ayrıca, doğa ruhlarından insanlara gerçekten de peri, cin, gnom ve buna benzer şekillerde göründüklerini öğrendim, ama yalnızca bu kavramlarla rahat olan insanlara. Bunu gerçekleştirmek için bizim kendi düşünce formlarımızı kullanıyorlar. Biz insanlar örneğin bir perinin nasıl görüneceğine dair uzun zamana dayanan bir gelenek oluşturduk. Bu küçük varlıklardan detaylı bir şekilde bahseden kitaplar, öyküler ve çizimler var. Geleneğe uygun bu düşünce formları zihnimizden yayılarak yeryüzünün eterik katmanının bir parçası haline gelir -burası tüm düşünce formlarımızın "tutulduğu" seviyedir. Bir doğa ruhu görünmeye karar verdiğinde eterik katmana girme hakkına sahiptir ve bu düşünce formlarını veya düşünce formu kombinasyonlarını bir şekle bürünmek için kullanabilir- ve o bedeni yaratarak kendini görünür kılar. Bu yüzden, doğa ruhlarını gerçekten gören bir insanın "Ben bir peri gördüm" demesi mümkündür.

Ama bunun tam tersi bir durum da söz konusu olabilir. Doğa ruhları gördüğünü söyleyen birçok insanla karşılaştım. O anlarda aralarında geçen etkileşim hakkında konuştuğumuzda, ger-

çekten doğa ruhları görmediklerini fark ettim. Burada anahtar nokta bir insanın doğa ruhlarını kendine görünmeye razı edemeyecek olmasıdır. Ama bazı insanlar onları görmeyi o kadar çok istiyor ki, gerçekte kendi canlı düşünce formlarını yaratıyorlar. Bu form gözle görülebiliyor, hareket ediyor, onlarla konuşuyor. Ve çoğu zaman söz konusu kişinin kendini rahatsız hissetmesine neden oluyor. İşte bu da diğer bir anahtar noktadır. Doğa ruhlarından sürekli bir sevgi enerjisi akar. Onların hayal kırıklığını, hatta öfkelerini deneyimlediğimde bile bu duyguları her zaman sevgi bağlamı içinde hissettim.

Doğa ruhlarıyla beraber çalıştığım yedi yıl boyunca onlara karşı hiçbir zaman korku veya endişe hissetmedim. Onlardan bana her zaman sevgi, koruma ve şefkat aktığını hissettim.

Biz insanlar sahip olduğumuz gücü ancak yeni yeni anlamaya başlıyoruz. Arzulayarak, çok yoğun arzulayarak, hareket eden bir düşünce formu yaratabileceğimizi fark etmiyoruz. Ve bütün bu şeyler bizim yaratımımız olduğundan, onlara tüm vasıflarını -hatta duygusal vasıflarını bile- biz veriyoruz. Bu yüzden, eğer cinlerin kızgın olduğunu düşünüyorsak, kızgın bir cin yaratıyoruz. Bu düşünce formu daha sonra bizi korkutuyor.

Doğa ruhları, kendi düşünce formlarımızla onları yanlışlıkla karıştırdığımız için "kötü bir şöhret"e sahipler. Yeryüzündeki yaşamın gözetilmesinde onların da rolü var. Yaşam güçleriyle sürekli ilgileniyorlar. Yaşamı daha olumsuz kılmak onların işi olmadığı gibi bizde korku uyandırmak da kesinlikle yaradılışlarının bir parçası değil.

Doğa ruhları hakkında bir şey daha: Onlar son derece güçlü varlıklardır. Çevremizdeki tüm formların varlığından sorumlu olan onlardır ve bir pire göz açıp kapayana kadar bu formu ortadan kaldırabilirler. Her şey olabilirler, ama hiç ama hiçbir zaman şirin değildirler. Ne de bizim tarafımızdan kontrol edilebilirler. İnsanlarla yaratıcı bir işbirliği içinde çalışmayı beklerler ve konumları gereği daha azını kabullenmeyeceklerdir.

Şubat ayında bahçenin düzeni hakkında talimatlar verildi. Bahçeyi bir uçtan arşınlamaya başlayarak, devalardan aldığım bilgiye göre bitki sıralarının yerlerini belirledim. Nerede bir sıra olması gerekiyorsa, orada toprağa bir kazık çakıyor, üstüne oraya ne ekileceğini yazdığım bir etiket iliştiriyordum. Geçen yıllarda bu işi tamamlamak tüm günümü alırdı. Deva aleminin yardımı sayesinde işlemi yarım saatte bitirdim.

Bazı tohumları -domates, yeşil biber, brokoli, lahana, Brüksel lahanası ve karnabahar- evdeki kaplarda yetiştirmeye başladım. Her sebzeyi aldığım talimatlara göre ektim.

Sonra sebzeyle bağlantılı olan devayı ve doğa ruhlarını çağırarak sebzenin enerjilerini tohuma yüklemelerini istedim. Sonuç inanılmazdı. Tohumların hepsi iki günden daha kısa bir süre içinde filizlendi. Domatesler iki günden kısa bir sürede filizlenip gerçek yapraklarını verdi. Ardından fideler normalinden iki kat daha hızlı büyümeye başladılar. Bitkilerin renkleri canlı ve parlaktı. Brokoli, lahana, Brüksel lahanası ve karnabahardaki yeşil tonları birbirinden farklıdır. Bu farklılık artık apaçık ortadaydı. Bitkilere dokunduğumda yapraklardaki elastikiyeti hissedebiliyordum. Sanki yaprak bitkide somutlaşan yaşama artık hakim olamıyor ve yaprağa dokunmak bu yaşamın yapraktan sıçramasına neden oluyordu.

Mart ayının başlarında, önceki yılın programına nazaran bir ay önde gidiyordum ki kaplarda yetiştirdiğim bitkilerden domates ve yeşil biber haricindekileri bahçeye nakletmem gerektiği söylendi. Ayrıca bu işleme belirli bir günde, akşam saat onda başlamam gerekiyordu. O tarihe kadar, bitkilerin soğuğa ve rüzgara alışması için kapları her gün dışarı çıkarıyordum.

Saptanan akşam kapları bahçeye götürdüm ve çalışmaya koyuldum. Ay parlaktı, ne yaptığımı rahatça görmemi sağlıyordu.

Doğa ruhları bitkileri şoka sokmadan onları nasıl dikmem gerektiğine dair talimatlar veriyorlardı. Bitkinin enerjisinin ge-

celeri kökte bulunduğunu ve böylece dikim işleminin geceleri yapılmasının tercih edildiğini söylediler. Enerji gündüzleri sap ve yapraklarda bulunuyordu. İnsanlar açısından düşünüldüğünde, bitkiler geceleri insanların uykuda olmasına benzer bir durumdaydılar. Sessiz, dikkatli ve yavaş çalıştığım takdirde bitkileri rahatsız etmeden nakletmeyi başarabilirdim. Bu, büyüme ritminin bozulmayacağı anlamına geliyordu.

Ve işte paltomu, şapkamı ve eldivenlerimi giymiş, ay ışığının altında saman ve yaprak tabakasının üzerine oturmuş, bitkilerimi ağır çekimde toprağa naklediyordum. Toprağı gereksizce karıştırmaktan kaçınarak, kök için tam yeterli genişlikte delik açmak için bir mutfak çatalı kullandım.

Bu şekilde ağır çekim çalışırken içime işleyen bir huzur duygusunun beni çevrelediğini hissettim. Sanki Le-Boyer'in *Şiddet İçermeyen Doğum Metodu*'nu deneyimliyordum. Yumuşak ay ışığının altında çalışıyordum. Hiç gürültü yapmadan. Her hareketi büyük özen göstererek yapıyordum. Ve gerçekten de bitkilerin rahatsız edilmediğini duyumsayabiliyordum.

Bu şekilde sabaha karşı saat üçe kadar çalıştım ve sonunda işi bitirdim. Daha sonra yalnızca bir defa daha yaşadığım derin bir huzur ve iç sükunet duygusuyla bahçeden ayrıldım.

Keskin Mart soğuğuna ve rüzgarına rağmen, küçük bitkiler hızla büyümeye devam etti. Don olacağının söylendiği geceler doğa ruhlarından genç bitkileri korumalarını istiyor ve ertesi sabah çıkıp baktığımda bahçedeki bu bitkiler dışındaki her yerde kalın bir kırağı tabakası görüyordum.

Dikim mevsimi nisan ve mayıs boyunca sürerken devalardan belirli tohumları ne zaman ekeceğime dair bilgiler aldım. Daha sonra her sırayı doğa ruhlarının yardımıyla hazırladım, tohumları ektim, enerjilerin tohumlara yüklenmesini istedim ve her yeni enerjiyi bahçeye içtenlikle buyur ettim.

Dikkatimi çeken ilk şey bağlantı kurduğum her yeni sebze

enerjisindeki farklı dinamikler ve farklı duygulardı. Ama Soğan Devasıyla temasa geçene kadar hiçbir şey beni gerçekten şaşırtmamıştı. Küçük bitkiler arasında en yoğun enerjiyi şifalı bitkilerin barındırdığı bana daha önceden söylenmişti. Ama bu, Soğan Devasını deneyimleyene kadar bana pek bir şey ifade etmemişti. Bu devanın iletişimi o ana kadar hissettiğim her şeyden çok daha güçlüydü ve bana yoğun bir enerji patlaması yaşattı.

Daha önceleri, bahçede havuç bulundurmanın (genel enerji seviyesi için) iyi olacağına karar vermiştim.

Ama o sıralarda bahçe toprağında kil oranı oldukça fazlaydı -Virginia parlak kırmızı kiliyle ünlüdür. Toprakla çalışmama ve onu sebzelerin büyük bir kısmı için elverişli hale getirmeme rağmen, hala havuç yetiştirmeyi başaramıyordum. Aslında, bu daha çok havuçlara tuğlayı delip geçmeleri için dil dökmeye benziyordu. Ama o sene bahçeye havuç enerjisini de dahil etmenin iyi olacağına ve küçük tıknaz köklerin besin maddesi olarak kullanımları konusunda endişelenmemeye karar verdim.

Doğa ruhları yiyecek gereksinimi yerine enerjiyi temel alan bir karar vermemden öyle memnun kaldılar ki, hoşnutluklarını göstermek için küçük bir kutlama yapmaya karar verdiler. Havuç enerjisinin tohuma yüklenmesini istediğimde, doğa ruhları onu bahçedeki her sıraya öyle bir yüklediler ki, gözlerimi açıp bahçeye baktığımda önümde her yerden fışkıran sekiz santim yüksekliğinde havuç bitkileri vardı.

Bu manzaraya birkaç dakika baktım ve sonra "Şaka yapıyorsunuz değil mi çocuklar?! Öylesine eğleniyorsunuz ha?" dedim (doğa ruhlarından ve eşek şakalarından bahsedildiğini duymuştum).

Yalnızca havuç yetişen bir bahçeyi pek istemediğimden, blöflerine meydan okumaya karar verdim. Ellerimi ileri doğru uzattım ve çok güçlü yoğunlaşarak tüm sıralardaki havuç enerjisini tohumların gerçekten ekili olduğu tek sırada "toplamak"

için ellerimi kullandım. Sonra "Hayır. Hayır. Enerjiyi yalnızca bu sıraya yüklemenizi kastetmiştim, teşekkür ederim" dedim.

Tohumların yaklaşık on dakika önce ekildiği sıradaki havuç bitkileri anında on beş santim yüksekliğe ulaştı ve diğer sıralardaki havuç bitkileri düşerek yerdeki gübreye karıştı.

İşlenebilir iyi bir toprağa sahip olma çabalarım doğrultusunda solucanlara bir çağrı yaptım.

Sıraları diğer ekimler için hazırlama zamanı geldiğinde çalıştığım her yerde çok fazla miktarda solucan olduğunu keşfettim. Bu iyi haberdi. Kötü haber ise solucanları doğramadan toprakla uğraşmamın imkansız olmasıydı. Kendi kendimi mağlup etmiş bir durumda olduğumu hissediyordum. Onları istemiştim, onları elde etmiştim ve şimdi de onları doğruyordum. Bu durum moralimi bozdu ve öfkelenerek toprağı işlemeyi bıraktım, bahçeden çıktım ve yüksek sesle, "On beş dakikalık bir çay molası veriyorum. Geri döndüğümde bu sıradaki tüm solucanların (çalıştığım sırayı işaret ettim) oradan çıkmış olmasını istiyorum. Sıranın istediğiniz her iki tarafında da olabilirsiniz ama içinde olamazsınız" dedim.

Bundan hiçbir sonuç elde edemeyeceğimi biliyordum; sert adımlarla bahçeyi terk edip çay içmeye gittim.

On beş dakika sonra söz verdiğim gibi geri döndüm, çapamı elime aldım ve aynı sırada çalışmaya başladım. Solucanlar tüm sırayı terk etmişlerdi. Herkes bu işe ne kadar şaşırırsa ben de o kadar şaşırmıştım -ve olayların böyle bir hal almasından biraz ürkmüştüm.

Toprağı işlemeyi bitirdim ve eğer biri solucanların dışarı çıkmasını buyurabilirse, onları yeniden içeri davet edebilir diye düşündüm. Ve bunun için "Tamamdır. Tehlike geçti. Sizi sıraya geri dönmeye davet ediyorum. Size on dakika vereceğim" dedim.

Oturup on dakika bekledim ve sonra sıraya geri dönüp elime birkaç avuç toprak aldım ve yeniden solucanlarla dolu olduğunu gördüm.

Bu deneyim bana bir fikir verdi. Çim tarhımızı köstebekler istila etmişti. Solucanlarla olanları gördükten sonra çimlerin üzerine oturdum, iç sükunet sağlamak için biraz bekledim ve Köstebek Devasıyla temasa geçmek istediğimi söyledim. Çevremde fark edilir bir değişim hissettim ama yanıt alamadım. Bağlantının kurulmuş olduğuna güvenerek köstebeklerin neden çim tarhından çıkmasını istediğimize dair açıklamalarımı yaptım.

Köstebeklerin Perelandra'dan ayrılmasını istemediğimi, onların Perelandra'daki yaşam çevriminin önemli bir parçası olduğunu anladığımı açıkladım. Ama acaba koruda veya evden yaklaşık yetmiş metre ötedeki açık arazide yaşamayı düşünürler miydi? Bu iki yerde de rahatsız edilmeden yaşayabilirlerdi. Sonra, çimenlik alanı akşam saat dokuz sularında terk etmelerini önerdim. Fakat köstebeklerin saatin kaç olduğunu muhtemelen anlamayacaklarını düşünerek, yeni yerlerine köstebekleri öldürmekten zevk alan kedi ve köpeklerimizden zarar görmeden taşınabilmeleri için bunu günbatımı olarak değiştirdim. Günbatımında hayvanlarımız akşam yemeklerini yemiş ve uykuya dalmış olacaklardı.

Köstebek Devasından hala ses yoktu.

Çabalarımın başarısızlıkla sonuçlandığını düşünerek bahçeye geri döndüm. Ama yarım saat kadar sonra yaprak hışırtıları duydum. Başımı kaldırdım ve büyük bir köstebek sürüsünün -en az yüz kadar köstebeğin- korunun kenarından telaşla açık araziye seğirttiğini gördüm. İki köpeğimiz ve üç kedimiz de onlara doğru koştu ve ben de bu beş histerik hayvanı durdurmak için yapacağım hiçbir şey olmadığını görerek köstebeklere "Size günbatımı dediğimi sanıyordum!" diye bağırdım.

Bu küçük bir çocuğu beş yüz kiloluk bir şeker yığınının ortasına bırakmaya benziyordu. Yüz köstebeğin görüntüsü hayvanlarımızın devrelerini öyle yükledi ki kıpırdayamadılar bile. Oldukları yerde donup kaldılar ve onlar asabi sesler çıkarıp ken-

di kendilerini tırmalarlarken köstebekler tam önlerinden geçip açık araziye doğru yollandılar.

Mayıs ayının ortasında Findhorn'un kurucularından olan Peter ve Eileen Caddy'nin Birleşik Devletler'i dolaştıklarını ve ayın sonunda Virginia'da bir konuşma yapacaklarını öğrendim. Yaşamımı böylesine değiştiren kitapları yazan bu iki insanı görmem gerektiğini biliyordum.

Clarence işten izin aldı ve beraberce Caddy'lerin düzenlediği bir günlük atölyeye gittik.

Caddy'lerden o gün iki önemli bilgi kırıntısı aldım. İlk olarak, Findhorn Cemaatinin o kış düzenleyeceği "Findhorn'un Özü" adlı üç aylık bir programdan bahsettiler. Bu programdan bahsedildikçe Findhorn'a gitmem ve programa katılmam gerektiğini biliyordum. İkinci olarak, Peter'a devalarla bağlantı kurmuş bir kişinin devaların istediği her şeyi yapmak için koşuşturmaktan yorgun düştüğünde ne yapması gerektiğini sordum. (Devalarla Ocak ayında bağlantı kurduğumdan beri önerdikleri her şeyi mümkün olduğunca en kısa sürede yapmayı gaye edinmiştim. Günüm tamamen devaların insafına bağlıydı ve yorgunluktan tükenmiştim.) Peter'ın bana verdiği cevap tek bir cümleydi.

"Unutma, bahçenin yaratıcısı sensin."

Eve dönerken yol boyunca kendi kendime "Bu bahçenin yaratıcısı benim... Ben bahçenin yaratıcısıyım" diye tekrarladım. Eve döndüğümüzde, bahçenin yaratıcısı olduğuma inanıyordum.

Uşak görevini üstlenmem hiçbir zaman istenmemişti. Daha çok devalar ve doğa ruhlarıyla eşit bir ortaklık konumum olması gerekiyordu. Eşit ortaklık. Bu kendi gücümle yüzleşmem ve kendimi devalar ve doğa ruhlarından daha değersiz görmemem anlamına geliyordu. Ben farklıydım. Daha değersiz değildim.

Meditasyon sırasında bu konuyu devalara açtığımda insanlarla aradıkları ilişkinin eşit, iki tarafın yaratıcılığıyla ortaya konan bir işbirliği olduğunu söylediler. Sonra kendimi ayrı ayrı var

olan tüm parçaları uyumlu bir bütün haline getirmekten sorumlu bir orkestra şefi gibi gördüm. Perelandra'daki rolüm buydu.

Ayrıca, gücümü çevremdeki her şeyle uyum içinde kullanmayı öğrenmem, böylece ortak-yaratıcı işbirliğini sağlamam gerektiği söylendi.

Gücüm bütüne uyum sağlayamayan bir hale geldiği takdirde, doğayla yaratıcı bir işbirliği kurmaktan çok isteklerime boyun eğdirmeye çalışmaya başlayacağımı da öğrenmem gerekiyordu. Bunların yanı sıra, yeryüzünde günümüzde yaşanan ekolojik krizlerin başlıca nedenlerinden birinin insanın gücünü, cehaleti ve kibri yüzünden, çevresindeki her şeyi kendi istediği gibi yönlendirmek için kullanmasından kaynaklandığını öğrendim.

Ertesi gün bahçeye geldiğimde tutumum tamamen değişmişti. Ortaklık konumumu üstlenmeye -ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmeye- hazırlıklıydım. İlk olarak, sabaha karşı üçte gerçekleştirilecek küçük projeler için artık müsait olamayacağımı söyledim. Sekiz saatlik deliksiz uykuya ve kişisel rahatlama için zamana ihtiyacım vardı; yani güneş battıktan sonra bahçeyi terk ettiğimde "ofisim" kapanacaktı. Ve sabahları saat ona kadar müsait olmayacaktım.

Aldığım yanıt bir şükran mesajıydı. Devalar ve doğa ruhları insanla aynı seviyede değillerdi ve benim onları ihtiyaçlarımdan -kendi çalışma koşullarımdan- haberdar etmem gerekiyordu. Benimle temas kuracakları zamanları yeniden ayarlamaya ve emsalsizliğimi göz önünde bulundurmaya istekliydiler. Ruhumu ve kişiliğimi bilmiyor değillerdi. İç bene öylesine yakınlardı ki beni bilgi, anlayış ve derslerle mükemmel bir şekilde donatıyorlardı. Ancak, fiziksel seviyede kendimi insan formunda ifade ediyordum ve bu onların deneyimlemedikleri bir şeydi. İşbirliğimizde kim olduğumu ve nasıl çalıştığımı bilmeyi öğrenmem -ve bu bilgiyi onlarla paylaşmam- önemliydi.

Haziran ayına geldiğimizde, artık istikrarlı bir günlük prog-

ram geliştirmiştim. Her sabah, elimde sabah çayım, bahçenin yanında bir banka oturuyordum. İlk önce, bahçede temsil edilen her devayla bağlantıya geçerek her sıranın, veya bazı durumlarda her bitkinin, ihtiyaçlarını öğreniyordum. Bu bilgiyi günümü planlamak için kullanıyordum. Daha sonra doğa ruhlarıyla temasa geçiyordum ve gün boyunca beraber çalışıyorduk.

Bahçede olduğum tüm zaman boyunca sessizliğimi koruyordum. Çalışırken ne yaptığım ve neden yaptığım hakkında bilgilendiriliyordum. Yani bahçem aslında bir sınıftı.

Bu bahçeyi kurduğumda, önceki iki yıl boyunca bahçeyle uğraşırken edindiğim deneyimlerle ve bahçecilik ve ekoloji üzerine kitaplar okumakla kazandığım bir ön bilgim vardı. Bunlardan, kendi kendime, mantık diye adlandırılan bir iç bilgi yaratmıştım. Ancak bu mantık yeni bahçe için geçerli değildi ve artık beni sınırlandırıyordu. Yeni bir farkındalığa sahip olabilmek için bu sınırları ortadan kaldırmalıydım. Bunu başarabilmem için, devalar ve doğa ruhları bana sürekli mantığımı, sınırlarımı aşmam için özel olarak tasarlanmış deneyimler ve dersler veriyorlardı. Bunun sonucunda, 1977 yılının o yazında meydana gelen birçok ürkütücü olay beni inanılmaz derecede hayrete düşürerek o güne kadar referans bellediğim şeyleri tuzla buz etti. O zamana kadar gözümde mantıksız veya gerçekleşmesi mümkün olmayan şeyler anlamlı -mantıklı- bir hal aldılar.

Findhorn'da olduğu gibi olumsuz koşullarda bir bahçe yetiştiremeyecek ve böylece de kendime (ve bahçeyi görecek herhangi birine) burada farklı bir şeylerin gerçekleştiğini kanıtlayamayacak olmam beni hayal kırıklığına uğrattı. Findhorn bahçeleri kumda yetişiyordu. Eh, benim bahçemde de küçük çapta bir killenme söz konusuydu ama bu yine de kum kadar zorlayıcı (veya etkileyici) değildi.

Ama Haziran ayında, federal hükümet Birleşik Devletler'in tüm doğu kıyısının çok ciddi bir kuraklık sorunuyla karşı karşı

ya olduğunu ve eyaletlerden bazılarının (Virginia dahil) hükümetten yardım talep edebilecek zirai afet bölgeleri ilan edildiğini duyurdu. Bu duyurudan bile fazla etkilenmemiştim.

Tarlaların kahverengine döndüğü bölgelerdeki çiftçilerin içinde bulunduğu zor durum beni daha çok ilgilendiriyordu. Ama Perelandra bahçesi saman, kırpıntı çimen ve yapraktan oluşan bir katmanla tamamen kaplıydı ve bahçecilik üzerine okuduğum kitaplara göre bu metot toprağı kuraklığa karşı koruyordu. Sonunda dikkatimi çeken şey, bir komşumun aynı metotla koruduğu bahçesinin kuruyup gittiğini söylemek için beni araması oldu. İşte o zaman olumsuz koşullarda çalıştığımı anladım ve devalar ve doğa ruhlarıyla bağlantımı kullanarak bu bahçenin serpilmesini sağlayıp sağlamayacağımın önümdeki yeni zorlu sınav olduğunu fark ettim.

Yaz ayları ilerledikçe kuraklık daha da ciddi bir hal aldı. Perelandra bahçesi ise bereketli ve yemyeşildi. Komşular (ki ikin elin parmaklarını geçmeyen sayıdaydılar) bana kuşkulu gözlerle bakmaya başladılar.

Hemen hemen aynı zamanda, artık iyice büyümüş olan lahana, brokoli, karnabahar ve Brüksel lahanaları ciddi şekilde lahana solucanlarının istilasına uğradı. Bu bulunduğumuz bölgede sık rastlanan bir sorundu. Önceki yıllarda, karşı saldırı yöntemimi alışılmış, kimyasal böcek ilaçlarından organik metotlara kaydırmıştım. Ama bu yıl ikisini de kullanmayacaktım. İster organik metotla olsun ister başka bir şekilde, ölü bir böcek ölü bir böcektir. Başka bir çözüm yolu bulmalıydım.

Solucanlar ve köstebeklerle elde ettiğim başarıdan ötürü, Lahana Solucanı Devasıyla temas kurmaya karar verdim. Her dört sıranın sonundaki bitkileri lahana solucanlarına vermek istediğimi söyledim. Sonra solucanlardan belirttiğim dördü dışındaki tüm bitkileri terk etmelerini rica ettim.

Ertesi sabah -her sırasının sonundaki bitki dışında- dört sıra-

daki bitkilerin tümü lahana solucanlarından arınmıştı. Beni en çok şaşırtan şey ise sıra sonundaki bitkilerde bulunan solucan miktarıydı. Her bitkide yalnızca kaldırabileceği kadar solucan vardı -daha önceden sırada bulunan (ve sayıları belirtilen bitkileri anında yok edecek kadar fazla olan) diğer solucanlar yok olmuştu.

Yedi günden daha kısa bir süre içinde diğer bitkiler "iyileşmiş", yapraklarındaki delikler kapanmıştı. Hoş bir sürpriz olarak, belirtilen lahana yazın sonuna doğru, mükemmel bir şekilde, iki kiloluk baş verdi.

Ekim işlemi ilkbahar boyunca sürerken, bahçenin genel enerjisi fark edilir şekilde değişti. Bahçeye ne zaman yeni bir sebze eklense, enerjide bir değişim hissediyordum. Birikerek çoğalan etki güçlü ve olağanüstü canlı bir enerjiydi.

Haziran ayının başlarında "bahçenin yaratıcısı" olarak Perelandra'da bir tören düzenledim. Perelandra'nın tümünü devalar ve doğa ruhları için bir mabet, huzur ve uyum içinde çalışabilecekleri bir sığınak ilan ettim. Bununla beraber, bize katılmayı dileyen her devayı ve doğa ruhunu bahçeye davet ettim. Beyanımı bitirir bitirmez ağaçların arasında her çeşitten yabani çiçek açıldı ve açık havada büyüyen mevsimlik çiçekler için hazırladığım boş saksılar çiçeklerle doldu.

Yaz henüz sona ermemişti.

Mısırlarımız tam da püsküllenmeye başlamışlardı ki, Japon böceklerinin istilasına uğradılar -aslında mahvedildiler demek daha doğru olur. Böcekler poleni yediler ve ipeğimsi dokuyu yok ettiler. Mısırın büyümesindeki doğal süreçte polen, püsküldeden ipeksi dokunun üzerine düşer, yani onu döller. Her koçanın tanelerle dolmasını sağlayan ipeksi dokunun polenlenmesidir. Polen ve ipeksi doku yoksa, sahip olacağınız tek şey hiç tanesi olmayan boş bir mısır koçanıdır. O yaz mısırlarımı kurtarmak istiyorsam eğer, Japon böcekleriyle başa çıkmam gerekiyordu.

Köstebekler, solucanlar ve lahana solucanlarıyla yaver giden şansımdan ötürü Japon Böceği devasıyla temas kurmaya karar verdim. Şaşkınlıktan donakalmama neden olan öyle bir enerjiye rastladım ki bunu ancak hırpalanmış bir çocuğun enerjisi olarak tanımlayabilirim. Bu bir yenilgi enerjisi, teslim olana kadar hırpalanmış bir enerjiydi. Yine de içinde öfkeyle karışık delice bir istek vardı: yaşamı için savaşmak.

Deva bana deneyimlediğim enerjinin kendi seviyesinden değil Japon böceklerinin kendi bilincinden geldiğini söyledi. Devadan onları uzaklaştırmasını istemeden önce, insanın bu böcekle olan ilişkisini, ona neler yaptığını anlayabilmek için bu deneyime ihtiyacım vardı. Bakın, Japon böcekleri Birleşik Devletler'in yerlisi değildir. Ülkemize böcek koleksiyonu için bunlardan birkaçıyla gelen ama onları kaza sonucu elinden kaçıran bir insan tarafından sokulmuştur. Bu topraklarda çok fazla doğal düşmanları yoktur ve zirai sanayimiz için ciddi bir sorun teşkil edecek kadar çoğalmışlardır. Sonuç olarak, yaklaşık son elli yıldır bu böcekle savaşıyoruz. İşte benim hissettiğim bu savaşın sonucuydu.

Bu koşullarda böcekten bir şey istemeye hakkım olmadığını hissettim. Ben de sadece ondan Perelandra'yı bir sığınak olarak tanımasını istedim ve iyileşmeye başlayabilmesi için onu bize katılmaya davet ettim.

Böceklere zarar vermeyeceğimizi ya da onları yok etmeyeceğimizi ve iyileşme sürecine yardımcı olmak için elimizden gelen çabayı göstereceğimizi beyan ettim. Pazarlığa son noktayı koymak için, tabii lafın gelişi, böceklerin pek beğendiği uzun çimenli bir alanı biçmeyerek onlara bırakacağımızı söyledim.

Sonra mısır sorununu dile getirdim. Hala birazını kurtarmayı umarak, her bitki sapının titreşimini ayrı ayrı yükseltmeyi denemeye karar verdim -belki de koçanlar Japon böceklerine rağmen dolardı. Üç günümü ellerimi her sapın üstüne koyarak geçirdim

ve buna BAYILDIM. Üç günün sonunda doğa ruhlarına bu saçmalıktan gına gelmişti ve mısır tarlasını terk etmem ve "bir sonraki uyarıya kadar" dönmemem söylendi.

Devalar ve doğa ruhları "yapış yapış, duygusal sevgi" diye adlandırdıkları şeye yanıt vermezler. Onların sevgisi eyleme geçen ve amaç taşıyan bir sevgidir ve bizden bekledikleri de bu tür bir aktif sevgidir. (Bir atölyede ders verdiğim sırada, bu özel cemaatin liderleri bir çalılığa kadar kendilerine eşlik etmemi istedi. Bu oldukça büyük bir çalıydı ve ölmek üzere olduğunu anlamak için bahçecilik uzmanı olmaya gerek yoktu. Anlaşılan bu çalıyı başka bir topraktan daha yeni nakletmişlerdi ve dikim işleminin bir parçası olarak, topluluktan birkaç kişi her öğleden sonra bitkinin çevresinde bir daire oluşturuyor, el ele tutuşuyor ve ona sevgi yolluyorlardı... SEVGİ. Şu işe bakın ki, çalı buna rağmen ölme nezaketsizliğini gösteriyordu. Bana ne yapmaları gerektiğini sordular. Çalıya doğru yürüdüm, etrafındaki toprağı inceledim, yapraklarını kontrol ettim ve onlara dönüp "Bir de sulamayı deneyin" dedim. Bu eyleme geçen sevgidir. Sevgisiz eylemle karıştırılmaması gerekir. Eyleme geçen sevgi, sevgiyi hissederek yapılan uygun eylemdir.)

Bir sabah geri dönmem söylenene kadar mısırlardan üç hafta boyunca uzak durdum. Her mısır koçanının -tamamen olmasa da- dolmuş olduğunu gördüm. Mısırın devalar seviyesinden gelen yapısal şablonu değişmiş, koçanların doğal püskül/döllenmiş ipeksi doku sürecine gerek kalmaksızın olgunlaşmasına imkan tanımıştı.

Koçanların yarısının olgunlaştığı, çünkü bu mısırların Perelandra'daki kuşları kışın doyurmak için kullanılacağı ve bu miktarın olgunlaşmasının yeterli olduğu söylendi. Biraz ileride duran ve böceklerin zarar vermemiş olduğu diğer mısırlar yalnızca bizim kullanımımız için olacaktı ve doğal sürecinde tamamen olgulaşmalarına izin verilecekti.

Bir ay sonra, kullanımımıza ayrılan mısırlar hiç dokunulmadan, tamamen olgunlaştı.

Japon böcekleriyle anlaşmaya vardıktan sonraki yıllarda bunların daha sakinleştiklerini ve sayılarının azaldığını fark ettim. Birkaç yıl boyunca yalnızca güllere zarar verdiler. Yine de onları rahatsız etmedim. Bu kolay olmadı, zira doğal dürtüm birkaç fiske vurup böcekleri gül çalılarının üzerinden düşürmemi söylüyordu. Ama zihinsel bazı ayarlamalar yaparak onları güllerden zevk almaya da davet edebildim. Son iki yıl boyunca güllere "sataşmadılar" ama yine de, arada bir birkaç tanesini görüyorum. Kendi değişimlerinden ötürü, onlardan özel bir şey istememin gerekli olmadığına karar verdim. Onların varlığı buradaki dengenin bir parçası.

Ağustosun ortasından itibaren günlerim altından kalkamamaya başladığım bir hale geldi. Findhorn'dan Öz programına kabul edildiğimi haber aldım. Kasımın ilk haftası Findhorn'da olmam gerekiyordu. Bu bana kış için yiyecek sağlamak, İskoçya seyahatim için hazırlanmak ve bahçeyi kapatmak için iki aydan biraz fazla bir zaman veriyordu.

Bu baskılarla, bahçeye yaklaşımımda izlediğim tutumu değiştirdim. Artık keyifli sabah çayları için zaman ayıracak durumda değildim ve bahçe için önerilen her şeyi yapabilmek için kesinlikle vaktim yoktu. Bu yüzden sabahları devalarla bağlantı kurmaya daha çok bir talim çavuşu gibi gitmeye başladım. "Tamam. Ne yapılması gerekiyor?" (Dinle) "Olur. Şunu, şunu ve şunu yapacağım ama diğerleri beklemek zorunda."

Kısa bir süre sonra, bir sabah bahçeye geldiğimde boyları bir metre yüksekliğe ulaşmış olan Brüksel lahanalarının bulunduğu sıranın bir böcek güruhunun saldırısına uğradığını, yapraklara kötü şekilde zarar verildiğini ve bitkilerin zayıf düşmüş olduğunu gördüm.

Gözlerime inanamıyordum. Neler olduğunu öğrenmek için Brüksel Lahanası Devasıyla bağlantı kurdum. Bana şöyle dedi:

Şimdi bahçeye baktığında yarısı boş olan bir bardak görüyorsun. Olumsuz olana odaklanıyorsun. Yalnızca yapılması gereken işle ilgileniyorsun. Artık var olan güzelliği ve burada başarılanları görmüyorsun. Tutumun bahçenin enerji dengesini bozdu, onu zayıf düşürdü ve böceklerin istilasına elverişli hale getirdi. Dengeyi bozan sen olduğun için, durumu düzeltmek de senin görevin. Düşüncelerin ve tutumun barındırdığı gücü ve bunların bütünün dengesinde oynadıkları tamamlayıcı rolü anlamalısın.

Bahçeye geri dönmem gerekiyordu ama daha da önemlisi yaz boyunca izlediğim tutumu yeniden benimsemem gerekiyordu. Bu kolay olmadı. Her şeyi bir kenara bırakarak yalnızca bahçeyle ilgilenmek beni oldukça zorladı.

Verdiğim zararı kapayıp, dengeyi yeniden sağlamak üç günümü aldı. Genellikle, bahçeyi orada başarılanlarla ve güzelliğiyle görmeye çaba sarf ettim. Üç günün sonunda böcekler Brüksel lahanalarını terk etmiş ve bitkiler de iyileşmeye başlamışlardı.

Bahçenin dengesini korumanın anahtarının tutum olduğunu artık anlamıştım. Enerji dengesini bozan yapılan işin miktarı değil, çalışırken takındığım tavırdı: Aceleci, endişeli, kaygılı, seyahat konusunda huzursuz. Diğer sorumluluklarımla ilgilenmek için bahçeden ayrıldığımda, bundan böyle bahçeye berrak, sakin ve huzurlu bir zihinle girip çıkmaya karar verdim. Bu sayede, bahçenin enerjisi dengesini korumaya devam etti.

Bahçeyi kışa hazırlarken ilk donu beklemeye ve "bahçeyi uykuya yatırmayı" aceleye getirmem gerektiğine karar verdim. Don olmasını bekledim de bekledim, öyle ki Findhorn için yola çıkıp bu işe Clarence'a bırakmam gerekecekmiş gibi görünüyordu.

Sonunda bir gece don oldu. Son işlemi yapmak ve mevsim çevrimini tamamlamak için bahçeye girdim.

Bir günlük iş olacağını tahmin ettiğim şey tam yedi günümü aldı. Şiddet içermeyen doğum metoduna oldukça benzeyen, olağanüstü bir deneyimdi. Ancak bu sefer söz konusu olan şiddet

içermeyen bir ölümdü. Yedi günü de bahçenin bir parçası haline gelmiş her enerjiye dokunmakla geçirdim.

Enerjiye varlığı için teşekkür ettim ve sonra onu bahçeden azat ettim. Bitki biçimsel olarak ölü olsa bile enerjisinin, bitkinin bilincinin, bahçenin genel enerjisinin bir parçası olarak kaldığını fark ettim. Enerjiyi azat ederken -ister bitkiyi başka yere naklederek ister enerjiyle temas kurup ayrılmasını isteyerek- onun kendi farkındalığımı da terk ettiğini hissettim. Söz konusu sebzeyle çalışmış olan doğa ruhları bahçeyi terk ettiler ve Öğeler Bahçesi'nde gözden kayboldular. Her şeyin, bu büyüme çevriminin bittiği ve dinlenme ve huzur devresine girildiği gerçeğine saygı duyarak, nazikçe ve yavaşça yapılması gerekiyordu. Çevremdeki atmosfer sakindi -çok sakindi. Yaptığım her hareket yavaş ama amaçlıydı... eylemde netlik. Tüm süre boyunca beraber çalıştığım belirli bilinçle temas halindeydim.

Bu deneyimi sizlere aktarmak oldukça zor. Derinliği, huzur, şefkat ve sevgiden oluşan olağanüstü karışımı ve aynı anda birçok seviyede -hem içimde hem de dışımda- gerçekleşmesinden ötürü kolay kolay ifade edilemez. Geriye dönüp bakıyorum da... bu, herhalde beni en derinden etkileyen olaydı.

3
Dersler Devam Ediyor

Mart 1978'de Findhorn'dan bir "ruhsal çöküntü" içinde döndüm. Findhorn'daki cemaat üyeleri bir ağacın tepesinden düşmüş yarı-deli, tuhaf bir kadın olmadığıma ve deneyimlerimin sahiden de gerçek olduğuna inanmışlardı ve benden bu konu hakkında konuşmamı istediler. Ve daha da konuşmamı, daha da, daha da... Başlangıçta bu ilgi ve dikkat gururumu okşamıştı. Ve bahçe hakkında konuşarak kendimi Perelandra'ya daha yakın hissediyordum.

Ama oradaki son hafta, çok fazla konuşup konuşmadığımı sorgulamaya başladım. Her şeyi mümkün olduğunca eksiksiz paylaşmak için duyduğum hevesle devalar ve doğa ruhlarıyla aramdaki taahhüdü, güveni yıkmış mıydım? Aramızda olanların bir sır olarak kalması mı gerekirdi? Doğa ruhları ve devaların dünyasına daha yeni yeni giriyordum ve doğru protokolü bilmiyordum. Aslında bilinmesi gereken bir protokol olduğundan bile emin değildim.

Findhorn'dan ayrıldığımda, bahçedeki eğitimimin artık bitmiş olabileceği fikrine kendimi hazırlamıştım.

Elbette yanılıyordum. Doğadaki zeki varlıklarla çalışmak beni gizli bir derneğin üyesi yapmıyordu. Ne kadar yanlış düşünmüş olduğumun farkına ancak bahçede yeniden çalışmaya başlayınca vardım. İlk temasa geçer geçmez, ortak-yaratıcı işbirliğindeki konumumun değişmediğini anladım. Kısa süre içinde yeni bir yıl, yeni bir bahçe ve yeni derslere tam gaz başlamıştım.

Enerji Olarak Gerçeklik

Enerji tüm derslerimde sıkça değinilen bir konudur. Arabalara koyduğunuz şey değil. Ateş değil. Biçimin ardındaki gerçeklik olan enerji. Bakış açımızı değiştirmenin ve doğayı anlayabilmenin anahtarı budur.

Findhorn'dayken, insanları her maddenin barındırdığı zeki bilinçle tanıştırmak için tasarlanmış ve devaların yardımcı olduğu, bir meditasyon seansına öncülük ediyordum. Herkes bir eşya -herhangi bir eşya- seçiyordu, ardından ben insanları meditasyona yönlendiriyordum. Daha önceden hiç meditasyon seansı yönetmediğim için pek bir şey olmasını beklemiyordum açıkçası. Hatta insanlardan, bunu başaramadığımız takdirde endişelenmemelerini istedim. Bitirdiğimizde herkes çok sessizdi. Teker teker hepsine neler olup bittiğini sordum, eğer bir şey olduysa tabii. Ve teker teker hepsi deneyimlediklerini paylaştılar. Odadaki hemen hemen herkes eşyasıyla iletişim kurmuştu. Hepimiz oldukça şaşırmıştık -onlar bir "şey"le gerçekten iletişim kurdukları bir deneyim yaşadıkları için, ben de meditasyon seansı bu kadar rahat geçtiği için.

O günün ilerleyen saatlerinde devalarla yeniden bağlantı kurdum ve onlara meditasyonun neden bu kadar başarılı geçtiğini sordum.

İnsan kendi dışında var olan şeylerin biçim dışında hiçbir özellik taşımadığı, birçoğunun yaşam barındırmayan biçimlerden ibaret olduğu fikrinden artık vazgeçmeli ve çevresindeki gerçeği enerji olarak görmeye başlamalıdır. Bunun yanı sıra anlaması gereken şey her enerjinin zeki bir bilinç -yani yaşam- barındırdığıdır. Meditasyon siz insanlara farkındalığınızı genişletmenizde yardımcı olacak gereçlerden yalnızca biridir. Artık zamanı geldi. Değişim kaçınılmaz. Zamanlamaya karşı duyarlı olanlar ve kendilerini bu kavramla rahat hissedenler meditasyon gibi yardımcı gereçlerle farkındalıklarını daha kolay değiştirebilecekler.

Enerji ve Biçim Arasındaki İlişki

Enerji biçim aracılığıyla yansır. Bu, yeryüzünün doğal kanunlarından biridir. Yeryüzü, fiziksel olma -yani biçime bürünme- deneyimidir. Ve spiritüellik kavramıyla ilgilenmeye başlayan birçok insanın en çok haykırdığı ve dırdırlandığı şeylerden biri bedenin ruhu sınırlandırdığı ve onu hapsettiğidir. Ancak yer yüzünde bulunmamızın başlıca nedeni de zaten bunu anlamak ve deneyimlemektir: Fiziksel olmak. Biz insanlar enerjimizi, zeki bilincimizi ve yaşam gücümüzü fiziksel gereçler yardımıyla yansıtmanın ne demek olduğunu öğrenmeyi tercih ettik. İnsanların, kendilerini ruhlarından ayırdığı için bedenlerini suçladığını sıklıkla duyarız. Ama onlar burada, yeryüzünde olmanın amacını unutuyorlar. Buradaki mücadele ruha geri dönmek için bedenin bir tarafa fırlatıp atılması değildir. Amaç, ruhun derinliklerine inebilmeyi ve onun biçim aracılığıyla kendisini tam olarak ifade etmesini sağlamayı öğrenmektir. Ben bunun yapılabileceğine inanıyorum; ruhlarımızın, enerji benliklerimizin, kendilerini biçim vasıtasıyla tam olarak ve rahatlıkla ifade edebileceğinin mümkün olduğuna yürekten inanıyorum. Tek yapmamız

gerçken bunun nasıl yapıldığını öğrenmek! Bunun kolay olduğunu söylemiyorum; tek söylediğim imkansız olmadığıdır. Aslında, bu olması gereken bir şeydir.

Elbette, amaç, yeryüzündeki tüm enerjilerin kendilerini biçim aracılığıyla mükemmel ve tam olarak yansıtmasıdır. Doğa alemlerinde bu doğal olarak, kendiliğinden gerçekleşir ve devalarla doğa ruhlarının yardım ettiği bir süreçtir. İnsanlar için bu süreç isteğe bağlıdır. Bizler bu süreci yalnızca yaşamayı değil, onu anlamayı da tercih ettik. İnsanın başını derde sokan şey kendi içinde ve çevresinde olanları değerlendirmekteki kavrayış eksikliğidir.

Cehaletimiz yüzünden yalnızca kendi sürecimizi zora sokmakla kalmayıp çevremizdeki her şeyin sürecini de etkilemeyi başardık.

Çevremizdeki her şeyi kendi ihtiyaçlarımız için kullanılacak gereçler olarak gördük -ve sonra da ihtiyaçlarımızı belirledik. Genetik kodlarla oynadık, onları bozduk, değiştirdik; fazla avlandık, fazla kirlettik, etrafı çöplüğe çevirdik ve her yere bina inşa ettik. Biz bunu kötü ekoloji diye adlandırıyoruz. Bunun en çok konuşulan sonucu ise ekolojik sorunlar yaratmış olmamız. Fark etmediğimiz asıl şey aynı zamanda bir enerji ekolojik krizi yaratmış olduğumuzdur. Yok edilmiş veya doğadaki sayısal dengesi bozulmuş her canlı türü, biçimin ardında var olan enerji seviyesinde yaşanan krizi yansıtmaktadır.

Atmosferimizi bir form olarak düşünün. Bu, birçok unsurdan oluşan kendi başına bir varlıktır. Devalar seviyesinde belirlenen orijinal şablonu mükemmel olarak dengelenmiştir. Temas ettiği her şeyin barındırdığı yaşamı korur. Sonra biz insanlar atmosfere orijinal şablonunun bir parçası olmayan başka unsurlar ekleriz. Bu, formu değiştirir ve artık enerji şablonunun mükemmel bir biçimde yansımasını imkansız kılar. Eğer formu uzun bir süre boyunca değişikliklere maruz bırakırsak, enerji şablonunu ye-

ni forma uyum sağlayabilmesi için değişmeye, dengesi dışında gelişmeye zorlarız. Ve sonuçta, çevremizdeki gerçeği bir denge konumundan zayıflık konumuna geçmeye zorlamış oluruz.

Doğa kendi formunu kendi değiştirir -yeni bir iklime, yeni koşullara uyum sağlar ve değişir. Ama devalar seviyesinde başlatılan bu değişim mükemmel bir değişimdir ve mükemmel bir denge ve mükemmel bir zamanlama dahilinde gerçekleşir.

Doğanın değişiminde oynadığımız rol devalarla işbirliği içinde gerçekleştirilmelidir. Tarih boyunca sayıları pek de fazla olmayan bazı botanikçiler bu tip bir işbirliği çerçevesinde çalıştılar. George Washington Carver bunlardan biriydi. Devalarla çalıştığı için (o bunu Tanrı'yla işbirliğinde olmak diye adlandırıyordu), onun da iştirak ettiği değişimler dengeliydi ve sonuçta elde edilen sağlıklı ve güçlü bitkilerdi.

Ne yazık ki doğayla en geçerli ilişkimiz bir müdahale ve hakimiyet ilişkisidir. Son elli yıl boyunca bu durum öyle kötü bir hal aldı ki, çok sayıda doğa ruhunun buna yanıtı, bulundukları topraklardan ayrılmak oldu. Anımsayın, doğa ruhları enerjinin biçime yüklenmesindeki son evrelerden sorumludurlar ve enerjiye bürünmüş biçime farklı gelişim evreleri sırasında göz kulak olurlar. Tarafımızdan yaratılan bu genel ekolojik manzaradan ötürü bu süreç gittikçe daha zor hatta imkansız bir hal alıyor. Şablon yüklendiği sırada kendini çevreleyen ekolojik uyumsuzluklar nedeniyle dengesini yitiriyor.

Dünyadaki bahçelerin ve çiftliklerin büyük bir kısmında artık doğa ruhları yok. Onlar olmayınca, biçime yüklenen enerjinin niteliği ve miktarı minimum seviyede kalıyor ve yalnızca biçimin ayakta durabilmesine yeten bir enerji sağlanıyor. Sonuçta, elde ettiğimiz şey boş bir form yalnızca. Işıksız gıda.

Doğa ruhları bir alanı terk ettiklerinde insanların pek uğra madığı bir yerde, genellikle ağaçlık bölgelerde, "toplanıyorlar" İnsanların bu alana girmesini önlemek için burayı ölü ağaçlarla

doldurup, sarmaşıklarla örerek geçit vermeyen bir hale getiriyorlar. Bir defasında böyle bir alanın varlığına şahit oldum. Findhorn yakınlarında bir zamanlar insanlar tarafından iyi bakılmış ama sonra terk edilmiş bir toprak parçası ve bir konak vardı. O tarafa doğru yürürken konaktan uzağa, vadinin aşağısındaki küçük bir patikaya doğru çekildiğimi hissettim. Bir ağaç kümesinin yanından geçerken, az önce yürüdüğüm yerden tamamen farklı olan, içine kapanık, başlı başına bir ortama giriyormuşum gibi hissettim. Atmosfer sanki daha da ağırlaşmıştı ve içimde huzur hissetmeme karşın aynı zamanda öfke de hissediyordum. Orayı terk etmeyi düşündüysem de bu tuhaf yerin daha da derinliklerine çekiliyordum. Patika boyunca yavaşça yürüdüm ve kısa bir süre sonra kendimi, eskiden bir süs balığı göleti olduğu izlenimi uyandıran bir yerin yanında buldum.

Burası küçük bir yerdi, her taraf bitkiyle kaplıydı ve konaktan tamamen saklanmıştı. Doğa ruhları benimle orada bağlantı kurarak neler olduğunu ve kendilerinin neden orada bulunduğunu anlattı. Öfkeleri gerçekti ve insanlar yeniden o topraklara girip, bölgenin dengesini tekrar kazanması için çalışmayı istediklerini kanıtlamadıkları takdirde "mabetlerini" terk etmeye niyetleri yoktu.

Doğa ruhlarının topraklardan çekilmesi, destek sistemlerimizin niteliğini belirgin biçimde azaltarak hepimizi doğrudan etkileyen ciddi bir durumdur. Sürekli olarak enerjilenmemiş gıdalar yiyoruz -ve bunun ayak üstünde atıştırılan restoran zincirleriyle hiçbir alakası yok! Bir dahaki sefere ticari bir serada yetiştirilmiş domates yerken ona bakmak için biraz zaman ayırın. Karemsi biçimini fark edin. Solgun rengini. Süngerimsi yapısını. Ve tanımlanamaz tadını. Bu doğa ruhları sürece katılmadığında bitkilere olan şeyin mükemmel bir örneğidir. Söz konusu olan minimal enerjiyle varolan formdur.

Doğa ruhlarının yanlış idare edilen, zarar görmüş ve hastalık-

lı bir ortamı ele geçirip, örneğin mükemmel bir brokoli üretmek için yeterli güçleri olmadığını ima etmek istemiyorum. Bunu elbette yapabilirler ve yapabileceklerini beraber çalıştığımız ilk yıl boyunca bana kanıtladılar. Bölgemizde kullanılan çiftçilik metotları toprağı verimsizleştirirken, böcek ilaçları ve zehirli kimyasal maddeler de havayı kirletiyor. Bütün bunlara rağmen ektiğim her sebzede mükemmellik gördüm. Her bitkiden sağlık fışkırıyordu. Ama bu, tanımaya başladığım gerçekliğe somut bir kanıt olması için tasarlanmış özel bir durumdu. Normal koşullarda doğa ruhları, güçlerine rağmen, bizim yarattığımız çevresel felaketin etkilerini düzeltmeye çalışmayı reddediyorlar. Uyumsuzluğun ne olduğunu anlamadığımız takdirde doğayla uyumsuz olan tutumumuzu fark edip bundan vazgeçemeyiz; ve eğer pisliğimiz sürekli bizim arkamızdan temizlenirse bu anlayışa ulaşmak için hiçbir zaman yeterli istek duymayız.

Enerjilerin Etkileşimi, Birbirine Karışması ve Dengelenmesi

İkinci yılda bahçe ilk yıl olduğundan çok daha farklıydı.

Toprağı özenle hazırladım ve farklı sebze enerjilerinin yüklenmesine yardım edilen sürece katıldım. Her şey çok güzel gidiyordu. Ama tüm bitkiler dikildikten sonra hasat vaktine kadar bahçeden uzak kalmam söylendi. On hafta boyunca bir felaketin meydana gelmesini izledim. Lahana solucanları ve fasulye böcekleri her yerdeydi. Bazı bitkiler anında ölürken diğerleri, domatesler gibi, tamamen çıldırdılar ve bahçenin yarısını istila ettiler. Bu benim için tuhaf bir manzaraydı, özellikle de geçen senenin bahçesiyle kıyaslanınca.

(Bu bir soruna neden oldu. İkinci yıl, Findhorn'dan gelen bir çok ziyaretçimiz vardı. Hepsi de onlara bahsettiğim muhteşem bahçeyi görmeye gelmişti. Yeni bahçeye bir göz attıktan sonra

bana sanki deliymişim gibi bakıyorlardı. Hatta konuklardan bir tanesi, bahçecilik konusunda tavsiyeye ihtiyacım olduğu bariz olduğundan, temas kurmam için Pennsylvania'lı bir bahçıvanın adını verdi. Baskılara bahçeyi savunarak karşılık vermeye çalıştım. Ama sadece yapmam gerekeni yaptığımı, olanların ardında bir mantık olduğuna inandığımı ve süreç bittiğinde bu mantığın anlaşılır hale geleceğini söylemek yerine, onlara olduğunu düşündüğüm şeyleri temel alarak "anlaşılır", mantıklı bir açıklama yapmaya çalıştım. Elbette çıkarımlarım oldukça tutarsızdı. Ama gerçekten neler olduğuna dair bilgilendirildiğimde, dışardan gelen fikir veya etkilerin kendi bahçemin sürecine müdahale etmesine izin vermememem gerektiğini öğrenmiştim en azından.)

Aslında, bu ikinci yılda bahçe benim için bir delil toplama misyonu olmuştu. Enerjinin tamamen yüklenmiş olduğu bitkiler kendi başlarına bırakıldığı takdirde neler olacağını gözlemlemem gerekiyordu. Gerçekten de çevrenin bahçe üzerindeki etkisini gördüm -hangi bitkilerin güçlerini korumayı başardığını, hangilerinin kimyasal değişimler yaşadığını, hangilerinin öldüğünü; hangi böceklerin hangi bitkilerden ne kadar hoşlandığını. Mevsimin sonunda, kendimi haftalar boyunca detayın detayını programlamış bir bilgisayar gibi hissediyordum.

Tüm bu detaylar bahçe üçüncü yılına girdiğinde önem kazandı. Artık öncelikli odak noktamın enerji olduğunu iyice anlamış ve bitkinin durumuna bakarak enerji şablonunun ne kadar etkili olduğunu söyleyebilecek duruma gelmiştim. Eğer bitkinin genel sağlık durumu zayıfsa veya meyvenin rengi, yapısı ve kalitesi olması gerektiği gibi değilse ya da bitki kaldırabileceğinden daha fazla böcek çekiyorsa enerji şablonunun bozulduğunu anlıyordum. Ama durumun nasıl düzeltileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu -bir şey hariç.

Şablonun bir kısmı bitkinin büyüme koşullarını kapsar -iklim, nem oranı, toprak yapısı ve besin dengesi. Eğer brokoliyi

belirli bir yerde yetiştirmek istiyorsam, uygun büyüme koşullarının yaratılmasından ve bu koşulların sürekliliğinin sağlanmasından sorumluyum demektir. Doğayla "ileri düzeyde" çalışmaya başlayan bir kimsenin kemik tozu, gübre, nitrojen, kireç ve su gibi sıradan şeylerle uğraşmaması gerektiğini düşünen oldukça fazla sayıda bahçıvan tanıdım. Ancak bu kişiler uygun büyüme koşulları sağlanmadığı takdirde bitkinin fiziksel açıdan yaşamını sürdürmesini sağlayacak hiçbir destek almadığını fark etmiyorlar. Biçim fizikseldir ve hayatta kalabilmek için diğer fiziksel elementlere ihtiyaç duyar. Aynen insanlarda olduğu gibi. Spiritüel seviyemizi istediğimiz kadar yükseltelim, dengeli beslenmez veya hiç yememeye karar verirsek ya hastalanır ya da ölürüz. Bu kadar basit.

Eğer tek başına bırakılırsa, brokoli koşulların mükemmel olduğu yerde büyür veya doğa ruhları ona gerekli koşulları sağlar. Bunu yapmakta oldukça başarılıdırlar. Örneğin, nitrojen gezegende zaten mevcuttur. Doğa ruhlarının tek yapması gereken şey ellerinin altında olan nitrojen enerjisini belirli bir yere taşıyarak ve bu enerjiye biçim vererek onun brokoli için kullanılabilir hale gelmesini sağlamaktır. Ama eğer insanlar "kendi bahçelerinin yaratıcısı" olarak bir rol üstlenmişlerse ve brokolinin belirli bir yerde yetişmesini istiyorlarsa, o zaman uygun koşulların sağlandığından emin olmaları gerekir.

Toprak, su, ısı vb. kontrol etmişsem ve buna rağmen bitki karşılık vermiyorsa, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bunun üzerine doğa ruhları benimle "kozmik satranç" diye adlandırdığım küçük bir oyun oynamaya başladılar.

Daha tam bir denge oluşturabilmek için, bundan böyle bitkiyi ya da enerjisini bütünden ayrı tutulan bir varlık olarak değerlendiremezdim. Bireyi bütünle olan ilişkisi bağlamında düşünmem gerekiyordu. İşte burada kozmik satranç sahneye çıktı.

Oyun tahtası Perelandra'daki herhangi bir bahçeydi -sebze

veya çiçek. İlk olarak evin önündeki küçük çiçek bahçesinden başladık. Şükür küçükten başlamama izin verilmişti! Dengeyi sağlamak için bahçenin uygun büyüklük ve şeklini göz önünde bulundurmak zorundaydım. Bana "uygun gelen" bir sınır çizmem söylendi; ben de bunun tam olarak ne ifade ettiğini anlamadığımdan sadece gözüme hoş görünen bir sınır çizdim. Sonra, işaretlediğim sınırın içinde kalan enerjiyi "hissetmem" söylendi. Ne yaptığımdan hala emin değildim ve bu yüzden sınırların içindeki enerji seviyesinden bir şeyler hissetmeye çalıştım. Bu bittikten sonra oradan ayrılmam ve ilerleyen saatlerde geri gelmem söylendi.

Geri döndüğümde keresteler ve bir kayayla belirlediğim sınır hafifçe oynamıştı. Alan biraz daha genişlemişti ve biçimi biraz farklıydı. Değişimi "hissetmem" söylendi. Gerçekten de bir değişiklik hissedebiliyordum -daha yoğun bir denge hissi, daha pürüzsüz bir duygu.

Sınır saptanmıştı. Oyun tahtasının içinde istediğim herhangi bir yere bir bitki dikmem ve bunu yaptıktan sonra enerjideki değişimi hissetmem söylendi. Eğer hissettiğim enerji hoşuma gitmezse bitkinin yerini değiştirebilirdim. "Hamle"m içime sininceye ertesi gün geri dönmek üzere oradan ayrılacaktım.

Ertesi gün, bahçede iki bitki buldum -benimki ve bir "yabancı." Bir defa daha enerji değişimini hissetmem ve doğa ruhlarının bütünün dengesini bozan veya rahatsızlık veren bir hareket yaptığını hissettiğim takdirde hamlelerini değiştirerek enerji dengesini düzeltmem söylendi.

Birkaç hafta böyle devam ettik. Ben bir hamle yapıyordum, onlar bir hamle yapıyordu ve her seferinde de enerjideki değişimi hissedebiliyordum.

Bitkiler söz konusu olduğunda, bitkinin çeşidi ve çiçeğin rengi göz önünde bulundurulmalıydı. Ama aynı zamanda kayalar ve odun parçaları da kullanıyorduk. Tüm bunların şekli, bü-

yüklüğü, rengi ve çeşitleri göz önünde bulundurulmalıydı. Bir defasında bitkilerden birinin yanına güzel, büyük, beyaz bir kuvars kaya yerleştirdim. Tüm enerji dengesini fark edilir derecede değiştirdi, Bu değişimin yeterince dengeli olduğunu düşünmüştüm. Ertesi gün kayamın yerinde çok daha küçük ama daha kaliteli bir kuvars kaya buldum. Enerjiyi hissettikten sonra küçük kayanın daha nitelikli bir denge yarattığını fark ettim.

Doğa ruhlarının hamlesini "düzeltmek" zorunda kaldığım zamanlar da oluyordu -hatta bazen benim düzeltmelerim bile düzeltiliyordu ve ben onların bu düzeltmesini tekrar düzeltiyordum. Bu enerji işi konusunda kendime gittikçe daha çok güveniyordum ve onlar da testlerinde gittikçe daha kurnaz oluyorlardı. Bahçenin mümkün olan en dengeli hale ulaştığını hissettiğim ana kadar oyun sona ermedi. Eğer yanılmışsam -bu ilk oyunda dört defa olduğu gibi -ertesi gün döndüğümde bir konumun değiştirilmiş, bir eklemenin yapılmış, hatta bir şeyin elenmiş olduğunu görüyordum. Oyun bittiğinde (ve ben haklı çıktığımda) başka bir bahçeye geçiyor ve orada yeni bir oyun tahtası yaratıyorduk.

Son beş sene boyunca bitkiler aleminin iki yönüne odaklandım: Bireysel olan ve bütünsel olan. Her bitkinin kendine ait enerji şablonunun biçime mümkün olduğunca en iyi şekilde yüklenmesini ve kendini bu biçim aracılığıyla en iyi şekilde yansıtmasını sağlamak için çalışıyorum. Ve kozmik satranç sayesinde öğrendiğim bütünün dengesini sağlamak için çaba sarf ediyorum. Bu bana sürekli meydan okuyan bir uğraş çünkü atmosfer, hava ve diğer koşullar sürekli değişiyor ve doğanın dengesini etkiliyor. Ayrıca, dengenin farklı farklı seviyeleri olduğunu öğreniyor, ne zaman her şeyi kontrolüm altına aldığımı düşünsem tüm manzarayı değiştiren bir gelişmenin farkına varıyorum.

1980 yılının ilkbaharında tüm bahçe yeni bir yere taşındı ve düz sıralar aralarında birer metre mesafe olan on sekiz ortak merkezli daire olarak değiştirildi. (Şekil olarak daire daha güç

lüdür ve enerjiyi düz bir çizginin yapabileceğinden çok daha iyi etkiler.) Otuz metre çapındaki yeni bahçede ortada buluşan üç spiral patika ve kuşların beslenmesi ve yıkanması için ayrılmış bir alan var. Bahçenin çevresindeki çit komşuların at ve ineklerini uzak tutmak için düşünülmüşse de Perelandra'nın bir parçası olan hayvanlar bahçeye diledikleri gibi girip çıkmakta özgürler. Sebze ve meyvelerin yüzde onunu anlaşma gereği doğaya geri veriyorum ama, dürüst olmak gerekirse, yenmiş veya kayıp bitki olduğunu çok nadir fark ediyorum. Sincaplar kuş yeminden sebeplenmek için geliyorlar. Ve tüm yaz boyunca bahçenin bir parçası olmuş olan bir kaplumbağam var ve birkaç yılanım - ama bunlar sadece genel sağlığa katkıda bulunuyorlar. Hala, organik olsun olmasın, böcek ilacı kullanmıyorum. Bahçeyi enerji ilkelerine bağlı kalarak koruyorum.

Bahçeye yapılan önemli bir ilave de kayalar oldu. Bahçenin tam ortasında boyutları 25 x 20 cm olan saydam kuvars kristalleri var. Bunlar muntazaman dizilmiş kuvars kayalarının çevrelediği mermer parçacıklarının oluşturduğu daha geniş bir çemberin ortasında duruyorlar.

Ayrıca ortada dairesel bir arduvaz yol var. Bütün bunlar bahçenin genel enerjisini yaratmaya, sabitleştirmeye, korumaya ve iyileştirmeye yardımcı oluyor.

Mineraller Alemi

Tembel insanların -aptal insanların- bir kayanın bilincine sahip olduklarını söyleyen bir dostum var. Bu gırgır bir benzetme, ama doğru değil. Bu ikinci yılda mineraller aleminin yoğunluğunun yaşamdan "kopukluğundan" değil gücünden kaynaklandığını öğrendim. Bu, dengenin hızlı değişimini kolaylaştırıp sonradan da bu değişimin denge bulmasını sağlayan yapıcı bir güç.

Kaya formuyla ilgili olan bir başka ilginç dinamik daha mevcuttur. Bitkinin fiziksel formu -ağaçlar ve çalılar hariç- her yıl değişmektedir. Mevsimlik çiçekler her mevsim sonunda ölür ancak yeni bitkiler, yeni bir form olarak tekrar filizlenir ve serpilirler. Bir yıllık ömrü olan bitkilerin yeniden tohumlanması gerekir. Sonuç olarak, bitkilerden gelen iletişimin özü daha çok "şimdi" olup geçmişe atıfta bulunmaz. Mineraller ise zaman içinde köprüler kurarlar. Aynı formu yüzyıllar hatta daha da uzun süreler boyunca kullanırlar ve bu zekayla temas kurduğumuzda söz konusu mineralin "belleğinde" bulunan belirli bir tarihsel dönemi veya olayı deneyimlememiz oldukça mümkündür. Örneğin, workshoplarımdan birine katılan bir kadın İrlanda'daki bir kumsalda bulduğu kayanın bilinciyle bağlantı kurmayı tercih etmişti. Meditasyon sırasında, bu kaya kadına bir hediye verdi -mutluluk hediyesi. Bunu yapmak için kadını birçok çocuğun oyun oynadığı ve harika zaman geçirdiği dingin bir kumsal manzarasına götürmüş ve kadın bu manzaradan aldığı mutluluk hissiyle sarmalanmıştı.

Ama bu manzara günümüzden bir görünüm değildi. Aslında 19. yüzyılın sonunda Hollanda sahillerinden birinde geçiyordu -bu kayanın dalgalarla İrlanda kıyılarına sürüklenmeden önce bulunduğu yerde.

Mineraller ayrıca bizimle güneş sisteminin diğer gezegenleri arasında bir bağ kurma gücüne sahiptirler. Aslında bazı minerallerin kaynağı yeryüzünde değildir. Başka gezegenlerde veya yıldızlarda kaynak bulan titreşimleri dünyanın atmosferine girer ve şekle bürünür. Ama titreşimlerinin geldiği yerle olan bağlantılarını hiçbir zaman kaybetmezler. Bu, gezegenimize güneş sistemi ile özel, doğrudan bir bağ kazandırır. Örneğin zümrüt dünya kökenli değildir. Venüs gezegeninde meydana gelir. Enerji şablonunun bir parçası olarak engin, dinamik bir sevgi enerjisine sahiptir ki bu özünde Venüs'ün dinamiğinin bir parçasıdır. Böyle

ce, zümrüdün bilinciyle temas kurarak, sevginin dinamiğine dair bilgilenebileceğimiz gibi Venüs gezegenini deneyimlememiz de oldukça mümkündür.

Minerallerin yeryüzündeki evrimsel gelişimi ışığa bağlıdır. Yolculuklarına toprağın altında, karanlıkta başlarlar ve güneş ışığından faydalanmak için zamanla ağır ağır yeryüzüne çıkarlar. Birçoğu evrim geçirdikçe bulanıklığını yitirir. Bu, ışığın içeri girmesine ve minerallerin içinde hareket etmesine olanak tanır. Yeryüzündeki evriminin son noktası saydamlaşmak ve dış bir kaynaktan gelen ışığı yansıtmaktansa, merkezinden gelen kendi ışığıyla parıldamaktır.

Bahçeye bir kaya koyarak enerji sahasını fark edilir derecede değiştirebileceğimiz gibi aynı şeyi mücevher takarak da deneyimleyebiliriz. Her mineral, kendi şablonunda enerji sahamıza girdiğinde dengemizi sağlayarak kendimizi iyi hissettirecek hatta bizi iyileştirebilecek niteliklere ve özelliklere sahiptir. Örneğin kehribar fiziksel gücü ve dayanıklılığı artırır ve ben de dayanma gücümün tükendiğini hissettiğimde kehribar takarım.

Hangi taşları ne zaman takmamız gerektiğini anlamanın en kolay yolu önsezilerimizi izlemektir.

Eğer bir taşı bir süre kullandıktan sonra tek yapmak istediğimiz şeyin onu çıkarmak ve uzak bir yere koymak olduğunu hissedersek, bu büyük ihtimalle ona artık ihtiyacımız kalmadığı anlamına gelir -onu yeniden takmayı isteyene kadar. Bu oldukça basit, değil mi? Tek yaptığımız taşın titreşiminin kendi titreşimimiz üzerinde yaptığı etkiye tepki göstermek. Doğal tepkimiz, kendimizi iyi hissetmeyi istemek ve titreşimimizi dengeleyen taşın yanımızda olmasına ihtiyaç duymaktır. Veya, eğer taşın titreşimi kendi titreşimimizi bastırıyorsa, doğal tepkimiz ondan uzaklaşmak, taşı kendi alanımızdan çıkarmaktır. Taşın yarattığı baskın veya aşındırıcı niteliği bilinçli olarak hissetmesek bile bunu bilinçsizce sezer ve ondan uzaklaşırız.

Yapmamız gereken tek şey bu sezgisel sürece müdahale etmemeyi kendimize öğretmektir. Ne yazık ki bu tip tepkilerin saçma olduğunu ve önemsenmemesi gerektiğini kendimize söyleyerek sürece müdahale etmeyi oldukça kolay başarırız.

Hayvanlar Alemi

Havyanlar alemi dinamikleri ve titreşimi açısından bitkiler ve mineraller alemlerinden öylesine farklıdır ki Perelandra'daki vahşi hayvanlar sayesinde alemin özüne ulaştığımda kendime hala doğayla çalıştığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Bitkilerden farklı olarak hayvanlar, insan gibi, dünya kökenli değildirler. Onlar yeryüzünün dışından gelen ve bu gezegeni evrimsel deneyimleri için seçmiş olan ruhlardır. Ama bu yeryüzü deneyiminde insanlar gibi en karmaşık biçimde rol almaktansa doğa aracılığıyla -hayvanlar alemine mensup olarak- rol almayı tercih etmişlerdir. Hayvanlar bizden daha değersiz değildirler. Yalnızca farklıdırlar.

Yeryüzü deneyiminin bir parçası olmayı tercih ettiklerinde karşılık verdikleri başlıca dinamik, öncelikle duygular seviyesinde, bir bireysellik dinamiğidir. Diğer iki alemden farklı olarak reenkarnasyon ilkesini kullanırlar -evrim süreçlerinde ilerleyebilmek için yaşanan birçok ömür. Yeryüzü deneyimlerine bizim vahşi hayvan sürüleri olarak tanımladığımız bir grup ruhunun parçası olarak başlarlar. Zamanla sürü kavramından ayrılarak -ister birbirleriyle etkileşim içinde olan, oldukça gelişmiş bir grubun üyesi (kurtlar, orangutanlar vb.) olarak, ister yalnız başlarına- yaşamı bir birey olarak deneyimlemeye devam ederler. Bundan sonra, insanla girdiği ilişkide, ya ara sıra onunla karşı karşıya kalan yabani bir hayvan ya da onunla beraber yaşayan bir dosttur. Hayvanların varolma gayeleri duygusal seviyede kendilerini tamamen ifade edebilmektir ve bu insanlarla kurdukları karşılıklı münasebet sayesinde gerçekleşir.

Hayvanlar alemi hem gezegene hem de insana tampon görevi görerek hizmet eder ve bundan ötürü doğayla işbirliği içinde çalışan ortaklardan biridir. Hislere karşı duyarlı olan hayvanlar dünyanın astral düzlemini çok iyi algılarlar. Kozmik enerjiler dünya atmosferine "hızla çarpıp", astral seviyede dağılınca, hayvanlar bu enerjilere uygun şekilde tepki verir ve şok emici görevini üstlenirler.

İşte hayvanların hiç neden yokken farklı veya tuhaf davrandığını -uluduklarını, inlediklerini, yerlerinde duramadıklarını- gördüğümüzde olan budur...

Tampon görevi gördükleri hizmetlerinin bir parçası olarak hayvanlar, ayrıca, insanların duygusal düzeydeki tasarı ve dengesizliklerini emer ve sınırlı ölçüde de olsa, şeklini değiştirir. Eğer hayvanlar alemi çevremizde bir kılıf görevi görmeseydi ve bilincine varmadığımız düzeylerde bizimle beraber çalışmasıydı hayatlarımız bizim için çok daha insafsız, fiziksel olarak çok daha zor olurdu. Vahşi hayvanlar savaş, kıtlık, sefalet ve toplu ölümler gibi geniş kitleleri etkileyen durumların dengesiz enerjisini emerler. İnsanlara daha yakın olan hayvanlar söz konusu kişinin çevresindeki duygusal dengesizlik ortamıyla ilgilenirler.

Duygularımızı daha oturaklı bir şekilde ifade etmenin -duygusal bir durumda sorumlu ve etkili bir şekilde nasıl davranılacağının- ne demek olduğunu daha yeni yeni anlıyoruz. Hiddetlendiğimizde, söylenerek deşarj olmakla yetinir ve söz konusu duruma müdahale etmek ya da onu değiştirmek için sorumluluk almazsak duygusal enerjiyi ham haliyle dışarı atmaktan başka bir şey yapmış olmayız. Eğer hayvan (evimizde yaşayan dost) o sırada çevremizde bulunuyorsa bu ham enerjiye tepki verecek, böylece enerjiyle bizim aramızda bir tampon görevi görecektir. Daha sonra bazı hareketler yaparak bu enerjiyi vücudunda özümler. Örneğin kediler ve köpekler bir tartışma sırasında ortaya çıkan ham duygusal enerjiyi emecek, sonra söz konusu insan-

lara yaklaşarak ısrarla ilgi isteyeceklerdir -nazik, şefkat dolu bir ilgi. Bu, tartışan insanların ihtiyaç duydukları şeydir aslında. Başka zamanlarda bir ev hayvanı, emdiği enerjiye karşılık, bu duyguyu kendi hareketlerinde yansıtacaktır -içine kapanacak, incinmiş görünecek, güvensizlik gösterecek, çılgınca davranacak, sızlanacak veya etrafta zıplayıp duracaktır.

Bu tepkilerden hiçbiri hayvana doğrudan olan bir şeyden değil, daha çok odayı dolduran dengesiz duygusal enerjiden kaynaklanmaktadır.

Hayvanların insanın lehine bilinçsizce yaptığı bu hizmeti aklımızdan çıkarmamalıyız. Eğer tartıştığımız sırada odada bir hayvan varsa, varlığının farkında olmak ve tartışma uzayacak gibi görünüyorsa, onu o ortamdan çıkarmak iyi olacaktır. Tartışmadan sonra, hayvan odadan uzaklaştırılmış olsun ya da olmasın, onu okşamak ve rahatlatmak için zaman ayırmayı özellikle ilke edinin. (Eğer hayvanların bizim için böyle bir hizmette bulunduklarından kuşkunuz varsa, tartışma boyunca ve hemen sonrasında -ya da kişisel bir duygusal kriz anında- tepkilerini izleyin. Davranışlarının nasıl değiştiğini fark edeceksiniz.) Hayvanlarla ortak-yaratıcı işbirliğimizin bir parçası olarak yapabileceğimiz diğer bir şey kitabın dördüncü bölümündeki Enerji Arıtma İşlemini uyguluyorken imgelemimize onları da dahil etmektir.

Masaj konusuyla ilgilenenlere ve bu alanda çalışanlara burada özel bir notum olacak. Ev hayvanları masaj yapılan odaya girmeye meyillidirler ve masaj sırasında kişiden boşalan duygusal enerjiyi emerler. Bazı masörler bana kedilerinin zıplayıp masaj yapılan kişinin üstüne çıktığını bile söylediler. Bu ne kadar iyi bir hizmet olursa olsun, kedinin yaptığı hakkında bir bilgimiz yoksa onun bir müşteriden diğerine ve günden güne çok fazla enerji yüklenmesine neden oluruz. Yakınlaşmak isteyen kedi ne kadar rahat görünürse görünsün, en iyisi onu odadan sık sık çıkarmak olacaktır. Eğer bir hayvan çok fazla enerji emerse bü-

yesi baskı altına girer ve baskının artması hayvanın ölmesine neden olur. Dostlarımızın bizim için her şeyi üstleneceği fikrine bel bağlamak yerine Enerji Arıtma İşleminin günlük olarak yapılması daha doğrudur.

Hayvanların evrimsel gayesi kendilerini duygusal seviyede, biçim aracılığıyla, mükemmel yansıtan bireyler olmaktır. Ve bu, duygularımıza tampon olarak bize hizmet etmelerine gerek kalmayacağı ana kadar gerçekleşmeyecektir.

Bu yüzden, insanların kendi duygusal seviyeleri hakkında öğrenmeye devam etmelerinin ve bu konuda ustalaşmalarının yaşamsal bir önem taşıdığını bir defa daha görüyoruz. İçimizdeki ve çevremizdeki birçok şey buna bağlı.

Hayvanların birey olma yolunda evrim geçirmeleri, bizden onları kendi suretimizde, kendimizin küçük uzantıları olarak yeniden şekillendirmemizi istedikleri anlamına gelmiyor. İnsanlar çoğu zaman hayvanları, üzerlerinde hakimiyet kurmaya çalışarak, öyle zorluyorlar ki hayvanın kişiliği yok oluyor. Halbuki onda zaten küçük, az buçuk tüylü, bir insan kişiliği var. Hayvan/insan ilişkisinde, insanların işbirliğine katılmaları gerekmektedir -bu işbirliği, iki tarafın da kendisini diğer tarafa göre ayarladığı ve ona uyum sağladığı bir ikili ilişkidir. Yalnızca hayvanın insana ve onun çevresine uyum sağlaması değil. Hayvanın kişiliğinin de el değmemiş ve zarar görmemiş olması gerekmektedir.

Et yeme meselesine gelince: Yemek ya da yememek... Bu konu çerçevesinde tartışılan iki nokta var: *1) İnsanlar et yemeli mi?* ve *2) İnsanlar hayvanları öldürmeli mi?* Bu iki konuyu birbirine karıştırıp kendimizi cendereye sokuyoruz. Her iki konuyu da ayrı ayrı ele alacağım.

1) İnsanlar et yemeli mi?

Yeryüzündeki tüm formlar doğadaki elementler sayesinde fi-

ziksel olarak ayakta kalırlar -ve buna biz de dahiliz. Ruhumuzu biçim aracılığıyla tamamen yansıtabilmemiz fiziksel dengemizi bulmak ve onu korumakta ne kadar başarılı olduğumuza bağlıdır. Fiziksel olanın niteliği ruh yansımasının niteliğine eşdeğer olmalıdır. Fiziksel olarak daha zayıf bir beden ruhun eylemlerini destekleyemez ve ruh enerjisi engellenir.

Formumuzun fiziksel niteliği bizi ayakta tutan farklı elementlerin arasındaki doğru dengeyi bulmamıza ve bu dengeyi korumamıza bağlıdır. Herkesin dengesi farklıdır. Ve herkesin dengesi kişi farklı evrelerden geçerken değişikliğe uğrar. Bir grup insanın fiziksel dengesini sağlayacak belirli, oturmuş bir dizi katı kural olmadığı gibi, herhangi bir kimse için de belirli, oturmuş bir dizi katı kural mevcut değildir. Bu fiziksel denge konusuna zeka, keşif ve esneklikle yaklaşmalıyız.

Kesilip yenmenin bahçedeki bitkiler için ne anlama geldiğini devalara sorduğumda, bunun bitkiler aleminin insana yaptığı hizmetin -insanın fiziksel formunun desteklenmesi ve korunmasının- bir parçası olduğunu söylediler. Bitkinin yaşam çevrimi hasatta sona ermiyor ve yiyecek olarak hazırlama ve yeme süreçleri de dahil, insanın yaşam çevriminin önemli bir parçası olana kadar devam ediyor. Doğa alemleri insan ve doğa arasındaki bu özel ilişkiyle gurur duyuyorlar. (Tek dilekleri insanın bu ilişkiyi daha iyi anlaması ve bu gururun kutlanmasına katılması.)

Ayrıca, bana söylendiği kadarıyla -ve bunu başka kaynaklardan da duydum- insanlar, en nihayetinde, dengelerini korumak için et yemek zorunda kalmayacaklar. Şu anda bir geçiş dönemindeyiz ve hayvansal proteinlere ihtiyaç duymadığımız bir noktaya bütünsel olarak henüz gelmedik. Yine de, yediğimiz hayvansal besinlerde daha çok balığa ve kümes hayvanlarına ağırlık vermemiz öneriliyor. Doktorlar da daha çok balık ve kümes hayvanı, daha az sığır eti ve çok az (hatta hiç) domuz eti yenmesini ısrarla tavsiye ederek bunu doğruluyor.

Hastaneye kaldırılması gerekiyormuş gibi görünen vejetaryenlerle tanıştım. Bedenleri -enerjiyi taşıyan başlıca gereçleri- öylesine bitkindi ki yaşamları ona bağlı bile olsa tek bir net, tutarlı açıklama yapabilecek durumda değillerdi. Huysuz, miskin, somurtkan, aksi, uyuşuk veya üzgündüler. Bunun yanı sıra sağlık ve mutlulukla ışıldayan birkaç vejetaryenle de tanıştım. Perelandra'ya taşındıktan sonra beş sene boyunca vejetaryendim. Bu, yaşamımın o dönemine uygun ve onunla uyumlu olan bir tepkiydi. Daha sonra, beslenme düzenime biraz et, kümes hayvanı ve balık ekledim -bu da başka bir uygun davranıştı. Yaşamımda gerçekleşen değişikliklere tepki vermeseydim ve ne olursa olsun tek tip bir beslenme düzeninde ısrar etseydim fiziksel dengemi tamamen bozacak ve iç değişimlerimi ve gelişimimi çok daha zorlaştıracaktım.

Et yeme veya yememe sorunsalıyla bağlantılı olan başka bir konu daha var -o da bu sorunsal çerçevesinde birbirimize yönlendirdiğimiz psikolojik baskılar, hatta şiddet.

Workshoplarımdan birinde bu konu üzerine oldukça uzun bir tartışma yaptık. İnsanların büyük bir kısmı yalnızca vejetaryen beslenme tarzına itibar eden cemaatleri ziyaret etmiş ya da bir zamanlar onlara üye olmuşlardı. Eğer bir kimse cemaatte hoş karşılanmak istiyorsa, et yemezse daha iyi ederdi. Eğer cemaat esasen vejetaryense ama buna ihtiyaç duyduğunu hisseden kişilerin et yemesini hoşgörüyle karşılıyorsa, et yiyen kişi daha başka tarz bir baskı hissediyordu. Ona toplu katliamdan sorumluymuş gibi davranılıyordu. İnsanlar onun masasında oturmuyordu. Yanından geçen insanlar incitici yorumlar yapıyordu. Yapılan spiritüel tartışmalarda, onun spiritüel açıdan daha az bilinçli olacağı varsayılıyordu. Bazen, tutuklanmak savaş-karşıtı hareket için ne ifade ediyorsa vejetaryenliğin de yeni çağ hareketi için aynı anlama geldiğini hissediyorum -davamıza yürekten bağlı olduğumuzu başkalarına göstermek için tasarlanmış bir rozet.

Denge karmaşık bir konudur. Bedensel tüm sistemlerimizin, hücrelerimizin, organlarımızın, kemiklerimizin, kaslarımızın ve cildimizin... düzgün işlemek için neye ihtiyacı vardır? Bunu kendi kendimize öğrenmek bile başlı başına bir eğitim sürecidir. Kendi çabamızla öğrendiklerimizi başkalarıyla paylaşmanın dışında, fiziksel denge söz konusu olduğunda kendi bedenimize özgü tepkiler olduğunu anladığımız şeyleri başkalarına zorla benimsetmeye çalışmaya hiç hakkımız olmadığını düşünüyorum.

2) Hayvanları öldürmeli miyiz?

Eğer bazılarımız hala ete ihtiyaç duyuyorsa, o zaman hayvanları öldürmek zorundayız. Ama bu işlemi sorumlu ve dengeli kılmak için yapılması gerekeni de öğrenmek zorundayız. Hayvan kesiminde günümüzde kullanılan metotların gözden geçirilerek ıslah edilmesi gerekmektedir.

Yeni bir süreç hakkında öğrendiklerim işte bunlar. Tekrarlamak gerekirse, bitki ve mineraller alemi gibi hayvanlar aleminin de insanın fiziksel yaşam sürecine istekli bir katılımcı olduğunu anlamalıyız.

Bu konuya olan duyarsızlığımız insan ve hayvanlar alemi arasındaki birçok bağı kopardı. Buna rağmen, onlar hala istekliler. Yeryüzünün sağlığı ve dengesi insanın tamamen spiritüelleşmiş fiziksel varlıklar olarak işlevlerini yerine getirmesine bağlıdır. Hayvanlar, ilerleme sürecimize bu amaç doğrultusunda katılmaları gerektiğinin farkındalar.

Hayvanlarla aramızdaki ilişkiyi anladığımızda, bu anlayışı yansıtacak ve destekleyecek yöntemler geliştirebiliriz. Sorumlu sığır çobanı ilgili devaya çağrıda bulunan kişi olacak ve bu ömründe insana belli bir şekilde hizmet etmeyi seçen sığır sürüsünü kendine doğru yönlendirecektir. Sebzelerin insan tarafından yiyecek olarak kullanılması nasıl sebze bahçesindeki gayenin her zaman bir parçası olmuşsa, aynı anlayış hayvanlar

alemi için de geçerli olacaktır. Bunu daha iyi anlamak için yaşam sürecinin "hasat"la sona ermediğini hatırlamamız gerekiyor. Ölüm yoktur -yalnızca geçiş vardır. Ama net bir gayeye sahip olduğumuz için hayvanlar alemi sakinlerine kendi geçişlerini seçme imkanı tanırız.

Günümüzde kullanılan kesim yöntemine gelince, şimdiye kadar bu işleme hiç tanık olmadım. Bundan sonra da tanık olmak isteyeceğimi hiç sanmıyorum. Ancak, zamanla hayvanların ölüm süreciyle uyumlu ve bunu kolaylaştıran kesim yöntemleri geliştirdikçe, yalnızca en duyarlı ve oldukça uzmanlaşmış kişilerin bu ölüm-geçiş sürecinde çalışabileceğini göreceğimizi düşünüyorum.

Bununla birlikte, hastalık veya sakatlık nedeniyle, hayvanların ölüm-geçiş sürecine tanık oldum. Ölüm sırasında merhamet, keder veya tiksinti duymayacağım bir noktaya gelebilmek için oldukça ilerleme ve gelişme kaydetmem gerekti. Perelandra'ya ilk geldiğimde bir kedi ne zaman bir fare tutsa neredeyse bayılacak gibi oluyordum.

Hayvanlar alemini gözeten devalar bana aşama aşama (ve korkutmadan) ölüm sürecini sadece karmaşıklaştırdığını, bozduğunu, dengesizleştirdiğini ve bu sürece daha fazla acı kattığını gördüğüm tepkilerden vazgeçebilmem için tasarlanmış deneyimler sundular. Sonunda (üç yıl sonra!) ölen bir hayvan gördüğümde bu kutsal ölüm dansını ayrımsayıp, hayvanı takdir ve sevgi enerjileriyle çevrelerken ona konsantre olabileceğim noktaya gelebildim. Bununla beraber, sürece müdahale eden bir birey olmaktan çok yapıcı bir katılımcı haline geldim.

Bu noktaya ulaşır ulaşmaz, vahşi hayvanları ölüm anları sırasında kollarımın arasında tutabildiğim fırsatlar yakaladım. Hissettiğim -ellerimle gerçekten hissettiğim- ruhun bedeni terk ettiği o andı. Hayvanların, insanlarda olduğu gibi, bedenleriyle duygusal bir bağları yoktu ve ruh enerjilerini formdan kolayca

ayırabiliyorlardı. Ayrılıktan hemen önce tüm fiziksel enerjilerini içlerinde topluyor, bu enerjiyi ivedi hareketler yaptıkları kısa bir kasılma nöbetinde harcıyor ve bunun sonunda ruhları "pof"layıp bedenden ayrılarak özgür kalıyordu. Aynı zamanda gözleri pırıltısını yitiriyordu. Kalp hala atıyordu. Hatta nefes almayı bile sürdürüyorlardı. Bedeni sakinleşene ve kıpırtısız hale gelene kadar tutuyordum. Aynı zamanda hayvanı gözeten devadan geçiş sürecinin geri kalan bölümünde hayvanın ruhuna eşlik etmesini istiyordum. Daha sonra oradan ayrılırken içimi her zaman bir bütünlük hissi ve hayvanla deneyimlediğim şeyden kaynaklanan sevgi dolu bir yakınlık duygusu kaplıyordu.

Ve Sonuç Olarak...

Hepimiz içimizde tüm evrensel gerçekleri barındırırız -tüm evrensel bilgiyi. Varolan her şey bilgimize sunulmuştur. Ruhumuz her şeyi kucaklamak ve bilmek için sınırsız bir kapasiteye sahiptir. Bu ruhun dinamiğinin bir parçasıdır. Ama yeryüzünü deneyimlemeyi tercih ettiğimizde, bu engin bilgi hazinesini fiziksel beden diye adlandırdığımız vasıta yardımıyla yansıtmanın ne demek olduğunu öğrenmeyi tercih etmiş oluruz.

Eğer fiziksel seviyede bu tip bir akışa nasıl tepki vereceğimiz konusunda kendimizi terbiye etmeden tüm bilginin ruhumuzdan tamamen akarak bilinçli benliğimize, bedenimizi idare eden benliğimize ulaşmasına izin verseydik paramparça olurduk. Sınırsızlığı sınırlandırmalar çerçevesinde körcesine ifade etmeye çalışmak bedenimizin kaldırabileceğinden çok daha fazla baskı yaratırdı.

İşte bu yüzden biz de bir güvenlik supabı oluşturduk -daha doğrusu bir güvenlik perdesi geliştirdik. Bu perde sadece içinde bulunduğumuz fiziksel seviyeyle altından kalkabileceğimiz miktarda bilginin bize ulaşmasına imkan tanıyor. Süzdüklerimi-

zi gerçek diye adlandırıyoruz. Bu gerçeği bedenimizle algılıyor, onu içten dışa eylem aracılığıyla yansıtıyor ve böylece bizi çevreleyen ortamın iç gerçeğimizle uyuşmasını ve onu doğrulamasını sağlıyoruz. Örneğin on kişiye aynı gülü gösterseniz ve herkesten ne gördüklerini yazmalarını isteseniz, büyük olasılıkla on farklı yanıt alırsınız. Herkes farklı bir şey görecektir, gül hakkında kendi iç gerçeğine denk düşen bir şey.

Ruhun ve fiziksel bedenin beraber çalışmasını nasıl sağlayacağımız hakkında daha çok bilgiye sahip oldukça perdemizi evrensel gerçeğin daha büyük bir kısmını görebilecek kadar aralamayı tercih edebiliriz. Bu bizim kendi gerçeğimizin değişmesiyle sonuçlanır ve çevremiz bu yeni "görüş biçimimiz"e uyum sağlayacak şekilde değişir. Büyürüz, perdemiz yavaş yavaş aralanır, gerçeğimiz değişir, çevremiz farklılaşır.

Zincirleme bir tepki gerçekleşir. Sonra yeniden büyümeye başlarız...

Sahip olduğumuz her gerçek doğrudur -doğrunun bir cephesi, evrensel gerçeğin bir parçasıdır. Bilincimize daha fazlasını dahil etmek eski gerçeğimizin doğruluğunu yitirdiği anlamına gelmez. Sadece yeni gerçeğimizin daha uygun bir doğru olduğu anlamına gelir -evrensel gerçeğin daha büyük bir kısmını kendimize katmak için benliğimizi genişlettiğimizi gösterir. Gülün bir çiçek olduğunu söylemek gül hakkında yirmi dakika boyunca konuşmaktan daha az doğru değildir. Bu yirmi dakika gülün bir çiçek olduğu gerçeğinin genişlemesidir.

Ayrıca, bilinçli gerçeğimiz genişledikçe çevremizin de o kadar farkına varırız. Gülün bir çiçek olduğunu söylemek gülün özüne ulaşabilmemiz için sınırlı bir imkan sağlar. Gül hakkında yirmi dakika konuşmak ise gülün özünün daha geniş bir kısmına ulaşmamızı sağlar. Bir nesne, bir kişi ya da bir bitkiden yalnızca bilinçli gerçeğimizin izin verdiği kadarını öğrenebiliriz. Örneğin bir adam herkesin onun "kuyusunu kazdığını" düşünüyor. Bu onun gerçeğidir. Bu, insanlık hakkındaki engin gerçeğin

tek, küçük bir cephesidir. Bu adam insanlarla karşılaştığında tek gördüğü ve davranışlarından tek çıkardığı şey onların "kuyusunu kazmak" için tasarlamış oldukları eylemlerdir. İnsanlığın diğer tüm nitelikleri bu kişi tarafından perdelenmiştir ve eğer kendi gerçeğini insanlığın evrensel gerçeğini daha fazla görebilecek şekilde genişletmezse bunlara hiç ulaşamayacaktır. Ona engin bir sevgi ve ilgi gösterilse bile o bunları göremeyecektir zira bunları kaydetmek için bilincinde hiç yer ayırmamıştır.

İşte, bu sefer doğayla ilgili, bir başka örnek. Fiziksel bedenimizin ayakta durabilmesi için beslenmek zorundayız. Yediğimiz besinin niteliği iki şeye bağlıdır: 1) Yediklerimizin nasıl ve hangi bilinçlilikle yetiştirildiği ve 2) doğa hakkında kendi gerçeklik anlayışımız. Diyelim ki iki kişiye Perelandra bahçesinde yetiştirilmiş birer kavun veriyorum.

Kişilerden biri doğanın iyi, hoş olduğunu ama insana uşaklık etmek için varolduğunu düşünüyor. Diğeri doğayla eşit ortaklar olduğumuzun ve doğanın kendi bünyesinde ileri düzeyde bir zeka barındırdığının farkında. Her iki kişi de nitelikli bir meyve yiyecekler çünkü bu kavunlar yetiştirilirken büyük özen gösterilmiş. Ama birinci kişinin doğaya bakış açısı kavunun tam gerçeğine ulaşma imkanını azaltacak. Kavundaki besinleri alacak ama bunlar ikinci kişinin aldığı kadar ışık barındırmayacak ve o kadar nitelikli olmayacak. İşte, kendi gerçeğimiz üzerinde böylesine bir kontrol gücümüz var.

Ruh ve beden beraber çalışan bir bütün olarak birbirlerine daha da yakınlaştıklarında bedenin niteliğinin içinde barındırdığı ruhun niteliğiyle kıyaslanabilir seviyede olması gerekir. Aksi takdirde beden ruhun daha yoğun olan yansımasını kaldıramaz ve kişi güçsüz düşer. Bedenimizi yapılandıran her parça doğadan gelir ve bedenimizin niteliği doğa hakkındaki farkındalığımızla çok sıkı bir ilişki içindedir -bu, beden ve ruh arasındaki dengede kendini doğrudan gösterir. Eğer ruhumuzun tamamen bilincinde olan varlıklar olarak yaşamaya gayret ediyorsak, gü-

cü ruhun ışığıyla beraber çalışmaya yetecek fiziksel vasıtayı elde etmek için doğa hakkındaki bilgimizi artırmalıyız.

Özetle, gezegenimizi iyileştirmek, yeryüzünde kendi açtığımız yaraları sarmak zorundayız. Doğadaki zeka kavramına, biçimin ardındaki enerji gerçeğine ve bu enerjide bulunan bilince kendimizi açtığımız zaman eski tutumlarımızın sonuçlarının ne kadar derin olduğunu görebiliriz.

Bunun bunaltıcı veya en azından aşırı yoğun bir savaşım gibi görünebileceğini biliyorum. Ama burada söz konusu olan şeyin boyutunu göz önünde bulundurmamız gerekir.

Bir gezegenin şifa bulmasından bahsediyoruz. Aynı zamanda fiziksel yaşamın -kendimizin ve çevremizdeki her şeyin- niteliğinden bahsediyoruz.

İnsanların iki şekilde harekete geçmesi gerekiyor. İlk olarak, eylemciler. Yani öncüler. Zamanlarını ve enerjilerini araştırmaya, öğretmeye ve doğaya devalar seviyesinde tasarlanan dengesini yeniden kazandırmak için çalışmaya adayan kişiler.

İkincisi ise herkesi kapsayan bir girişim biçimidir. Eylemcilerin faaliyetlerinin etkili olabilmesi için ekolojik yıkımın genel gidişatı durdurulmalıdır. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu insanların doğaya karşı olan tutumlarını değiştirmesidir. Her birimiz doğanın engin gerçeğine kendimizi açtıkça tutumumuz kendiliğinden değişecek ve tutumumuzdaki bu değişikliklere uygun olarak çevremize bakış açımız farklılaşacaktır. Hayatlarımızı daha farklı yaşayacağız. Yaptıklarımız için daha farklı nedenlerimiz olacak. Tanrı tüm canlılarda beden bulmuş gibi hareket edeceğiz.

Eylemciler tek başlarına ekolojik tahribatın gidişatını değiştiremezler. Bunun için herkes çaba sarf etmelidir. Tutumunu değiştiren, doğayı eşit bir ortak gören ve bu yeni tutum ışığında çevresiyle iletişim kuranlar dengeye doğru ve denge amaçlı bir uyum ortamının gerçekleşmesini sağlayacaktır. Ve dostlarım, Dünya sonunda işte bu sayede iyileşecektir.

4
Tek Başıma Yapabiliyorum Anne!

Peki nasıl başlıyoruz? Tutumlarımızı değiştirme, bilincimize yeni bir gerçeklik katma sürecini nasıl başlatıyoruz? Doğayla el ele vermemiz gereken bu işbirliğine nasıl yanıt veriyor, onu nasıl deneyimliyoruz?

Peki neden benim yaptığımı yapmayasınız? Bu oldukça basit. Yalnızca "Hayatımda bunu istiyorum" deyin ve devalarla doğa ruhlarından yardım isteyin. Sonra rahatlayın ve dinleyin. Aklınıza her ne geliyorsa, sezgisel olarak her ne hissediyorsanız, onu göz ardı etmeyin. Eyleme geçin. Her ne olursa olsun. Size ne kadar tuhaf görünürse görünsün. Eğer bu eyleme geçemeyeceğiniz bir bilgi veya zihninizde bir anda yanıp sönen bir şeyse, onu bir yere yazın. Bu konuda bir şeyler yapıyor olmanız önemlidir, çünkü bu deva ve doğa ruhlarına ciddi olduğunuzu gösteren işarettir. Sonra tekrar rahatlayın, dinleyin ve eyleme geçin... rahatlayın, dinleyin, eyleme geçin...

İşte süreç başladı. Tek yapmanız gereken dinlemeye devam

etmek, eyleme geçmeyi sürdürmek ve her şeye hazır olmak -harika zaman geçireceksiniz!

Yalnızca tek bir durum veya tek bir şey için geçerli olan herhangi bir şeyin geri kalan her şey için de geçerli olmayacağını biliyoruz. Ve hepimiz biliyoruz ki bu kitabı okuyan herkes eline bir kürek ve bir avuç sebze tohumu alıp oturduğu apartman dairesinden çıkarak, bir bahçe için gerekli olan toprak parçasını aramaya çıkmayacak. Herkes bir Perelandra yaratacak diye bir şey yok -bu biraz saçma olurdu. Ama Perelandra'da yapılan her şey herhangi bir ortamda yeniden gerçekleştirilebilir- ve bunun da olması gerekir. Hatırlayın, Perelandra bahçesi kozmik gerçeğe açılan pencerelerden yalnızca biridir. Hepimiz aynı kozmik gerçeğe kendi penceremizden bakabiliriz. O zaman, eğer terlemek ve kirli tırnaklar sizin işiniz değilse, bu son sayfaları Perelandra bahçesinden bahsederek paylaştığım ilkeleri pekiştirmek ve onları deneyimlemeniz ve kendi ortamınıza uygulamanızda size yardımcı olmak için sunuyorum. Önceki sayfalarda geçen genel kavramlar hakkında da hatırlatmalar yapacağım. Ayrıca, biçimin ardındaki enerjiyi kendi başınıza deneyimlemeniz ve içinde bulunduğunuz ortamı nasıl etkilediğini görmeniz açısından yapabileceğiniz bazı egzersizler de ekledim. Bunların dışında, ortamınızı arıtıp temizlemenize ve bu sayede enerji dengesini sağlamanıza yardımcı olacak önemli bir egzersizi de (Enerji Arıtma İşlemi) dahil ettim. Egzersizlerde rahatça ilerlemenizi sağlamak için olabildiğince fazla sayıda öneri, yardım ve ipucu sunmaya çalıştım.

"Cansız" Nesneler ve Enerji

Çevremizdeki cansız formların tümü enerji barındırır. Her şey. Yalnızca mineraller değil. Formun bir araç olduğunu ve tüm enerjilerin form aracılığıyla zemin kazandığını ve formdan ışıdığını tekrar tekrar anladım.

Bu konuyu açıklığa kavuşturmak için, bahçede oynadığım kozmik satranca benzer bir oyun oynayarak bahçede yaşadıklarımı tekrarlayabiliriz. Öyleyse bir oda seçin. Yaşadığınız yerde herhangi bir oda. Deneyin başa çıkılması zor bir hal almaması için küçük bir oda seçmenizi öneririm. (Ama büyük bir oda için aniden şiddetli bir istek duyduysanız, lütfen buyurun.)

1) Odaya girin, herhangi bir yere oturun, gözlerinizi kapayın ve iyice sakinleşin. Mümkün olduğunca rahatladığınızda, odanın farkında olmaya çalışın. Gözlerinizi kapalı tutun. Odayı "hissedin." (Eğer "hissedin"in ne ifade ettiğini anlamıyorsanız benim yaptığımı yapın ve tahminde bulunun. Hissetme kavramı, devam ettiğiniz ve onu kıyaslayacak bir şeyler bulduğunuz sürece daha netlik kazanacaktır.)

2) Cesaretinizi toplayın, gözünüzü karartın ve odanın altını üstüne getirin. Eşyaların yerini değiştirin. Eşyaları masalardan alıp yere koyun. Kağıtları yerlere yayın. Yastıkları başka yerlere koyun. Masa ve sandalyeleri ters çevirin -dikkatlice. (Mahvedin değil dağıtın diyorum.) Yaratıcılığınızı kullanın ve odayı mümkün olduğunca değiştirin. Bitirdiğinizde, önceden oturduğunuz yere yeniden oturun ve yeniden rahatlayın. Ve gözleriniz kapalı olarak odadaki farkı hissedin. (Eğer rahatlamakta zorlanıyorsanız bunu, işi beceremediğinizi düşünmeyin. Büyük ihtimalle dengesi bozulmuş olan enerjiyi öylesine hissediyorsunuz ki bu kendi enerji alanınızı etkiliyor ve içsel huzura kavuşmanızı engelliyor.)

3) Odayı tekrar eski haline getirin. Aynı yerde oturun ve bir defa daha farkı hissedin. Sonra odanın diğer taraflarına doğru yavaş yavaş hareket edin. Bu yerlere teker teker gidin, hepsinde durun, gözlerinizi kapayın, sakinleşin. Her hareket ettiğinizde enerjiyi duyumsamaya çalışmadan önce gözleriniz kapalı olarak yeniden rahatlamak için biraz zaman ayırın. (Gözlerinizi kapamak dikkatinizin dağılmasını engeller.)

4) Odayı baştan aşağı değiştirin -hoşunuza giden yeni bir şekilde düzenleyin. Odadaki orijinal yerinize geri dönün, rahatlayın ve farkı duyumsayın. Enerjinin nasıl değiştiğini hissedin.

5) Eğer odada çok güçlü bir enerji değişimi hissediyorsanız, daha ufak çapta bir düzenleme deneyin.

Bir eşya seçin ve onun odadaki konumunu değiştirin. Onu yalnızca masanın bir ucundan alıp diğer ucuna koymayın -odanın diğer ucuna götürün. Odayı tekrar duyumsayın ve tek bir eşyanın yerini değiştirmenizin odada yarattığı farklılığı hissedin. Aynı eşyayı alın ve onu odadan çıkarın. Odadan en az bir buçuk metre uzakta bir yere koyun. Eşya çıkarılınca odanın tümünde meydana gelen değişikliği hissedin.

Bu şekilde oynamaya ve deney yapmaya eşyaların da gerçekten bir enerjisi olduğuna ve enerjinin hissedilebilir olduğuna ikna olana kadar devam edin.

Enerji hakkında önemli bir şey daha: Her enerji kendi bünyesinde zeki bilinç barındırır. Neyi niçin yaptığını ve şeylerle nasıl bir ilişkisi olduğunu bilir. Ve eğer bizler iletişim anlayışımızı genişletmeyi tercih eder ve buna istekli olursak, bu bilgiye ulaşabiliriz. Çevremizdeki her şey zeki yaşam diye adlandırdığımız şeyin bir parçasıdır ve bizler insanın Dünya üzerindeki yaşamın tek katılımcıları olduğunu düşünürsek yalnızca kendimizi kandırmış oluruz. "Cansız" kelimesi formun tipine istinaden söylenmektedir, o formun içinde barındırdığı zeki bilinçliliğe değil.

Çevremizdeki Şeylerin Gözetilmesi

Yani, bir apartman dairesi, bir oda, bir ev ya da bir baraka seçiyor, enerji hakkında söylediğim tüm bu şeyleri ciddiye alıyor ve kendiniz için özenle dengeli bir ortam yaratıyorsunuz. Renkleri, yapıları, mobilyaların stilini ve düzenlenişini, bibloları, birkaç bitkiyi hatta belki de bir ya da iki kayayı dikkate alıyorsu-

nuz. Ve oraya sırf adım atmanın bile sizi mutlu ettiği bir yer yaratıyorsunuz.

Bu iyi hissetmenizi sağlıyor. Dengeli bir bütün yarattınız -yaşamı destekleyen ve yaşamın barındırdığı her şeyle, siz de dahil, uyumlu olan bir bütün. Bahçecilik terimleri kullanmak gerekirse, karışık fidan dikiminde başarılıydınız. Bu aynı zamanda yeni çağ tarzı gözetim olarak da adlandırılıyor: Bir kişinin mükemmel ve uyumlu bir yaşam tarzı için ihtiyacı olan şeyleri özen göstererek kendine çekmesi.

Ve bir gün bilinciniz -adet olduğu üzere- değişir. Evinize girersiniz ve sizi eskisi kadar iyi hissettirmez. Bu enerjidir. Bilincimiz değiştikçe enerji alanımız da buna uygun bir değişim geçirir. Biri olmadan diğeri gerçekleşmez. Ve artık, evinize girdiğinizde, eskiden enerji alanınızla uyumlu olan şeyler değişim yüzünden uyumlarını yitirmişlerdir. İki enerji alanı birbiriyle rahatça kenetlenemez ve aralarındaki sürtüşme bizi rahatsız, gergin, yorgun, asabi veya eve gitmek istemiyormuşuz gibi hissettirir.

Bu sürtüşme aynı zamanda çevremizdeki belirli şeylerde de kendini gösterir. Önceden, evin içinde bir denge hakimken, bu denge burada bulunan her şeyin bütünüyle zemin kazanmasına ve enerjisini formu aracılığıyla yansıtmasına olanak tanıyan bir ortam sağlıyordu. Ama denge bozulduğunda eşyaların her birinin de enerji şablonlarındaki dengeyi bozdu ve bunların tamamen zemin kazanmasını ve enerjilerini yansıtmasını imkansız hale getirdi. Özünde, enerji akışı tıkandı.

Eğer durumun bir süre bu şekilde kalmasına izin verirsek, her eşyanın kendine özgü enerji şablonu yıpranarak bozulmaya başlar. Bitkiler ölür veya parça parça olup dağılır. Kitap rafları çöker. Sandalyeler kırılır. Daha önce yüz defa düşürülmüş olan bir kül tablası ona yanlışlıkla bir bardakla hafifçe vurduğunuzda paramparça olur.

Evimiz başımıza yıkılmadan yapılacak en iyi şey neler oldu-

gunun farkına varmak ve yeni dengeye uygunluk göstermeyen eşyaları o ortamdan uzaklaştırmaktır ki bilinç değişimimize uyum sağlayan yeni şeyler bize gelebilsin.

Bu, yenilere yol açmak için eskilerin temizlenmesidir. Bunu genellikle giysilerimiz söz konusu olduğunda, tarzımızı değiştirmek istediğimizde veya belirli bir rengi bir daha giymek istemediğimizde hissederiz.

Eski olanla bağlarımızı koparırsak, yeni eşyaları kendimize çekmemiz ve onlara sahip olmamız çaba gerektirmeyecektir. Eğer bunları kendimizden uzaklaştırmaz ve saklarsak, içinde bulunduğumuz ortam durgunlaşır ve enerji seviyesinde tıkanır. Üstüne üstlük sakladığımız şeylere karşı da sorumsuzca davranmış oluruz. Bir kutuya tıkılıp bodrumun karanlık bir köşesine itildiğinizde parıldayıp ışıldamak hiç de kolay değildir.

Bağların Koparılmasında İzlenecek Uygun Tutum

Sahip olduğumuz eşyalarla bağlarımızı koparmak en az onları gözetmek kadar nazik bir iştir. Önemli olan bu eşyalardan ayrılmaya kesin karar vermek ve sonra da bu karar doğrultusunda netlik ve özenle eyleme geçmektir.

Bir şeyi atmanız gerektiğinin tamamen uygun olduğunu düşünelim. Artık kullanılacak durumda değil. Bu kararı verdiğiniz anda enerji formdan -genellikle doğa ruhlarının yardımıyla- ayrılır ve terk edilen form ya bozulur ya da yeniden işlenip kullanılır duruma getirilir. Özgür kalan enerji başka bir formun şablonunun bir parçası haline gelebileceği gibi titreşimsel seviyeleri geçerek devalar seviyesine geri döndükten sonra dağılabilir ve tekrar Bir'in parçası olabilir. Hiçbir şey ölmez. Yalnızca seviye değiştirir.

Bir de atmak yerine satılması veya başkalarına verilmesi gereken şeyler vardır. Perelandra'da bu kararı verdiğimizde, düşün-

ce formunu kullanarak eşya için en uygun olacak kişinin bize yakınlaşmasını istedik. Bu genellikle hemen gerçekleşir, ama gerçekleşmediği zaman bunun nesneden ayrılmaya duygusal olarak hazır olmamamızdan kaynaklandığını fark ettik. Onunla aramızda hala bir bağ vardı, bu yüzden özgür kılma sürecini tıkıyorduk. Duygusal olarak netleştiğimizde uygun kişi geliyordu.

Her iki durumda da, eşyayla bağlarımızı koparırken bunu bir şükran duygusuyla ve eşyanın yaşamımıza yaptığı hizmetin ayırdında olarak yapmamız gerekir. Bu şekilde, eşyanın evrimsel sürecine uygun şekilde davrandığımızın bilincinde olarak, onunla işbirliği yapabiliriz. Süreci bu şekilde hissettiğimiz takdirde, bağlarımızı koparırken bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu gerçekten duyumsayabiliriz ve süreç heyecan verici bir kutlama deneyimi haline gelir.

Devalar ve doğa ruhları ve genel olarak enerjiyle çalıştığım sırada eylemin ve kararın netlikle yapılmasının çok önemli olduğunu öğrendim. Söylediklerimizi karmaşık hale getirdiğimizde, çekingen, korkak ya da kararsız davrandığımızda statik bir ortam yaratarak bilgi ve cevapların bize ulaşmasını zorlaştırıyoruz.

Örneğin, izleyen satırlardaki farka dikkat edin: "Şimşek bu ağaçta çok fazla hasar yaptığı için yapılacak en iyi şeyin onu kesmek olduğuna karar verdim." Ve "Sanırım bu ağacı kesmem gerekiyor ama onu her zaman sevdim ve öyle güzel armutlar verdi ki... belki önümüzdeki yaz da verir. Hem, sincaplar da ağacı çok seviyor, onu kesersem nereye giderler? Belki de yeni dallar çıkar..."

Eğer ağacın kesilmemesi gerekiyorsa, bu mesajın birinci kişiye iletilmesi daha kolay olur çünkü o "düşünce kirliliği" yaratmamıştır. Niyeti bellidir. Herkes onun ağacı kesmeyi düşündüğünü bilir. İkinci kişi ise yanlış bir şey yapacağından o kadar korkmaktadır ki kendi kendisiyle çelişir, lafı ağzında geveler. Ne bir soru sorar, ne de bir karar verir. Ne yapacağına dair hiç-

bir fikri yoktur. Başka kimse de onun ne yapacağını bilemez. Ve doğa zekalarından ona bilgi ulaşmasının imkanı yoktur.

Kendi açımdan, yanlış yapmanın da kabul edilebilecek bir şey olduğunu öğrenmem gerekti -iyi, net, sağlıklı, sapına kadar olan bir yanlış. Onlar için tereddüt içinde hareket etmem veya hiç eyleme geçmememdense uyumlu davranmaya çalışıp sonunda bir yanlış yapmam yeğdi. En iyi bilgileri yanlış yaptıktan sonra aldım; yaptığım felaketler sayesinde anlayışımda çok büyük ilerlemeler kaydettim!

"Bağların Koparılmasında İzlenecek Uygun Tutum"a dair bir not daha: Bir defasında, Eşya Meditasyonundan sonra, herkesten deneyimini paylaşmasını istedim. Bir kadının korkudan rengi atmıştı, bu yüzden ondan bize kullanmış olduğu nesneyi göstermesini ve neler olduğunu anlatmasını istedim. Seramik bir fincan gösterdi -Japon çay takımlarında olan türden bir fincan. Bize fincanın bilincine ulaştığında bir öfke bombardımanına tutulduğunu ve temas halinde olduğu tüm süre boyunca azarlandığını söyledi. Söylenenler hemen hemen şöyleydi: "Buna nasıl cüret edersin? Bilincime girme hakkın olduğunu ne cüretle düşünürsün? Buna hiç hakkın yok. Siz insanlar benden faydalanıyor, beni suiistimal ediyor ve sonra da size Işığımı ve sevgimi vermemi istiyorsunuz vs."

Eh, halbuki bana oldukça zararsız bir fincan gibi görünmüştü. Ama açıkça yanlış giden bir şey vardı. Bu yüzden kadından daha fazla bilgi istedim. Fincanı o gün yakınlardaki bir inşaat alanında, çimento karıştırmak için kullanılan bir kum yığınında bulduğunu açıkladı. Fincan hoşuna gittiğinden, onu temizlemiş ve meditasyon seansına getirmişti. Ona, fincanın tepkisini anlayabilmesi için bir şekilde onun geçmişini öğrenmesi gerektiğini -ona daha önce kimin sahip olduğunu, nasıl kullanıldığını, o kum yığınına nasıl düştüğünü ve bunun gibi şeyleri- söyledim.

İşte o zaman gruptan başka bir kadın çekine çekine elini kal-

dırdı ve kendisinin fincanın geçmişinden bahsedebileceğini söyledi. Fincan ona ve eşine on iki yıl önce düğün hediyesi olarak verilen bir Japon çay setinin parçasıydı. İkisi de bu setten hoşlanmamış ama hediyeyi veren kişinin duygularını incitecekleri-nden korkarak seti başkalarına vermeyi veya atmayı istememişlerdi. Bu yüzden fincanları "kaza eseri" kırmaya başlamışlar ve on iki yıl boyunca iki fincan dışında setin tüm parçalarını kırmayı başarmışlardı. Bu iki fincandan teki, inşaat alanında, fırçaları terebentin içinde bekletmek için kullanılıyordu. Diğeri de kum yığınında bulunmuş olandı. Bu sorumsuz gözetime ve bağların sorumsuzca koparılmasına çok açık bir örnekti.

Her iki fincan da onlardan hoşlanan kadına verildi. Zamanla, fincanların bilincindeki saldırganlık yeni sahiplerinin onlara değer vermesi ve özen göstermesi sayesinde değişecekti.

Düşünce ve İletişim

Düşünce formdur -fiziksel bir araçtır. Sessiz kelimeler. Sessiz kelimelerin ardında onlar olmaksızın kelimelerin, sessiz olsalar bile, varolamayacağı enerji şablonları vardır.

Yarattığımızda, bunu bir enerji seviyesinde yaparız. Uygun şablonları bir araya getiririz. Sonra bu şablonları yararlı kılmak için onları forma çevirirız -düşünceye. Başka bir kişiyle iletişim kurduğumuzda, bu enerji şablonlarını kendimizden diğer kişiye başka bir form -söylenen kelimeler -kullanarak ulaştırırız. İletişimimizin niteliği şablonları uygun forma çevirebilme yeteneğimize ve iletişimin yöneltildiği kişinin formunu ona eşlik eden enerjiyle koordine edebilme yeteneğine bağlıdır. Gönderen ve alıcı iyi çeviri yapmak zorundadır. Ama burada çevrilen enerjidir -enerji forma, form tekrar enerjiye çevrilir.

Fiziksel varlıklar olmasıydık, bu süreci yaşamamız gerekmeyecekti. Meditasyonda, hem gönderen hem de alıcı olarak, ileti-

şim enerjisini ona bir form kazandırmadan nasıl hareket ettirebileceğini öğrendim. Tren kazasından hemen önce Ortodoks rahibe yardım etmem söylendiğinde onun bilincinin tepesine tüneyip deneyimimi kelimesi kelimesine anlatmadım. Tek yaptığım deneyimimin enerji şablonunu zihnimde yeniden canlandırmak (ki bu bir ya da iki saniyemi aldı), bu şablonu bütünlüğü içinde tanımlamak ve enerjiyi bir paket olarak rahibin titreşim alanına taşımaktı. Tüm deneyim rahibe bir salisede ulaştı. O da artık kendi alanında bulunan bu şablonu tanımlamaya başladıkça onu kendi kelimelerine çevirdi.

Fiziksel seviyede hala enerjiyle uğraşıyor, üstüne üstlük onu form aracılığıyla taşımanın zorluğunu da yaşıyoruz. Hepimiz fiziksel olarak zaman zaman bu enerjiyi hissetmişizdir. Birisi bize özellikle incitici veya insafsız bir şey söyler ve kendimizi katır tepmiş gibi hissederiz. Bunu elbette kelimeler tek başlarına yapmadı. O anda hissettiğimiz, taşıdıkları enerjinin etkisidir.

Düşüncenin Ekolojik Etkileri

Yukarıda da bahsettiğim gibi, başka birinin düşünce enerjisiyle "çarpılma"nın neler hissettirdiğini oldukça iyi biliyoruz, ama düşünce enerjisiyle -veya bizden kaynaklanan herhangi bir enerjiyle- çarpıldığında çevreye neler olduğunu da aynı derecede anlamamız gerekir.

Bir zamanlar bir dostum vardı, çok duyarlıydı ve ortak bir dostumuzun evindeki belli bir odaya girdiğinde derhal morali bozulur ve umutsuzluğa kapılırdı. Odayı dostumuzun kocası daha yeni boyamıştı. Duvarları boyarken bir taraftan da yaşadığı büyük mali sıkıntıları düşünüyor ve endişeleniyordu.

Bu düşüncelerle yayılan enerji boyanın şablonunun bir parçası haline gelmiş ve boya kurudukça bu şekilde billurlaşmışlardı. Umutsuzluk artık odanın havasının bir parçasıydı.

Başka bir örnek daha: Bir kadın Findhorn'daki boş bir odaya girdi, aniden kederlendi ve ağlamaya -hakikaten hıçkırmaya- başladı. Daha önce odada kalan adam babasının kalp krizinden öldüğünü öğrenmişti. Findhorn'dan ayrılmasından önceki gece uyumamış ve kaybının arkasından yas tutmuştu. Yas enerjisi odada kalmıştı ve kadının karşılaştığı da işte buydu.

Eşya Meditasyonu seanslarının birinde genç bir adam büyükannesinin onun için ördüğü süveterle temasa geçmişti. Bu onun en sevdiği süveterdi. Süveterin enerjisini hissettikçe ağır, kapkara bir duygu deneyimlemeye başladı. Meditasyondan çıktı ve yardım istedi. Süveterin geçmişinden bahsetmesini istedim. Bana bu süveteri örmenin büyükannesinin ölmeden önce yaptığı son iş olduğunu söyledi. Büyükannenin ölüm nedenini sorduğumda, açlıktan öldüğünü söyledi. Bu süveteri acı dolu ölüm yolunda yavaş yavaş ilerlerken örmüştü. Bu deneyimden gelen titreşimler öylesine güçlüydü ki süveterin enerji şablonunun temel parçası haline gelmişlerdi ve genç adamın meditasyon sırasında hissettiği işte buydu.

Görüyorsunuz ya, düşüncelerimiz yalnızca başka insanları etkilemiyor. Çevremizdeki her şeyi etkiliyor. Enerjiyle ilgilendiğimizde söz konusu olan farklı bir dinamiktir. Tek başına bir kelime bir lambayı etkileyemez. Ama kelimenin ardındaki enerji şablonu lambanın ardındaki şablonu etkileyebilir. İşte bu enerjinin dinamiğidir. Sıkıntılı düşüncelerim bahçenin genel enerji şablonunu etkileyip onu zayıflattığında ve Brüksel lahanaları böceklerin istilasına maruz kaldığında olan da buydu.

Aklımızdan yalnızca güzel düşünceler geçirip, her zaman mutluluk veren şeyler hissetmemiz gerektiğini söylemiyorum. Bu çılgınca olurdu. Bunun savunulduğu yeni çağ cemaatlerini ziyaret ettim ve yalnızca herkesi gergin ve duygusal olarak kabızlaştırmakta başarılı olduğunu gördüm. Böyle bir şeyin insanlardan şu anda istenmesinin doğal olmadığını düşünüyorum.

Hepimiz bir geçiş durumundayız. Duygusal seviye de dahil her seviyede büyüyoruz ve farkındalığımız değişiyor. Ne yazık ki bizler mükemmel değiliz. Kendimizi tamamen ve dengeli bir şekilde nasıl ifade edeceğimizi bilmiyoruz. Ama öğreniyoruz -yavaş yavaş. Ve bu iyi bir şey. Bu arada, kendi büyüme ve gelişimimiz sırasında çevreyi de olumsuz etkileyebileceğimiz gerçeğini fark etmemiz ve teknikler geliştirerek kirlenmeyi durdurmamız gerekiyor.

Neyle çalıştığımızı aklınızdan çıkarmayın: Çevreye bizim tarafımızdan saçılmış olan enerjiyle. Kendimizi net ve tamamen dengeli bir biçimde ifade etmekten yoksun olduğumuz için bu enerjiler daha yüksek enerji seviyelerine erişecekleri doğal sürece girmek yerine zaman ve mekanda takılıp kalıyorlar.

Diyelim ki yas tutuyorum. Bu, ölüme duyulan doğal bir tepkidir. Benden yas enerjisi yayılıyor. Eğer bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilemez ve kaybettiğim kişi için sevgi, mutluluk ve şükran hissetmeyi başaramazsam, süreci yalnızca acı çekmiş olarak terk ederim. Bu enerjiyi daha ileri, daha olumlu, daha yaşam verici bir noktaya yükseltmemiş olurum. Eğer bir odadan çıkmadan önce orada yapmış olduğum tek şey yas tutmak olursa, bu acı enerjisini odanın ortamının bir parçası olarak ardımda bırakırım. Daha sonra bu enerji zaman (o andaki yas duygusunun niteliğini korur) ve mekan (odanın ortamının bir parçası haline gelir) içinde takılıp kalır.

Enerji Arıtma İşlemi

Karşımızdaki sorun enerjinin nasıl serbest bırakılacağı ve enerjiyi zorlamadan onun için bir biçim değiştirme sürecini nasıl harekete geçireceğimizdir.

Bazı insanlar duygusal enerjiyi mum veya tütsü -ya da her ikisini de- yakarak odadan çıkarmayı denerler.

Ama ben bunun hiçbir etkisi olmadığını düşünüyorum. Bu,

kendimizle hareket ettirmek istediğimiz enerji arasına bir mesafe koymak için tasarlanmış gelişigüzel bir yöntemdir. Bu enerjilere genellikle önyargıyla yaklaşılır. Onlar kirlidir. Onlar tehlikelidir. Onlar, biz "yüksek ruhlu" insanların yaklaşmaması gereken şeylerdir. Onları kendimizin yarattığını unuturuz. Ve ham enerji formunda bırakılmış yas duygusunun çevrede zayıflatıcı bir etki yaratması onun kirli veya tehlikeli olduğu anlamına gelmez. Bu aslında bir zamanlar uygun olan ama artık uygunsuz düşen nötr bir enerjidir. Hepsi bu.

Bu durum için cevap arayışım sırasında, doğa ruhları ve devalar bana enerjilerin uzaklaştırılmasını ve biçim değiştirmesini sağlayan Enerji Arıtma İşlemini öğrettiler. Doğanın bu işin içine karışması tuhaf görünse de yarattığımız ve ardımızda bıraktığımız enerji doğanın yetki alanındaki her şeyi etkiliyor. Tüm doğa, tüm nesneler, Yeryüzündeki tüm formlar "doğa departmanı"na dahildir. Eğer bu alanla ilgili herhangi bir süreçte işbirliği içinde çalışacaksak, bu doğa ruhlarının ve devaların yardımıyla olmalıdır.

Bu işlemde enerjiyi enerji kullanarak uzaklaştırıyoruz. Endişelenmeyin. Bu oldukça basit. Enerjiyi hareket ettirmenin en kolay yolu onu imgeleştirmektir. Eğer enerjiyi A noktasından B noktasına hareket ettirmek istiyorsanız, enerjiyi A noktasında imgeleyin, sonra onun B noktasına ilerlediğini "görün." İmgeleme sırasında karşılaşabileceğiniz ve sizi sınırlayacak olan tek güçlük yaratıcı olmakta kendi isteksizliğinizdir. A noktasında küçük bir tren imgeleyebilirsiniz. Trene kürek kürek enerji yükleyen küçük bir adam imgeleyin, sonra da trenin B noktasına hareket ettiğini görün. Aynı küçük adam (trene binip B noktasına o da gelmiştir) artık enerjiyi boşaltabilir.

Herhangi bir şeyi imgelemek için, hayal gücü söz konusu olduğunda bile, imgelemi destekleyecek enerjileri bir araya getirmeliyiz.

Burada uydurmasyon, dandik bir numaradan bahsetmiyorum. Enerjinin dinamikleri sayesinde, onu, imgelemi bir gereç olarak kullanarak hareket ettirebiliriz. Yalnızca, her imgelediğimiz şey için uygun enerjileri bir araya getirmemiz gerektiğini hatırlayın -aksi takdirde onu imgelememiz mümkün olmayacaktır. Bu yüzden, ikinci örnekte, orijinal enerji A noktasından B noktasına gitmekle kalmıyor ama trenin fazladan enerjisi, küçük adam ve küreği de hareket etmiş oluyor.

Hareket eden enerjiyi deneyimleyebilmeniz için bir egzersiz:

Enerji Hareketi Egzersizi

1) Sessizce oturun. Gözlerinizi kapatın.

2) İmgelem alanınızın sol köşesinde A noktasını görün. Eğer onu göremiyorsanız, oraya zihninizden bir nokta koyun veya bir yeri seçin ve bunu A noktası ilan edin.

3) İmgelem alanınızın sağ köşesine konsantre olun ve B noktasını görün.

4) A noktasında bir enerji topu görün. Bu topun yuvarlak, beyaz ve bir golf topu büyüklüğünde olduğunu görün.

5) Enerji topunu B noktasına yuvarlayın. Onu yavaşça yuvarlayın ve B noktasına doğru ilerlediği tüm süre zarfında ona konsantre olun.

6) Topu A noktasına geri yuvarlayın. Top yuvarlanırken sürekli ona konsantre olun. (Eylemde rahat hissedene ve onu kaybetmeden veya yuvarlanırken dikkatinizi dağıtmadan rahatlıkla takip edebilene kadar topu öne ve arkaya yuvarlayın. Eğer topu kaybederseniz, dikkatinizi yalnızca yaptığınız şeye verin, topu yeniden "görün" ve yuvarlanmasını sağlayın.)

Eğer devam etmek isterseniz:

7) Topu A noktasında görün. Topu A noktasından yavaşça sol elinize yuvarlayın. Topun hareket ettiğini (gözleriniz kapalı olarak) imgeleyin ve elinize dokunduğunu görün.

(Eğer enerji topunun gerçekten de elinize değdiğini hissederseniz şaşırmayın.)

8) Top sol elinize ulaştığında, onu yavaşça sol kolunuzdan yukarı, omzunuza doğru hareket ettirin; göğsünüz üzerinden sağ omzunuza geçirin; sonra da sağ kolunuzdan aşağı indirerek sağ elinize doğru hareket ettirin. (Hatırlayın: Topu yavaşça hareket ettirin. Eğer onu kaybederseniz, veya imgeleminiz bozulursa, sadece onu son gördüğünüz yere konsantre olun, topu yeniden görün ve hareket ettirin. Yine, enerjinin vücudunuzda hareket ettiğini hissederseniz şaşırmayın.)

9) Topu sağ elinizde görün. Onu o elinizden B noktasına geri götürün.

Eğer bu egzersizi birkaç defa denedikten sonra, hala hiçbir şey "göremiyorsanız" bir defa daha deneyin ve yalnızca enerjinin hareketini duyumsayın. Bazı insanlar enerjiyi görmekten ziyade hissederek daha iyi çalışırlar. Her iki durumda da, A noktasından B noktasına hareket eden enerjinin niteliği ve netliği konsantrasyonunuzun niteliğiyle doğrudan ilişkilidir. Eğer dikkatinizi toplayamıyor veya emin olamıyorsanız ya da gönülsüz, bulanık bir şekilde odaklanıyorsanız, enerjiyi kesinlikle B noktasına götüremezsiniz. Siz ne kadar net olur ve dikkatinizi ne kadar iyi toplarsanız, enerji buna o kadar etkili bir yanıt verecektir.

Bu küçük egzersiz aslında oldukça emek ister. Sessizlik ve konsantrasyon gerektirir. Enerjiyle çalışmak için ihtiyaç duyduğumuz farklı gereçleri eyleme çağırır: konsantrasyon, imgelem netliği ve hareket netliği.

Bu, aynı zamanda, egzersiz sırasındaki konsantrasyonumuzun niteliğiyle gevşeme (ne kadar becerebiliyorsak) arasındaki ilişkiyi vurgular. Dikkati toplamak bir eylemdir. Konsantrasyonun niteliği ona engel olacak müdahaleler olmadığında daha da artar.

Ses, ışık, hareket gibi beş duyumuzla algılanan şeyler kon-

santrasyonumuzu bozabilir. Gevşeyemediğimiz takdirde kendi vücudumuz da bize engel olabilir. Kaslarımız gerildiğinde, statik elektriğe benzer bir enerji yayarlar ve konsantrasyonumuzu etkileyen de işte bu enerjidir. Enerji Egzersizini yaptıkça, rahat, gevşemiş bir konuma geçmenin sizin için ne anlama geldiğini fark ettikçe daha kolay konsantre olabildiğinizi görecek ve enerji topunu o kadar sık kaybetmeyeceksiniz.

Bedenin gevşemesini sağlamak için neler yapmanız gerektiğini anlamanızda size yardımcı olmak için başka bir deneysel egzersizden bahsedeceğim. Bu egzersizin adı çok akıllıca konulmuştur...

Rahatlama Egzersizi

Yere uzanın. Kendinize gevşemek için izin verin.

Nefes alış verişinize konsantre olun... nefes alışınızı sonra da verişinizi hissedin. Göğsünüzün yavaş yavaş havayla dolduğunu hissedin... Sol ayak parmaklarınıza konsantre olun. Her parmağı ayrı ayrı hissedin... Gerilimin her parmaktan akıp gitmesine izin verin...

Sol ayağınıza konsantre olun. Ayağın üst kısmındaki her kası... yanlardaki kasları... ve ayağın altındaki kasları gevşetin. Gerilimin parmaklardan akıp gitmesine izin verin... Sol ayak bileğinize konsantre olun. Eklemi gevşetin... Baldırı... baldırın ön kısmını... ve arka kısmını gevşetin... Sol dizinizi hissedin. Eklemi gevşetin... Sol uyluğunuza konsantre olun. Öndeki kasları... yandaki kasları... ve arkadaki kasları gevşetin... Şimdi tüm sol bacağınızın tamamen ağırlaştığını ve yerin bacağınızı taşıdığını hissedin...

Sağ ayağınıza konsantre olun... Her parmağı ayrı ayrı hissedin ve gerilimin parmaklardan teker teker akıp gitmesine izin verin. Sağ ayaktaki kasları gevşetin... ayağın üstündeki kasları...

yanlardaki kasları... ve ayağın altındaki kasları gevşetin... Sağ ayak bileğinize konsantre olun... Eklemi gevşetin... Dikkatinizi baldırda yoğunlaştırın... Baldırın ön kısmını... ve arka kısmını gevşetin... Dikkatinizi sağ dizinize yöneltin. Eklemi gevşetin... Eklem yeriniz rahatça yere değsin... Sağ uyluğunuzu gevşetin... uyluğun ön kısmını... yanlarını... ve arka kısmını gevşetin... Tüm sağ bacağınızın tamamen ağırlaştığını ve yerin bacağınızı taşıdığını hissedin... Şu anda her iki bacağınızın da ağırlaştığını hissediyor olmalısınız.

Gövdenize konsantre olun. Kalçalarınızın yere yayılmasına izin verin... Alt karın bölgenizi... ve karnınızı gevşetin. Kasların yumuşadığını hissedin... Sırtınızın alt kısmının gevşemesine izin verin. Sırtınızın kavisini gevşetin ve alt kısmının yere değmesini sağlayın... Sırtınızın orta kısmını... ve üst kısmını gevşetin... Sırt bölgenizin tamamen gevşediğini ve yerin sırtınızı taşıdığını hissedin... Göğsünüze konsantre olun... kasları yumuşatın ve göğüs kafesinizin gevşemesine izin verin... Omuzlarınızı ve göğsünüzün üst kısmını gevşetin... Omuzlarınızın yerin üstünde ağırlaşmasına izin verin. Kulaklarınız ve omuzlarınız arasındaki boşluğu hissedin.

Konsantrasyonunuzu sol el parmaklarınıza yöneltin. Her parmağı hissedin ve gerilimin parmak uçlarından teker teker kayıp gidivermesine izin verin... Elinizin üst kısmına konsantre olun ve üst kısmı gevşetin... Sol avuç içinizi hissedin... ve onu gevşetin... Bileğinizi gevşetin... Kolunuzun alt bölümünü... dirseğinizi... ve kolunuzun üst bölümünü gevşetin... Sol omzunuzun gevşediğini tekrar hissedin... Sağ elinize konsantre olun... Her parmaktan gerilimi atın... Elin üst kısmından... ve avuç içinizden gerilimi salıverin... Sağ bileğinizi gevşetin... Kolunuzun alt kısmını serbest bırakın... Dirseğinizi... ve kolunuzun üst kısmını gevşetin... Sağ omzunuzun gevşediğini tekrar hissedin.

Boynunuza konsantre olun... Boynunuzun ön kısmındaki

kasları... ve arkadakileri serbest bırakın... Yerin boynunuzu taşıdığını hissedin. Boynunuz gevşedikçe, bu duygunun boynunuzdan göğsünüze, omuzlarınıza ve sırtınızın üst kısmına akmasına izin verin...

Başınıza konsantre olun... Başınızı duyumsayın... başınızın tümünü duyumsayın. Günlük kaygıların yavaşça uzaklaşmasına izin verin... Başınızın arka tarafına konsantre olun... yumuşadığını hissedin... Başınızın üst kısmını... ve alnınızı gevşetin... Şimdi yüzünüzü... çenenizi... ağzınızı... dilinizi... kaşlarınızı ve gözlerinizi gevşetin. Gözlerinizin gevşediğini hissedin ve onların başınızın arka tarafına gömüldüğünü hissedin. Karanlığı görün...

Yeniden nefes alış verişlerinize konsantre olun... Nefes alın... Nefes verin... Havayı içinize çektikçe onun bedeninizde dolaştığını hissedin. Nefes verirken havanın ayaklarınızdan çıkarak sizi terk etmesine izin verin... Yavaş, düzenli bir ritimle nefes alıp vermeyi sürdürün... Bu şekilde gevşemişken, bunun nasıl bir duygu olduğunun bilincine varın. Yere ilk uzandığınızda ve şimdi hissettikleriniz arasındaki farkı hissedin.

Kalkmaya hazır olduğunuzda, hareket etmeden önce çevrenizdeki odayı duyumsayın. Dört duvarı hissedin. Üstünde uzandığınız yeri hissedin. Yerin sertliğini duyumsayın ve bu sertliğin gerçekten vücudunuza temas ettiğini hissedin. Yavaşça el ve ayak parmaklarınızı, sonra el ve ayaklarınızı kıpırdatın. Gözlerinizi açın ve çevrenize bakın. Hazır olduğunuzda yavaşça doğrulup oturun, sonra ayağa kalkın... Şimdi, gündelik hayatınıza geri dönmeden önce biraz yürüyün.

Rahatlama Egzersizi ile Enerji Egzersizine başlarken, çalıştığınızı, yeni disiplinler geliştirdiğinizi ve kendinize karşı sabırlı olmanız gerektiğini hatırlayın. Eğer yakınınızda bir arkadaşınız varsa, o egzersiz aşamalarını yavaşça okurken sizin onu izlemeniz işinizi kolaylaştıracaktır. Böylece, bir sonraki aşamada ne yapılması gerektiği hakkında endişelenmenize gerek kalmaya-

cak -bu gerginlik yaratır. Eğer size bu şekilde yardım edecek biri yoksa, egzersizin aşamalarını bir kasede kaydedin.

Enerji Arıtma İşlemi: Hazırlık

Arıtmak istediğiniz alanı seçin. Bu alan her büyüklükte olabilir, ama işlemle birkaç deneyim yaparak kendinizi rahat hissedene kadar küçük çaplı bir şeyler seçmenizi öneririm. Küçücük nesnelerden tutun da beş farklı bölgeye yayılmış -ki bunların hiçbiri aynı ülkede değildi- bir Yeni Çağ cemaatine kadar birçok şey arıttım.

Arıtacağınız şeyi gözlerinizi kapatıp rahatça imgeleyebilmeniz önemlidir. Eğer bu bir odaysa, odanın biçimini ve düzenini imgelemeniz gerekir. Eğer bu bir evse, odaların planı ve evin biçimi hakkında net bir fikriniz olması gerekir. Söz konusu olan bir arazi, bir çiftlik veya bir cemaat ise harici sınırların mesafesi ve biçimi önemlidir -arazinin üzerindeki binaların konumu da. Bir odadan daha büyük yerler için, çalıştığınız şeyin kabataslak resmini çizmenizi öneririm. Burada gerekli olan ayrıntılı bir şey değildir -arazi için, alanın şeklini ve binaların oradaki konumunu basit çizgilerle belirtmek yeterli olacaktır. Şehir dışında, küçük bir toprak parçası üzerinde kurulmuş bir ev için arazinin biçimine dair bir taslak artı evin yerini gösteren bir dikdörtgen çizebilirsiniz. Köpek kulübesinin, çiçek tarhlarının ve garaj ile cadde arasındaki yolun yerlerini göstermeniz de faydalı olur. Hissettiğiniz herhangi bir duygu size beraber çalıştığınız şeyle ilgili eksiksiz ama basit bir fikir verecektir.

Tutumun önemi: Çevremizin yeniden dengelenmesinde aktif katılımcılar olarak rol aldığımız an çok özel bir andır ve bu iş gelişigüzel ve aceleyle yapılmamalıdır. Yapabileceğimiz en büyük yanlış isteklerimizi zorla kabullendirmeye çalışmaktır. Yaşam diye adlandırdığımız bu şeyde sorumlu davranmayı amaç-

ladığımızı ve çevremizdeki tüm varlıklarla eşit ortaklar olduğumuzu unutursak, ortak-yaratım ruhundan çok kolay uzaklaşır ve isteklerimizi dikte etmeye başlarız. Ve böylece bir denge ve nezaket sürecinde değil de güç ve hakimiyet sürecinde rol almış oluruz. Sonuç olarak, bu işbirliğine girerken benimsediğimiz tutum yaşamsal önem taşır ve arıtma işleminde ilerlerken evrensel denge hissini korumak için bir anahtar niteliğindedir.

Enerji Arıtma İşlemi

1) Arıtmak istediğiniz alanı seçin ve onu şemaya dökün. İşlem sırasında şemayı önünüze koyun. (Arıttığınız şey hakkında imgeleminizi netleştirme ihtiyacı duyduğunuzda, şemaya göz atarak hafızanızı tazeleyebileceksiniz.)

2) Sessizce oturun veya uzanın. Bedeninizi gevşetmek için konsantre olun. Rahatlama Egzersizinin tümünü veya kısaltılmış bir şeklini yapabilirsiniz. İyice gevşediğinizde, işleme başlamadan önce, bir süre nefes alıp verişinize konsantre olun.

3) (Gözleriniz kapalı olarak.) Başınızın üzerinde parlak, beyaz bir ışık huzmesi görün. Bu huzmeden gelen ışınların size doğru ilerlediğini ve sizi beyaz bir ışıkla tamamen sarmaladığını görün. İçinizden veya yüksek sesle şunları söyleyin: "Tanrı'nın ışığından bize yardım etmesini istiyoruz ki yapacağımız şey en yüce iyilik yararına olsun. Bu ışığın biz insanların yaydığı düşük seviyeli titreşimsel enerjilerin biçim değiştirmesini sağlamasını ve bu işlem sırasında bizi tamamen korumasını istiyoruz. Tanrı'nın Işığının varlığını memnuniyetle karşılıyor ve yardımı için ona teşekkürlerimizi sunuyoruz."

4) Tekrar başınızın üzerine konsantre olun. İkinci bir ışık huzmesi görün -bu sefer yeşil bir ışık. (Işığı berrak ve parlak görene dek konsantre olmayı sürdürün. Işığın niteliği konsantrasyonunuzun niteliğine bağlıdır. Eğer ışık çok parlak değilse, onu daha parlak görün.) Bu yeşil ışık Tabiatın Işığıdır. Işınlarının si-

ze doğru geldiğini ve etrafınızı zaten çevreleyen beyaz ışıkla karışarak, sizi tamamen sarmaladığını görün. (İçinizden veya yüksek sesle) şöyle söyleyin:

"Tabiatın Işığından 'cansız nesneler' diye tanımladığımız alem de dahil olmak üzere tüm doğa alemleri tarafından emilen enerjileri toplamamıza ve biçimlerini değiştirmemize yardım etmesini istiyoruz. Tabiatın Işığından, ayrıca, yapmak üzere olduğumuz şeyin en yüce iyilik yararına olmasında bize yardım etmesini istiyoruz. Varlığını memnuniyetle karşılıyor ve yardımın için teşekkür ediyoruz."

5) Şöyle söyleyin: "Bu noktada, uygunsuz veya karanlık her enerjinin kendisini buradan tamamen uzaklaştırmasını istiyoruz. Bunu, bir parçası olacağımız biçim değiştirme sürecinin bir inkar süreci değil de bir yaşam, evrim süreci olduğunun bilincinde olarak, nezaket ve sevgi ile rica ediyoruz."

6) Arıtılacak alanı imgeleyin. (Eğer bunda zorlanıyorsanız, şemanıza kaçamak bir göz atabilirsiniz.) Alanın biçimini, özellikle de harici sınırlarını imgeleyin.

7) Alanın bir buçuk metre altında oluşan ince, beyaz bir ışık tabakası imgeleyin. (Eğer söz konusu yer bir ev veya toprak parçasıysa, ışık tabakasının yerin bir buçuk metre altında oluştuğunu görün.) Tabakanın gittikçe parlaklaştığını ve daha da beyazlaştığını görün. Parlak ve berrak olana kadar dikkatinizi onda toplayın. Tabakanın dış kenarlarının alanın harici sınırlarının dışına hafifçe taşmasına izin verin.

8) Tabaka tamamen biçimlendiğinde, Tanrı'nın Işığından ve Tabiatın Işığından size katılmalarını rica edin. Ve hep beraber tabakayı arıtılacak alana doğru yükseltin ve yavaşça alanın içinden geçirin. Tabakanın yavaş ve rahat hareket ettiğini, dört kenarının da eşit seviyede olduğunu görün. (Hatırlayın, enerji biçim sayesinde daha rahat hareket eder.) Tabakaya konsantre olmayı sürdürün ve onun alan boyunca hareket etmesini izleyin. Eğer tabaka sarkmaya başlarsa, hareketini durdurun ve odaklanma gücü-

nüzü kullanarak, sarkan kısmı kaldırın. Bu parça geri kalan kısımla yeniden aynı seviyeye geldiğinde, tüm tabakanın hareketine devam etmesine izin verin. Tabaka alanın içinden geçerek ilerledikçe üzerinde biriken karanlık enerji topaklarını görün.

Karanlık enerjileri hayal etmeniz gerektiğini düşünmeyin. Onlar zaten kendiliğinden tabakanın üzerinde birikecekler. Tek yapmanız gereken onların varlığını fark etmek.

Tabakanın arıttığınız alanın en yüksek noktasından -çatının tepesi, bir ağaç, tavan, veya en yüksek tepe- bir buçuk metre yukarı yükselmesine izin verin.

9) İmgeleminizi kullanarak, tabakayı köşelerinden tutup dikkatle toplayın ve biriken karanlık enerjileri tamamen içine hapseden beyaz bir ışık bohçası oluşturun. Bohçanın solunda altın bir iplik görün. Bu iplik Tanrı'nın Işığından geliyor. İpliği alın ve içindekileri iyice hapsedecek şekilde bohçayı bağlayın. Tabakanın sağında başka bir altın iplik görün. Bu Tabiatın Işığından geliyor. İpliği alın ve birinciyle yaptığınız gibi bohçanın üzerine bağlayın.

10) Şöyle söyleyin: "Bohça şimdi Tanrı'nın Işığına ve Tabiatın ışığına verilecek ki karanlık enerjiler biçim değiştirme işleminin bir sonraki seviyesine ulaşabilsin ve kendi evrimsel süreçlerine devam edebilsinler." Bohçanın yavaşça görüş alanınızdan çıkmasını izleyin.

11) Önemli. Yeniden nefes alış verişinize konsantre olun. Bedeninizle nefes alın ve ayaklarınızdan nefes verin. Bunu, verdiğiniz nefesin her seferinde ayaklarınızdan çıkıp gittiğini hissederek, üç veya dört defa tekrarlayın.

12) Konsantrasyonunuz sayesinde bir araya gelen ve sizinle bu işlem sırasında işbirliği yapan tüm enerjilerin farkına varmak için bir anınızı ayırın.

Nezaket ve şükran duygularıyla bu enerjilerin odaklandığınız alandan tamamen çıkmasına izin verin. Bir kere daha nefes alış verişinize konsantre olun ve rahatlatıcı bir karanlık görün.

13) Çevrenizdeki odaya konsantre olun. Duvarları duyumsayın. Yeri duyumsayın. Bedeninizin dokunduğu her şeyi hissedin. El ve ayak parmaklarınızı oynatın. El ve ayaklarınızı yavaşça hareket ettirin. Gözlerinizi açın ve odayı görmek için telaşsız bir çaba gösterin. Hazır olduğunuzda, yavaşça ayağa kalkın. Biraz gezinin. Pencereden dışarı bakın. İsterseniz biraz su için. Gündelik hayatınıza devam etmek için kendinize biraz zaman tanıyın. Kendinize geldiğinizden kesinlikle emin olun. Eğer "boşluğumsu" hissediyorsanız, açık havada biraz yürüyün ve dokunma duyunuzda odaklanarak ellerinizi bir ağacın veya kayanın üzerine koyun. Onu rahatça hissedebildiğiniz ana kadar ellerinizi onun üstünde hareket ettirmeye devam edin. Veya bir çiçeği koklayın. Özünde, beş duyunuzu yeniden kullanarak kendinize gelin. Fiziksel olmak üzerinde yoğunlaşın.

Bitirdiğinizde, arıttığınız alanı hissetmek için biraz zaman ayırın. Bazı insanlar daha temiz kokan bir hava duyumsuyor. Bazen çiçeklerin kokusunu alıyorlar. Veya odanın daha "hafif" olduğunu hissediyorlar. Ayrıca tabakanın içinizden geçtiğini de hissetmiş olabilirsiniz. Genellikle, sizinle aynı bölgede bulunan ama işleme katılmamış olanlar bile etraflarında hareket eden bir şey olduğu hissine kapılır. İşlem süresince meydana gelen her şey dengeli olduğundan, bu hiç de kötü bir duygu değildir.

Enerji Arıtma İşleminde rahat ilerlemenin yolu, özellikle başlangıçta, her aşamayı tamamlamanız için kendinize yeterli süreyi tanımayı hatırlayarak, aşamaları kasede kaydetmektir. (İşlemin ortak-yaratıcı dengesini korumak için hiçbir aşamanın atlanmaması gerekir.) Tabaka yükseldiği sırada, kaset çaları durdurabilmeniz için aygıtın kolay ulaşabileceğiniz bir yerde olması size yardımcı olacaktır. Böylece ihtiyacınız olan süreyi de kazanırsınız. Eğer işleme birden fazla kişi katılmak istiyorsa, bir kişinin aşamaları okumasını ve diğerlerine süreç sırasında rehberlik etmesini sağlayın. Bu yapıldığı takdirde, "rehber"in oda-

daki herkese karşı duyarlı olması ve işlem sırasında bir grup halinde ilerlemelerini sağlaması önemlidir.

Enerji Arıtma İşlemini ne sıklıkla yapacağınız size ve o alanın ne kadar sıklıkla arıtılmasını düşündüğünüze bağlıdır. Evler için işlemin haftalık tekrarlanmasını öneririm. Eğer siz veya çevrenizdeki biri zor veya duygusal anlar yaşıyorsa, alanın daha sık arıtılması uygun olacaktır.

BUGÜNKÜ PERELANDRA

Perelandra bir doğa araştırma merkezi ve devalarla doğa ruhları için bir mabet olarak görevini sürdürüyor. Burası, doğanın barındırdığı tüm zeki varlıkları, Kova çağında doğa ve Dünya arasındaki ilişkiyi ve insanın fiziksel formu ve eylemleri sayesinde tamamen yansıtabilmesini sağlayacak olan ortak-yaratıcı işbirliğini anlamaya ve bunlardan öğrenmeye adanmıştır.

Perelandra bahçesi formun ardındaki dinamik gerçekliğin ilkeleri üzerine kurulu. Burada ister organik olsun ister inorganik, hiçbir şekilde böcek ilacı kullanılmamaktadır. Perelandra'daki amaç burada bulunan her varlığın yaşamını ve sağlığını koruyacak şekilde dengelenmiş olan bir bahçe yaratmaktır. Bunun tam olarak ne ifade ettiği ve bu amacı gerçekleştirmek için ne yapılması gerektiğinin keşfedilmesi şu anda yürüttüğümüz araştırmanın temelini oluşturuyor. Bu araştırmanın sonuçlarından herkes tarafından herhangi bir ortama uygulanabilecek ilkeler, bilgiler ve dersler çıkıyor.

Şu anda, ister hayvan olsun, ister mineral veya bitki, bahçenin tüm "sakinlerinin" birbiriyle dost olduğu bir seviyeye ulaş-

tık. Bu yeni denge düzeyini kutlamak için bahçeyi çevreleyen en dıştaki halkaya bir yıllık ömrü olan güller yerine uzun ömürlü güller diktik -artık hepsi de farklı kırk beş gül ağacımız var.

Başka bir heyecan verici gelişme de, "savaş alanı arıtma işlemi." Doğadan, savaş sırasında yayılan travmatik enerjinin o bölgedeki tabiat tarafından emildiğini ve insan onu geri isteyene kadar doğanın o bölgenin gözetmenliğini üstlendiğini öğrendim. Savaş alanı arıtma işlemi bu kitapta tarif ettiğim enerji arıtma işlemini temel alıyor. Bu işlem sırasında savaş enerjisi doğadan ayrıştırılıyor ve bir sonraki seviyesine ilerlemesi sağlanıyor; böylece enerji doğal evrimsel akışına katılıyor. Bu işlemin sonucu oldukça etkileyici. Enerjinin uzaklaştırılması doğanın iyileşmesini ve bölgenin savaş öncesi ekolojik dengesini yeniden kazanmasını sağlıyor.

ÇIKAN KİTAPLAR

- TANRI İLE SOHBET - 1
- TANRI İLE SOHBET - 2
- TANRI İLE SOHBET - 3
- RUHUN YASALARI
- TEMBELİN AYDINLANMA REHBERİ
- HAYAL MÜHENDİSLİĞİ
- ÜÇ DAKİKALIK MEDİTASYON
- ELLERİNİZİN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜ
- SESSİZLİĞİ DİNLEMEK
- ÖNSEZİ
- IŞIK ELÇİLERİ
- BİLİNÇALTININ GÜCÜ
- DÖRT ANLAŞMA
- PRATİK BİLİNÇ
- PLEIADES ÖĞRETİLERİ 1
- PLEIADES ÖĞRETİLERİ 2
- FARKINDALIĞIN IŞIĞI
- NEFES
- USTACA SEVMEK
- YENİ BİR BAŞLANGIÇ
- FENG SHUI
- DİNGİN SAVAŞÇI
- RUHLAR TESADÜFÜ SEVER
- SAYILARDA SAKLI YAŞAMINIZ
- KARANLIKTAN AYDINLIĞA
- YAŞAMINIZDA FENG SHUI
- BEŞ ELEMENT
- KAHUNA ŞİFACILIĞI
- HAYVANLARIN GİZEMLİ GÜÇLERİ
- İÇSEL HARİTALAR VE KILAVUZ IŞIKLAR
- CİNSEL YAKLAŞIMLAR

Kuraldışı Yayınları'ndan Çıkan Ruhsal Gelişim Kitapları

- HARLEY'LE GELEN TANRI
- HİPNÖZ VE MEDİTASYON
- KOZMİK POSTACI -ZAMAN KAYMASI

İSTEYİN GÖNDERELİM!

- Kitaplarımızı kolayca ve uygun fiyatlarla edinmek ister misiniz?
- Peşin alışlarda %20 indirimden yararlanıyorsunuz
- Vadeli alışlarınız ise kitapların üst fiyatı üzerinden
- Siparişleriniz en geç on gün içinde posta/kargoya veriliyor
- 10 milyon TL ve üzerindeki siparişlerinizde posta/kargo ücreti ödemenize gerek yok. Bu masrafı yayınevimiz üstleniyor
- Ödemelerinizi kredi kartı ile yapabiliyorsunuz
- Bütün yapacağınız aşağıdaki adresten bir sipariş formu istemek

Hepsi bu!

Ötesi Yayıncılık
Akıncılar Mah. Çatalçeşme Sok. Fırathan No: 30 Kat: 2 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0.212.513 81 57 Faks: 0.212.511 62 52
otesi@kuraldisi.com www.kuraldisi.com

KURALDIŞI
HİPNOMEDİTASYON KASETLERİ
Subliminal (bilinçaltı eşiği) mesajları ile
Hazırlayan: Nil Gün

STRES

Günümüzde stres her insanın sorunu. Stres ruhta can sıkıntısı, zihinde karmaşa, endişe, korku, bedende yorgunluk, uykusuzluk, değişik hastalıklar yaratıyor.

Bu kasedi işyerinde, evde, kendinizi stres altında hissettiğiniz herhangi bir anda kullanabilirsiniz. Stres meditasyonunun bitiminde kendinizi dinç, canlı ve rahat hissedeceksiniz. Önemli bir görüşmeden, toplantıdan, karar verme aşamasından önce yapılan stres meditasyonu size büyük ölçüde yararlı olacaktır. Gününüzün verimliliği artacaktır.

Düzenli, her gün yapılan meditasyonun ruh/zihin/beden sağlığınıza olumlu etkisi vardır.

Kendinize her gün zaman ayıracak kadar değerlisiniz.

ÇAKRA

Çakra meditasyonu, bedeninizdeki enerji tıkanıklıklarının açılmasını, çakra merkezlerinin uyarılmasını, yaşam enerjisinin bedeninizden kolaylıkla akmasını amaçlıyor.

Sanskrit dilinde "Yaşam Tekerleği" anlamına gelen çakraların açık olmaması, bedenin hormonal düzenini etkiler. Bedensel, duygusal, zihinsel ve ruhsal hastalıklara neden olur. Açık olması halinde, kendimizi daha canlı, enerjik, sağlıklı ve mutlu hissederiz. Bilinç düzeyimiz genişler, iç ve dış dünyamız uyumlu hale gelir.

Çakra meditasyonunu, günlük meditasyon olarak yaptığınızda algılama kapasitenizin artışına kısa bir sürede tanık olacaksınız. Meditasyon artık "yapılan" bir şey olmaktan çıkacak zihininizin doğal hali olarak "kendiliğinden" bir süreklilik kazanacaktır.

SİGARAYI BIRAKMAK

Sigarayı bırakmak istiyor ama bir türlü bırakamıyorsunuz. Hipnomeditasyon sigarayı bırakmak için etkin bir yoldur.

Hipnomeditasyon yardımıyla bırakılan sigarada kilonuzu koruyacaksınız. Çünkü sigaranın yerine yiyeceği koyma ihtiyacını duymayacaksınız. Akciğerleriniz, kalbiniz, dolaşım sisteminiz size teşekkür edecektir. Nefesiniz daha temiz olacaktır. Kendinizi daha sağlıklı, daha güvenli ve çok daha mutlu hissedeceksiniz. Arkadaşlarınız ve sevdikleriniz sizdeki değişimin yalnızca sigarayı bırakmakla sınırlı olmadığını görecek ve mutlu olacaklardır.

Tüm bunların olacağına inanmakta güçlük çekiyorsanız deneyin. Uygulayın. Sonuçları görün.

Sigaraya harcadığınız paranın cebinizde kar kalması da cabası.

SAĞLIKLI ZAYIFLAMAK

Kaç kez değişik diyetleri denediniz? Karın gurultusu ve iradeniz sonucu belki amacınıza ulaştınız. İstediğiniz kiloya indiniz. Artık normal herkes gibi yiyebilirdiniz. Yediniz... ve birkaç hafta ya da ay içinde tüm kaybettiğiniz kiloları yine aldınız...

Aşırı yemenin nedenlerini düşünmeden yiyeceğinizden keserek verilen kilolar kalıcı olamaz.

Sorununuz metabolizmanızda değil, bilinçaltınızda. Bilincinizle bedeninizi yiyecekten mahrum edip kilo kaybedebilirsiniz. Ama diyete son verdiğiniz gün, bilinçaltınız kontrolu eline alacaktır. Çünkü bilinçaltı zihin, bilinçli zihinden çok daha güçlüdür.

Kilonuzu belirleyen, mideniz değil bilinçaltınızdır. Kilo konusunda size kalıcı etki yapan hiçbir özel ilaç ya da diyet yoktur. İnce beden, ince düşüncelerle başlar. Sağlıklı bedenin sağlıklı düşüncelerle başladığı gibi.

Ancak bilinçaltınızı doğru programlayarak ve dost görerek yaşamınızda kalıcı değişimler yaratabilirsiniz. İdeal kilonuza ulaşmanız doğal, kalıcı, kolay ve sağlıklı olacaktır.

SINAV STRESİNİ YENMEK

Herkes sınav öncesinde heyecan duyar. Sınav korkusunu, stresini yenmek, sınava hazırlıklı olmak kadar önemlidir. Ve onu yenmek sizin elinizde.

Kasetin A yüzünü sınavdan birkaç gün önce dinlemeye başlayın. Özellikle sınavdan bir önceki akşam uykuya dalmadan önce ve sınav sabahı dinlemeniz önerilir.

Kasetin B yüzünü ders çalışırken, konsantrasyonunuzu artırmak ya da kaygılarınızdan arınmak istediğiniz her an dinleyebilirsiniz. Kasetin bu yüzü bilinçaltınıza yönelik subliminal mesajlardan oluşuyor. Doğa sesleri ve müziğin içine "gizlenmiş" olumlu telkinlerin tümünü bilinçaltınız algılayacaktır.

SAĞLIKLI HAMİLELİK VE DOĞUM

Sağlıklı hamilelik ve kolay doğum hem anne hem bebek sağlığı için önemlidir. Hamilelik boyunca annenin yaşadığı duyguların, bebeğin gelişimini etkilediği biliniyor.

Kasetimizde kullanılan fon müziği doğumu kolaylaştırıcı etkisi olduğu bilinen, bebeklerle sonik iletişim kurduğu düşünülen yunus sesleri ağırlıklı olmak üzere, kalp atışı, okyanus dalgaları, kuartz kristalleri ve om sesinin ritmik karışımından oluşuyor.

Kasetin A yüzünü hamileliğin her anından itibaren dinleyebilirsiniz.

Kasetin B yüzünü doğum esnasında dinlemeniz, bilinçaltınızın işbirliğiyle bebeğinizin dünyaya gelişini kolaylaştıracaktır. Doğumdan sonra kasetinizin bu yüzünü bebeğinizi emzirirken ya da uyuturken dinlemeniz sizi ve bebeğinizi rahatlatacaktır. Doğal müziğin içine "gizlenmiş" olumlu, sağlıklı telkinlerin tümünü bilinçaltınız algılayacaktır.

Genel Dağıtım

Tel: 0.212.513 81 57 Faks: 0.212.511 62 52

WORKSHOP

DENEYİMSEL FARKINDALIK ÇALIŞMASI

- ÖZGÜVEN
- İLİŞKI (KADIN-ERKEK)
- İLETİŞİM
- KENDİN OLMAK
- ÇOCUĞUNUZUN ÖZGÜVENİNİ GELİŞTİRMEK (ANNE-BABA-ÇOCUK SAĞLIKLI İLETİŞİM)

VE

NLP

NEURO LINGUISTIC PROGRAMMING

Yöneten: NİL GÜN

Düzenleyen
KURALDIŞI YAYINCILIK

Sinan Ercan Cd. No:34/33 Erenköy - İST. Tel: 0.216. 380 29 24 Faks: 0.216. 410 52 99
email: kuraldisi@kuraldisi.com

ÖZGÜVEN

- Kendi davranış kalıplarınızın farkında olmak ve başkalarının üzerindeki etkiyi gözlemleyebilmek.
- Otomatikman tepkilerinizin farkında olarak, tepkilerinizi yerinde ve zamanında gösterme yetisi kazanmak.
- İletişimin değişik yollarını bilinçlice deneyimlemek.
- Çelişkilerle yüzleşebilmek.
- Kontrolcü baskı ve otoriteyi reddedebilmek.
- Duygularınızı içtenlikle ifade edebilmek ve başkalarının duygularına sağlıklı tepkiler verebilmek.
- Empati geliştirmek.
- Gerçekten "haklı" olduğunuz durumlarda, çoğunluk size karşı olsa bile etkin olabilmek.
- Tepkiselliğiniz yüzünden "haklı" iken "haksız" konuma düşmemeyi öğrenmek.
- Olumlu "feedback" verebilmek.
- İlk kez karşılaştığınız insanlarla "merhaba" dedikten sonra iletişim kurabilmek.
- "Hayır" demek istediğinizde "hayır" diyebilmek.
- "Evet" demek istediğinizde "evet" diyebilmek.

Grup dinamiği oyunları ile özgüveninizi süreç içinde kazanacağınız bu bireysel gelişim workshopu, bir deneyimsel farkındalık çalışmasıdır.

İLİŞKİ (KADIN-ERKEK)

BEKARSANIZ;

- Bu kez farklı olacak diye başladığınız ilişkilerinizin sonu hep hüsran mı oluyor?
- Karşı cinsle iletişim kurmakta güçlük çekiyor musunuz?
- Kadınları/erkekleri anlamak mümkün değil diye mi düşünüyorsunuz?
- Aşk, tutku, alışkanlık ve sevgi arasındaki farkı biliyor musunuz?
- Kadınlar/erkekler konusunda şanssız olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?
- Geçmiş ilişkilerinizdeki partnerlerinizin hep ortak özellikleri var mı?

EVLİ YA DA BİRLİKTEYSENİZ;

- Eşinizle/sevgilinizle birlikteliğiniz monotonlaştı mı?
- Partneriniz tarafından anlaşılmadığınızı mı düşünüyorsunuz?
- Partneriniz yaşamınızda bir boşluk mu dolduruyor?
- "Mutlu aşk yoktur" sözüne inanıyor musunuz?
- Birlikteliğin temeli olarak gördüğünüz şeylerin her insan için farklı olduğunu hiç düşündünüz mü?
- Evlilik/birliktelik içinde yalnızlık duyuyor musunuz?

ÖZETLE;

- Sevgiyi yaşamanızı engelleyen şeyin, takılan maskeler, benimsenen roller ve imajlar olduğunu biliyor musunuz?
- Siz karşı cins olsaydınız, kendinizi eş ya da sevgili olarak seçer miydiniz?

Bir kadınla bir erkeğin ilişkiyi başlatması kolaydır. Sorunlar ilişkiyi sürdürmekte çıkar. Çünkü karakter, kişilik ve gereksinim farklılıkları zaman içinde sorun yaratır.

Sağlıklı birliktelik bilgi, bilinç ve emek ister.

Bakış açınızı değiştirmeye hazırsanız ve ilişkilerinizde kendiniz olmaya cesaretiniz varsa bu workshopa katılmaya da hazırsınız demektir.

İLETİŞİM

- NEDEN bazı insanlara anında kanınız kaynıyor ama en sevdiğiniz arkadaşınızın arkadaşı ilk tanışmanızda sizi rahatsız ediyor?* NEDEN bir çocuğunuza kendinizi yakın hissederken diğerine aynı duyguyu hissedemiyorsunuz?
- NEDEN ilk bakışta aşık olduğunuz insan bir süre sonra, sizi ilk anda çeken özellikleri yüzünden itici hale geliyor; bonkörlüğü müsriflik, rahatlığı sorumsuzluk, kendine güveni ukalalık oluyor?
- NEDEN başka şirkette çalışırken bin bir zahmetle kadronuza aldığınız eleman, şimdi size hiçbir işe yaramadığı duygusunu veriyor?
- NEDEN yıllardır en derin sırlarınızı paylaştığınız dostunuzla artık iletişimin koptuğunu hissediyorsunuz?

NEDEN? NEDEN? NEDEN?

İş, aşk ve arkadaşlık boyutlarında ilişkiyi başlatmanın ne denli zor olduğunu herkes deneyimlemiştir.

Diyelim ki siz çok kolay başlatıyorsunuz. Ya sürdürmesi?

Evet; sağlıklı bir iletişim için karakter (doğuştan getirdiğimiz) ve kişilik, (aile, okul, çevre vb. etkisiyle sonradan edindiğimiz) uyumu son derece önemlidir.

Özetle; sağlıklı bir iş, evlilik-birliktelik ve arkadaşlık ilişkisi oluşturmak zordur. Ama bu ilişkiyi oluşturamamanın ağır bir bedeli var: yanlış anlaşılmak, anlaşılmamak, aldatılmak, başarısızlık ve YALNIZLIK.

Anlaşılmamaktan mı şikayetçisiniz?

Siz hiç başkalarını anlamayı denediniz mi?

Ya onların bakış açısından görmeyi?

Bu workshopa katılın ya da katılmayın; seçim sizin.

Tıpkı yaşamınızı başkalarının eline teslim etmekle, yaşam geminizin kaptanı olmak arasında yaptığınız seçim gibi, mucizeleri bekleyin! Ya da mucizeleri yaratın!

KENDİN OLMAK

Fiziksel, duygusal, zihinsel ve ruhsal boyutlarıyla insan bir bütündür. Bu boyutlardan sadece birinde bile dengeyi sağlayamazsa mutsuz olur... Mutsuzluğunun nedeninin de kendisini tanımamaktan kaynaklandığının farkına varmaz. İnsan, yaşamı boyunca karşısına çıkan olaylar, insanlar, koşullar sayesinde deneyimler kazanarak kendini tanıma (olgunlaşma) yolunda ilerler. Yaşlıların, "şimdi bildiklerimi keşke gençlik yıllarında bilseydim" diye yakındıklarını duyarız. Bu, onların eğer yaşamlarını yeni baştan yaşama imkanı olsaydı tercihlerini farklı şekillerde yapacaklarının göstergesidir.

Yani kendini tanımanın (olgunlaşmanın) bedeli uzun yıllar, hatta tüm bir ömürdür. Uzun ömrün bile olgunlaşmayı garantilemediği sıkça görülen bir gerçek. İnsanlar bedensel yetişkinliğe zamanla ulaşıyorlar ama ya ruhsal yetişkinliğe?

Kendini tanıma workshopu 80 saate sığdırılmış "Hayatın Özet Panoraması"dır.

İnsan bilincinde ve bilinçaltında var olanları dört maddeye ayırabiliriz.

1. Bireyin hem kendisinin hem başkalarının bildiği şeyler.
2. Kendisinin bildiği ama başkalarının bilmediği şeyler.
3. Kendisinin farkında olmadığı ama başkalarının farkında olduğu şeyler.
4. Ne kendisinin ne de başkalarının farkında olduğu şeyler
(olumlu ya da olumsuz)

İşte, uygulamalı zihinsel, duygusal ve ruhsal egzersizler dizisinden oluşan workshop, özellikle 3. maddenin çoğu ile 4. maddenin bir kısmını bireyin bilincine çıkarmayı amaçlıyor.

İnsanlara "Kendinizi tanıyor musunuz?" diye sorduğumuzda çoğunun vereceği yanıt genellikle, "tabii ki tanıyorum" olur. Oysa "tanımak" kavramı ile kastedilen, sadece 1. ve 2. maddelerdir.

- Yıllar sonra birikmiş "Keşke"leriniz olmaması için,
- Amaçlı bir yaşam için,
- Daha objektif, tutarlı ve isabetli yaşam seçenekleri için,
- Tepkisel değil etkisel, duygusal değil duyarlı bir insan olmak için,
- Kendinizle barışık olmak, kendinizi olduğunuz gibi sevmeyi öğrenmek için;

öğrendiklerinizi yaşama geçirmeye kararlıysanız bu çalışmaya katılın.
Çünkü değerlisiniz.

ÇOCUĞUNUZUN ÖZGÜVENİNİ GELİŞTİRMEK (ANNE-BABA-ÇOCUK SAĞLIKLI İLETİŞİM)

Anne babalar! Çocuğunuz dört-sekiz yaşlarında ise ve çocuğunuzu sağlıklı bir birey olarak yetiştirmek istiyorsanız bu workshop sizin için.

Çocuğunuzla birlikte katılacağınız bu çalışmada kitapların size öğretemediğini uygulamalı olarak öğreneceksiniz. Kazanacaklarınız:

- Anne baba olarak kendinizi yeterli hissetmenin hazzı.
- Çocuğunuzun özgüveninde büyük artış.
- Çocuğunuzun yaşına ve gelişimine en uygun sağlıklı tepkiyi verebilmek.
- Çocuğunuza gerçek sevgi ve disiplini fedakarlık yapmadan verebilmek.
- Çocuğunuzla aranızdaki doğal yakınlaşma.
- Çocuğunuzu korkuyla değil, sevgi ve güvenle yönlendirmek.
- Çocuğunuza değerlilik ve yeterlilik duygusunu kazandırmak.
- Anne baba olarak değerli ve yeterli olduğunuzu bilmek.
- Çocuğunuzla niceliksel değil, niteliksel zamanı paylaşmak ve yaratıcı paylaşımdan (çocuk ve anne baba) haz almak.
- Ailenizin diğer üyeleriyle sağlıklı iletişimi geliştirmek.
- Anne-baba-çocuk arasındaki farklılıkları kişisel başarısızlık olarak değil, doğal farklılıklar olarak algılamak.

Anne babaların bireysel deneyimlerini paylaşacakları güven, saygı ve sevgiye dayalı bu geliştirici ortamda bilinçli anne baba olarak çocuk yetiştirmenin hazzını ve doyumunu yaşayın.

Her canlı doğurur. Doğurmak, işin en kolay yanı. Ya sonrası? Bilgi, bilinç ve deneyim görev duygusundan hazza doğru giden yolun yapı taşlarıdır. Geleceğin sağlıklı anne babalarını yetiştirmek, sizinle başlıyor. Kendi anne babanızla değil.

NLP
NEURO LINGUISTIC PROGRAMMING

Her şeyin kendiliğinden yerli yerine oturduğu, işlerinizin beklediğinizin ötesinde bir kolaylıkla yoluna girdiği "şanslı" anlarınız oldu mu? İş ya da özel yaşamınızda, ilk tanıştığınız anda içinizin ısındığı kişiler, iletişimde frekanslarınızın tuttuğu anlar oldu mu?

NLP bu tesadüfi anların ardında yatan dinamiği inceleme ve uygulama bilimidir.

NLP bu anların sizin seçiminiz doğrultusunda bilinçli olarak yaratılmasının bilimidir.

NLP ÖĞRENMEK SİZE NE KAZANDIRACAKTIR?

- İş, sosyal ve özel ilişkilerinizde istediğiniz sonuçları yaratmakla büyük adımlar atacaksınız.
- Kendinizin ve başkalarının düşünce süreçlerini anlayabilecek ve başkalarının zihinsel stratejilerini kolaylıkla çözümleyebileceksiniz.
- Fikirlerinizi net ve anlaşılır bir şekilde karşınızdakine aktarabileceksiniz.
- Başkalarının sizi nasıl algıladığının ve en önemlisi kendinizi nasıl ifade ettiğinizin farkındalığını kazanacaksınız.
- Günlük yaşamınızda NLP tekniklerini kullanarak yaşamınızı daha kaliteli hale getireceksiniz.
- NLP tekniklerinin öğrenilmesi ve uygulanması kolay, yarattığı sonuçlar güçlü olduğu için sonuçları anında göreceksiniz.

NLP, iletişim kurmayı arzuladığınız her insanın kendine özgü dilini anlama ve o kişiyle kendi anladığı bireysel dilde iletişim kurabilme sanatıdır.

Edilgen insanın yaşamı tesadüflere bağlıdır.

Etkin insan yaşamını kendisi belirler.

Edilgen insan için anlaşılmak önemlidir.

Etkin insan için anlamak önemlidir.

Edilgen insan "Kimse beni anlamıyor" der.

Etkin insan "Seni anlıyorum" der.

NLP, "etkin insan olmak" sanatıdır.

... ÖTESİ

Machaelle Small Wright, doğanın görünmez güçlerini "görme" ve "duyma" yetisiyle spiritüel felsefe alanının öncülerindendir.

Yaşamı acı ve zorluk dolu bir çocukluktan doğa ruhları ve devalarla iletişim kurabilme yeteneğinin keşfine uzanan bir hayatta kalma öyküsü.

Virginia'daki 80 dönüme yayılmış çiftliği Perelendra'da kendini doğa aleminden gelen mesajları dünyaya iletmeye adamış olan Machaelle bu kitapta şu konulardaki mesajlarını sunuyor:

- Düşüncelerin doğa üzerindeki etkileri
- Hayvan ve bitki alemlerinin rolleri
- İnsan ırkının Dünya gezeginindeki anlaşılamamış rolü

Bitkilerin Gizemli Gücü salt teorinin ötesinde, sevgi ve anlayış içinde, armoni dolu, dinamik bir dünya hayali kuranların yüreklerini ve zihinlerini harekete geçirecek bir kitap.

SONSUZLUĞUN ÖTESİ IÇINIZDEDIR